

**Θρίαμβος της
Παλαιστινιακής
Αντίστασης**

ΣΕΛΙΔΕΣ, 16, 5

**Βουβάλια και
βατράκια στο
βάλτο των
Βρυξελλών**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Χρύσωναν το χάπι
για να
δικαιολογήσουν
το ξεπάτωμα της
παραγωγικής
βάσης του
καπιταλισμού**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Δικτατορικό
ντελίριο
Μανιτάκη**

ΣΕΛΙΔΑ 11

ΣΥΡΙΖΑ

**Αναίσχυντος
μαυρογιαλου-
ρισμός**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Γανεπιστημιακοί
Σεβασμός
στην αστική
νομιμότητα**

ΣΕΛΙΔΑ 10

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 709 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 24 ΝΟΕΜΒΡΗ 2012

1,30 ΕΥΡΩ

ΣΕ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ

**Μνημόνιο διαρκείας
με αυτόματο πιλότο**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

24/11: Ημέρα διαμαρτυρίας ενάντια στα πολεμικά παιχνίδια 24/11/1967: Βόμβα μέσα στο υπουργείο Βιομηχανίας (ΔΕΑ) 24/11/1968: Πρώτη μεγάλη δίκη «Ρήγα Φεραίου», δεκατρείς καταδίκες 24/11/1983: Ανταλλαγή έξι ισραηλινών αιχμαλώτων της PLO με 4.424 Παλαιστίνιους φυλακισμένους στο Ισραήλ 24/11/1984: Βόμβα στη «Μεσημβρινή», καταστροφές σε τέσσερις ορόφους 24/11/1997: Βομβιστική επίθεση κατά γραφείων «Πανεθνικής Οργάνωσης» της οποίας επικεφαλής ήταν ο πρώην πρόεδρος Αρείου Πάγου Βασίλης Κόκκινος («Επанаστατικός Πυρήνας») 25/11: Ημέρα εν κινήσει πληθυσμών, ημέρα αγοραστικής αποχής, Σουρινάμ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1975) 25/11/1942: Ανατίναξη γέφυρας Γοργοπόταμου 25/11/1952: Σύλληψη Νίκου Πλουμπιδή 25/11/1973: Πραξικόπημα Ιωαννίδη 26/11: Ημέρα ενάντια στη βία κατά γυναικών, Λίβανος: Ημέρα ανεξαρτησίας (1941) 26/11/1955: Δεκατρείς αστυνομικοί και πολλοί πολίτες τραυματίες σε αντιβρετανική διαδήλωση (Θεσσαλονίκη) 26/11/1970: Βόμβα κάνει το άγαλμα του Τρούμαν να γέρνει 26/11/1985: Χτύπημα λεωφορείου MAT, ένας νεκρός, δύο τραυματίες (17N) 27/11: Κούβα: Ημέρα μαρτύρων 27/11/1925: Ο Πάγκαλος απαχονίζει δημόσια τους καταχραστές του δημόσιου Δρακάκο και Ζαφειρόπουλο 28/11: Αλβανία, Παναμάς: Ημέρα ανεξαρτησίας, Τσαντ, Μπουρούντι: Ημέρα δημοκρατίας (1966) 28/11/1911: Αυτοκτονία Πολ Λαφάργκ και Λάουρα Μαρξ 28/11/1925: Παύση καθηκόντων για Γληνό και Δελμούζο γιατί «η διδασκαλία τους κρίνεται επιβλαβής για το έθνος» 28/11/1969: Βόμβα στα γραφεία της Ελ-Αλ, 15 τραυματίες (Αθήνα) 28/11/1978: Δημιουργία PKK (Οτζαλάν) 29/11: Ημέρα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό 29/11/1909: Αποβολή Μαξίμ Γκόρκι από ΣΔΕΚΡ (μπ) λόγω «αστικού ηθουισμού» 29/11/1937: Δικαστήριο παίρνει παιδιά από γονείς επειδή αρνήθηκαν να τα μύσουν στο ναζισμό (Γερμανία) 29/11/1947: Τέλος βρετανικής κυριαρχίας στην Παλαιστίνη, ο ΟΗΕ ψηφίζει διαμελισμό σε εβραϊκή και αραβική ζώνη (ένα χρόνο πριν την ίδρυση του Ισραήλ) 29/11/1964: Παρακρατικοί ναρκοθετούν το Γοργοπόταμο πριν την εκδήλωση (δεκατρείς νεκροί, πενήντα τραυματίες) 29/11/1970: Επεισόδια έξω από κινηματογράφο («Παλλάς») σε προβολή του «Woodstock», δεκατρείς συλλήψεις 30/11: Ημέρα κατά κατανάλωσης, ημέρα για κατάργηση θανατικής ποινής, Μπαρμπάντος, Υεμένη: Ημέρα ανεξαρτησίας, Μπενίν: Εθνική γιορτή, Φιλιππίνες: Ημέρα ηρώων 30/11/1943: Ενοπλιοι ταγματάρχες επιδράμουν σε νοσοκομεία και επιτίθενται σε ανάπηρους (Αθήνα) 30/11/1947: Βίαιες διαδηλώσεις στην Παλαιστίνη 30/11/1967: Βόμβα στη στέγη υπουργείου Δικαιοσύνης, θάνατος διερχόμενης 30/11/1970: Μπαράζ συλλήψεων μελών ΠΑΚ και άλλων οργανώσεων 30/11/1992: Ρουκέτα στη ΔΟΥΝ. Φιλαδέλφειας (17N).

● «Δεν ήμουν θύμα αντιδράσεων, ήταν παρεξήγηση, έχασα μόνο τα γυαλιά μου που κόστιζαν μόλις 3 ευρώ», δήλωσε ο γερμανός πρόξενος στη Θεσσαλονίκη ●●● Γάτα με πέταλο ο διπλωμάτης ●●● Εξέθεσε ακόμη περισσότερο τους δωσίλογους που έκαναν προγραφές και έσπασαν τα κούτελά τους από τις συγγνώμες μετά βαθέων υποκλίσεων ●●● Η είδηση της περασμένης εβδομάδας, την οποία δεν πρόλαβε η «Κ», ήταν ότι η κυρία Θεοδώρα Τζάκρη «διατύπωσε επιφυλάξεις για τον τρόπο της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών, διερωτώμενη πώς θα επιτευχθεί η ρευστότητα στην αγορά» ●●● Αυτά για να το βουλώσουν μερικοί-μερικοί που έχουν πάρει στο ψιλό την κα Τζάκρη ●●● Μια άλλη κυρία, η Ρένα Δούρου, προχώρησε σε απερίφραστη καταδίκη της «βίας» των εργαζόμενων κατά του γερμανού προξένου στη Θεσσαλονίκη ●●● Αυτά από τη συχνότητα μεγάλου ραδιοσταθμού ●●● Διότι στην ιστοσελίδα του ΣΥΡΙΖΑ, όσο κι αν ψάξει κανείς, δε θα βρει ίχνος αποσπάσματος από τη συγκεκριμένη ραδιοφωνική εμφά-

νιση της κας Ρένας, εν αντιθέσει με όσα μας έχει συνηθίσει ●●● Πρέπει να λειτουργήσει και η διγλωσσία, ρε παιδιά ●●● Άλλη γλώσσα για τους εργαζόμενους και το εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, άλλη γλώσσα για το αστικό κοινό ●●● Γιγαντας ο Ρουπακιώτης, τα 'χωσε στην τρόικα, τα 'χωσε σε όλους και στο φινάλε ανακοίνωσε ότι παραμένει στην κυβέρνηση ●●● Ακολούθησε, δηλαδή, το παράδειγμα της Τζάκρη κατά τη συζήτηση για το πολυνομοσχέδιο-εφιάλη ●●● Όσο για την απειλή ότι από εδώ και πέρα θα είναι... υπουργάρα, το μόνο που

έχουμε να πούμε είναι «προσοχή στο καλόν, Αντώνη» ●●● Τα έχουν ψευτίσει οι κερατάδες και οι πόντοι φεύγουν με την παραμικρή κίνηση πλέον ●●● Ανεξαρτησία από τα προηγούμενα, πάντως, πρέπει να πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Ρουπακιώτη ●●● Είναι αυτός που φώναξε δημόσια ότι όλοι οι υπουργοί έβαλαν τις υπογραφές τους κάτω από ένα νόμο-σκουπα τον οποίο δεν είχαν καν διαβάσει ●●● Αυτό, βέβαια, ονομάζεται δωσιλογισμός, αλλά κανένας τους δεν πρόκειται να το παραδεχτεί ●●● «Αναστολή» και όχι καταγγελία της «στρατιωτικής και αμυντικής συμφωνίας Ελλάδας-

Ισραήλ» ζήτησε ο ΣΥΡΙΖΑ ●●● Ακόμα και σ' αυτό το επίπεδο, το καθαρά φραστικό, συμπεριφέρονται με απόλυτη νομιμοφροσύνη στο ιμπεριαλιστικό στάτους ●●● Σημειώνουμε πως την περασμένη άνοιξη, προεκλογικά, στη φιάσα της «Αθηναϊδας», μιλούσαν για καταγγελία της συμφωνίας ●●● Στη συνέχεια ήρθε η αυγουσιάτικη συνάντηση του Τσίπρα με τον σιωνιστή χασάπη Πέρες ●●● Όπως βλέπετε, οι προσαρμογές γίνονται με μορφή χιονοστιβάδας ●●● Βαρεθήκαμε να διαβάζουμε αναλύσεις του κώλου για συντηρητικούς και μεταρρυθμιστές στη νέα ηγεσία του ΚΚ (Καπιταλιστικό Κόμμα) Κίνας ●●● Εμείς εκείνο που διαπισώσαμε είναι πως όλοι τους είναι βαφομαλλιάδες ●●● Σύντροφοι των πολιτικών στηλών, σας διέφυγε η -καθόλου ασήμαντη- λεπτομέρεια ότι Βούδας και Βουδούρης είναι λέξεις ομόρριζες ●●● Μην περιμένετε, λοιπόν, να χάσει την αταραξία του ο Οδυσσεύς, επειδή του την πέφτουν ο Φώτης και τ' άλλα παιδιά ●●● Τον δε Φώτη δεν τον απασχολεί αυτή την ώρα η συμμετοχή του στην κυβέρνηση ●

◆ Όπως διαβάσαμε, ο δικαστικός μηχανισμός προσπαθεί για δεύτερη φορά, μετά από έντεκα χρόνια, να βρει ποιος έβαλε τη βόμβα έξω από το σπίτι του πρώην βουλευτή της ΝΔ και νυν δημάρχου Πειραιά Βασίλη Μιχαλολιάκου. Ο εφέτης ειδικός ανακριτής, μετά από εισαγγελική παραγγελία, εξέτασε κατ' αντιπαράσταση τον Μιχαλολιάκο με τον πρώην διοικητή της Αντιπρομοκρατικής Στ. Σύρο. Τι επώθησε σ' αυτή την εξέταση δεν γνωρίζουμε (το ζήτημα κρατιέται επιτακτικό μυστικό), γνωρίζουμε όμως δύο πράγματα. Η 17N -και διά στόματος Δημήτρη Κουφοντίνα- διέψευσε ότι έχει οποιαδήποτε σχέση με την ενέργεια (και δε θα είχε κανένα λόγο να το κάνει), ενώ η Αντιπρομοκρατική έχει αποφανθεί πως πρόκειται για «δουλειά» μαφιόζικων κυκλωμάτων της νύχτας. Ο Μιχαλολιάκος εμφανίζεται σαν «θύμα της τρομοκρατίας» (αλήθεια, παίρνει ακόμα σύνταξη γι' αυτό;), αλλά το μόνο στο οποίο πρέπει ν' απαντήσει είναι, γιατί τον στοχοποίησαν τα κυκλώματα της νύχτας. Τι είδους διαφορές έχουν μαζί του;

◆ Αντιγράφουμε από ρεπορτάζ του Δ. Μητρόπουλου στα «Νέα»: «Ο ίδιος ο Ραγκούσης, ως υπουργός Εσωτερικών, είχε μετωπική σύγκρουση με τους Λαφαζιάνηδες του ΣΥΡΙΖΑ στην κρίση της Υπατίας, αλλά στη φάση εκείνη είχε αποκαταστήσει μια πολιτική επαφή εμπιστοσύνης με τον ίδιο τον Αλέξη Τσίπρα. Όπως πάντα, η πολιτική έχει τις δικές της εκλεκτικές συναντήσεις και συμπάθειες». Για μια ακόμη φορά επιβεβαιώνονται οι καταγγελίες που είχαμε κάνει εκείνη την περίοδο για το βρόμικο ρόλο που έπαιξε ο Τσίπρας ενάντια στους 300 μετανάστες απεργούς πείνας. Με μια διαφορά, που μάλλον δεν την γνωρίζει ο Μητρόπουλος, τη-

γή του οποίου είναι ο Ραγκούσης. Για να μπορέσει να παίξει ο Τσίπρας το βρόμικο ρόλο του, χρησιμοποίησε αυτούς που ο δημοσιογράφος του Συγκροτήματος αποκαλεί «Λαφαζιάνηδες του ΣΥΡΙΖΑ». Αυτοί, σε συνεργασία με τον Τσίπρα, που βρισκόταν σε συνεννόηση με τον Ραγκούση, χτύπησαν τον αγώνα από τα μέσα, την πιο κρίσιμη στιγμή. Για περισσότερα στοιχεία ανατρέξτε στα ρεπορτάζ μας εκείνη την εποχή, που υπάρχουν ακόμη στην ιστοσελίδα μας (στο http://www.eksegersi.gr/article.php?article_id=10220&cat_id=22&pros=2&issue_id=290 μπορείτε να δείτε όλο το ρεπορτάζ για το βρόμικο ρόλο

του Τσίπρα, που το επιβεβαιώνουν όσα έγραψε ο Μητρόπουλος).

◆ Στο προηγούμενο φύλλο της «Κ» γράφτηκε ότι οι Γερμανοί επιθυμούν να φτάσουν σε μια συμφωνία με το ΔΝΤ, η οποία θα δίνει μια προσωρινή διέξοδο. Η εκτίμηση αυτή ήρθε να επιβεβαιωθεί από τα πλέον υπεύθυνα χείλη,

Η ΠΑΡΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η λύση είναι να μπορέσουμε να σταθούμε στα πόδια μας. Να παράξουμε υπεραξία. Να έχουμε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης. Και ο παραγόμενος αυτός πλούτος να μοιραστεί δίκαια στον ελληνικό λαό (...) το μεγαλύτερο έγκλημα δεν είναι οι μισθοί και οι συντάξεις, γιατί αυτούς θα τους επαναφέρουμε με έναν νόμο και ένα άρθρο, όταν πολύ γρήγορα θα βρεθούμε, με τη βοήθεια του λαού, σε θέση διακυβέρνησης.
Αλέξης Τσίπρας

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Την ίδια στιγμή ο Περισσός επιδεικνύει ιδιαίτερη σοβαρότητα σε ό,τι αφορά τη σύγκρουση «στο δρόμο», επιλέγοντας την τακτική της προστασίας της δημοκρατίας και των θεσμών από φαινόμενα ακραίας βίας, όπως είχε κάνει και παλαιότερα με το κτίριο του Κοινοβουλίου.

Τα Νέα

Ο γυρολόγος του πολιτικού συστήματος, πρώην στέλεχος του ΚΚΕ, του ΚΚΕσ., του ΚΚΕ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΑ, του ΣΥΝ, ιδρυτής της ΑΕΚΑ, στέλεχος, βουλευτής και υπουργός του ΠΑΣΟΚ και εσχάτως φιλοξενούμενος στη ΔΗΜΑΡ... Εμείς δεν θα επιτρέψουμε στον κ. Μπίστη να μετατρέψει τη ΔΗΜΑΡ σε ΑΕΚΑ Νο2.

Ανδρ. Νεφελούδης (ΚΕ ΔΗΜΑΡ)

Με μια στροφή προς το Κέντρο, γεγονός που ερμηνεύεται ως μήνυμα συγκυβέρνησης προς την Ανγκελα Μέρκελ, ολοκληρώθηκε στο Ανώβερο το συ-

νέδριο των γερμανών Πρασίνων. Οι σύνεδροι χειροκρότησαν θερμά την ηγεσία του κόμματος, όταν αυτή αναφέρθηκε στις «συντηρητικές αξίες» του κόμματος.

Οι εφημερίδες

Στο υπουργείο Οικονομικών εφαρμόζουν δέσμες ιδεών ακραίου νεοφιλελευθερισμού με τις οποίες εγώ διαφωνώ. Στο δικό μου υπουργείο εφαρμόζω τις δικές μου δέσμες ιδεών.

Αντώνης Ρουπακιώτης

Η Ελλάδα εκπλήρωσε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις της με

τις αποφάσεις που πήρε για το τελευταίο πακέτο πολύ δύσκολων μέτρων. Τώρα είναι η ώρα των οριστικών και αξιόπιστων αποφάσεων εκ μέρους των θεσμικών μας εταίρων.

Ευάγγελος Βενιζέλος

Είναι μια εβδομάδα δύσκολων διεκδικήσεων από τη μεριά της χώρας μας, διότι τις επόμενες ημέρες είναι η συζήτηση για τα διαρθρωτικά ταμεία, ενόψει του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού. Η προσπάθειά μας είναι μετά την εκταμίευση και την αντιμετώπιση των ζητημάτων επ'

ωφελεία της χώρας μας των διαρθρωτικών ταμείων, να εφαρμοσθεί άμεσα ένα βιώσιμο, κοινωνικά και οικονομικά, σχέδιο, με βασικό άξονα την ανάπτυξη του τόπου.

Φώτης Κουβέλης

Εμένα το σχέδιο μου αρέσει πολύ. Αρκεί βεβαίως να μου βρείτε και τα κορόιδα που θα βάζουν τα λεφτά που μετά θα διαγράφουμε. Διότι αυτό είναι το κρίσιμο σημείο στο σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ: τα κορόιδα.

Ι.Κ. Πρετεντέρης

Βουβάλια και βατράχια στο βάλτο των Βρυξελλών

Εμείς δεν αγωνιούμε καθόλου για τη «δόση», διότι παρακολουθούμε τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ Αλέξη Τσίπρα. Ανησυχήσαμε, όταν τον ακούσαμε να λέει στη Βουλή, στη συζήτηση για τον προϋπολογισμό, ότι τη δόση «δεν φαίνεται ότι θα την πάρουμε». Η καρδιά μας, όμως, επέστρεψε στη θέση της, όταν διαβάσαμε όσα είπε στη συνέντευξή του στο Αλ-Τζαζίρα: «Είναι αναμφίβολα σημαντικό να υπάρξει η δανειακή διευκόλυνση στην Ελλάδα (...) και είναι βέβαιο ότι η δόση, παρ' όλο που θα καθυστερήσει, θα δοθεί, διότι αν δεν δοθεί υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να καταρρεύσει το ελληνικό τραπεζικό σύστημα».

Ας αφήσουμε, όμως, τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ στις καθημερινές τυχοδιωκτικές περιπλανήσεις του, που του έχουν προσδώσει επάξια τον άκρωτος τιμητικό τίτλο... «Μαυρογιαλούρος του 21ου αιώνα», και ας προσγειωθούμε στην πραγματικότητα. Οχι στη φρενακισμένη από την καθημερινή μιντιακή διαμεσολάβηση πραγματικότητα, αλλά στην... πραγματική πραγματικότητα.

Γράφαμε σε εκτεταμένη ανάλυσή μας την προηγούμενη εβδομάδα, ότι το ελληνικό πρόβλημα είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Οι πίσω από τη διαμάχη της Λαγκάρντ με τον Σόιμπλε δεν κρύβονται διαφορετικές θεωρητικές απόψεις για το πώς θα γίνει βιώσιμο το ελληνικό κρατικό χρέος, αλλά κρύβεται ο άγριος ανταγωνισμός ανάμεσα στο αμερικάνικο και το γερμανικό χρηματιστικό κεφάλαιο. Ο γερμανικός οικονομικός Τύπος έχει προσθέσει τις τελευταίες μέρες και άλλη μια ενδιαφέρουσα διάσταση. Γράφει ότι είναι και η κινεζική κυβέρνηση που ασκεί αφόρητη πίεση στη Γερμανία να μη δεχτεί με τίποτα «κούρεμα» του ελληνικού χρέους που βρίσκεται στα χέρια κρατών και χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων όπως η ΕΚΤ και οι δύο ευρωπαϊκοί μηχανισμοί στήριξης (ΕFSF και ESM), όπως ζητά το αμερικανικό κίνητο ΔΝΤ.

Γιατί, όμως, να ενδιαφέρονται οι Κινέζοι για τη διαμάχη ανάμεσα στο ΔΝΤ και την υπό γερμανική επιτροπεία Ευρωζώνη περί τη διαχείριση του ελληνικού χρέους; Απ' όσο γνωρίζουμε, δεν είναι κάτοχοι ελληνικού χρέους για να ανησυχούν από ένα ενδεχόμενο OSI (Official Sector Involvement, δηλαδή Συμμετοχή του Δημόσιου Τομέα). Ναι, αλλά είναι κάτοχοι ισπανικού και ιταλικού κρατικού χρέους και ξέρουν πολύ καλά πως αν αρχίσει να ξηλώνεται το πουλόβερ δε θα 'χει σταματημό μέρι να ξηλωθεί όλο.

Άγριος ανταγωνισμός

Τη νύχτα της 20ής προς την 21η Νοέμβρη του 2012 παίχτηκε στις Βρυξέλλες ένα ακόμη επεισόδιο του άγριου ανταγωνισμού ανάμεσα στα δυο αντίπαλα χρηματιστικά-ιμπεριαλιστικά κέντρα, το αγγλοσαξονικό, που -αν και Γαλλίδα- εκπροσώπησε η Κριστίν Λαγκάρντ, και το γερμανοευρωπαϊκό, που εκπροσώπησε ο Βολφγκανγκ Σόιμπλε, συνεπικουρούμενος από τους συναδέλφους του της Ολλανδίας, της Αυστρίας και της Φινλανδίας. Η ελληνική πλευρά ήταν, φυσικά, απύσχα (ο θλιβερός Στουρνάρας απλώς παρίστατο), ενώ και ο περιβόητος «άξονας του Νότου» απέδειξε για μια ακόμη φορά πως δεν είναι παρά μια προπαγανδιστική σα-

πουνόφρουσκα. Ωσεί παρών ο Πιερ Μοσκοβισί, χωρίς ρόλο ο Βιτόριο Γκρίλι και ο Λουίς δε Γκίντος. Ακόμη και ο αθεράπευτος εραστής του «άξονα του Νότου» Αλέξης Τσίπρας δεν τόλμησε αυτή τη φορά να ψέξει τη συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζελου-Κουβέλη διότι δεν εντάχθηκε στον «άξονα του Νότου». Κάνοντας γαργάρα προηγούμενες δηλώσεις του, μετακινήθηκε αυτή τη φορά προς την πλευρά του αγγλοσαξονικού στρατοπέδου (είναι, άλλωστε, δεδηλωμένος θαυμαστής του Μπαράκ Ομπάμα), κατηγορώντας τη συγκυβέρνηση ότι δεν αξιοποίησε τις αντιθέσεις ανάμεσα στα δύο κέντρα.

Ο Σαμαράς «και τ' άλλα παιδιά», βέβαια, γνωρίζουν πολύ καλά μια αφρικανική και μια ελληνική παροιμία. Η αφρικανική λέει πως, όταν στο βάλτο πλακώνονται τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια. Η ελληνική λέει πως έξω από το χορό πολλά τραγούδια λέγονται. Τι θα έκανε, δηλαδή, ο Στουρνάρας; Πώς ακριβώς θα αξιοποιούσε τη διαμάχη ΔΝΤ-Ευρωζώνης (Γερμανίας); Θα έπαιρνε το μέρος της Λαγκάρντ; Ε, και; Ποιος θα του έδινε σημασία; Να τελειώνουμε κάποτε με το παραμυθάκι των δήθεν μαλακών διαπραγματευτών που πρέπει να αντικατασταθούν με σκληρούς για να δούμε θεού πρόσωπο. Στα διαβούλια τύπου Βρυξελλών η κάθε πλευρά δεν προσέρχεται με όπλα τη μαγκιά και τη διαπραγματευτική δεινότητα. Προσέρχεται με όπλο τη δύναμη του κεφαλαίου και της κρατικής οντότητας που εκπροσωπεί. Γι' αυτό και ο «άξονας του Νότου», στον οποίο τόσες σπονδές απέτισε το ΣΥΡΙΖΑϊκό στρατόπεδο, διαλύθηκε εις τα εξ ων συνετέθη, πριν καν λειτουργήσει. Ο μιν Ολάντ ουδέποτε μπήκε σ' αυτόν (παρά τα ψεύδη, που μόνο η εγχώρια προπαγάνδα διέδωσε και ουδείς άλλος στην Ευρώπη), προτιμώντας την επαναθέρμανση του γερμανο-γαλλικού άξονα (παρά τα προβλήματα και τον ανταγωνισμό ανάμεσα στα δυο μέρη), ο δε Μόντι σπράχνει τον Ραχόι σε προσφυγή και Μνημόνιο, για να κερδίσει χρόνο για την Ιταλία.

Με τι όπλα, λοιπόν, μπορεί να διαπραγματευθεί ο κακομοιριασμένος ελληνικός καπιταλισμός σε τέτοια διαβούλια; Ποια δύναμη κεφαλαίου θα βάλει πάνω στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων; Ούτε στα παραμύθια δεν μετατρέπεται το βατραχάκι σε βουβάλι. Δυνατή θα μπορούσε να είναι μια άλλη Ελλάδα, χωρίς καπιταλισμό, χωρίς εξάρτηση, όμως μια τέτοια Ελλάδα δε θα είχε κανένα λόγο να παρευρίσκεται σε τέτοια διαβούλια και να προσπαθεί να διαπραγματευθεί. Μαζί με τον καπιταλισμό θα είχε διαγράψει και την ένταξή της σε ιμπεριαλιστικές συσσωματώσεις τύπου ΕΕ και ΝΑΤΟ, όπως και το κρατικό χρέος, το οποίο ο ελληνικός λαός έχει πληρώσει άπειρες φορές.

Προσωρινός συμβιβασμός

Στην ανάλυσή μας της προηγούμενης εβδομάδας σημειώναμε επίσης:

«Τι θα γίνει τελικά; Το πιθανότερο είναι να καταλήξουν σ' ένα νέο συμβιβασμό, που θα είναι προσωρινός, όπως ήταν και όλοι οι προηγούμενοι. Όπως έχουμε σημειώσει και σε προηγούμενα φύλλα, όταν βρεθεί συμβιβασμός ανάμεσα στα δυο αντιμαχόμενα ιμπεριαλιστικά κέντρα, αυτός θα περιλαμβάνει και κάποια τεχνικά εργαλεία για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους, γιατί όλοι θέλουν αυτό να είναι βιώσιμο, δηλαδή να μπορεί το ελληνικό κράτος, με σκληρές πολιτικές δημοσιονομικής λιτότητας και με ξεπούλημα περιουσιακών του στοιχείων, να πληρώνει τα τοκοχρεολύσια, τα οποία θα εξακολουθήσουν να παραμένουν εξοντωτικά και μετά την όποια νέα ρύθμιση. Η Γερμανία θα δώσει κάτι, για να πάρει περισσότερα. Αυτό δεν κάνει από την αρχή που ξέσπασε η κρίση; Ακόμη και τα ευρωμόλογα μπορεί να δώσει κάποια στιγμή, θα έχει πάρει ως αντάλλαγμα όμως τον πλήρη έλεγχο της Ευρωζώνης».

Ολα δείχνουν πως έχουμε φτάσει στο παραπέντε αυτού του συμβιβασμού. Το ΔΝΤ έκανε πίσω από την απαίτησή του για OSI («κούρεμα») χρεών που βρίσκονται στα χέρια κρατών και ευρωπαϊκών μηχανισμών), ζητά όμως να βρεθεί λύση στο «κενό χρηματοδότησης» μέχρι το 2016 και όχι μέχρι το 2014 που θέλουν οι Γερμανοί. Αναζητούν, λοιπόν, τα τεχνικά μέσα που θα υλοποιήσουν το συμβιβασμό τους. Τεχνικά μέσα που κάθε άλλο παρά ουδέτερα είναι. Σε κάθε περίπτωση, κάποιος χάνει και κάποιος κερδίζει από μια ρύθμιση. Είναι, λοιπόν, πολύ πιθανό μέχρι την ερχόμενη Δευτέρα, που θα ξανασυνεδριάσει το Eurogroup, τα επιτελεία των δύο στρατοπέδων να έχουν επεξεργαστεί τα τεχνικά στοιχεία για όλο το «πακέτο» και οι αρχηγοί των επιτελείων (Λαγκάρντ, Σόιμπλε και σία) να κάνουν το τελικό παζάρι και να φτάσουν σε συμφωνία.

Και τότε ο Σαμαράς θα πάρει «την πόζα νικητή που καλπάζει πάνω σε κάθιδρο παλιόλογο προς τις επευφημίες του πλήθους», για να θυμηθούμε μια φράση του γερμανού δραματοουργού Χάινερ Μίλερ. Οι επευφημίες του πλήθους θα είναι, βέβαια, κονσέρβα, γιατί ο ελληνικός λαός στενάζει και δεν πρόκειται να επευφημίσει αυτούς που κλέβουν τη μπουκιά από το στόμα των παιδιών του. Θα επευφημίσει ο εσμός των εξωνημένων ραδιοτηλεοπτικών και έντυπων ρουφιάνων, που συνηθίζουν να εμφανίζονται σαν «εκπρόσωποι της κοινής γνώμης».

Στο μεταξύ, όμως, ο γονατισμένος από την ανέχεια ελληνικός λαός λούζεται το θέατρο της «πολιτικής αντιπαράθεσης». «Η Ελλάδα έκανε εκείνο που έπρεπε και στο οποίο είχε δεσμευτεί. Οι εταίροι μας, μαζί με το ΔΝΤ, επίσης οφείλουν να κάνουν εκείνο που έχουν αναλάβει», δήλωσε ο Σαμαράς. «Η Ελλάδα έχει κάνει στο ακέραιο αυτά που έπρεπε παίρνοντας πολύ δύσκολες αποφάσεις για πολλοστή φορά (...) Τις επόμενες ημέρες

-το ταχύτερο δυνατόν- πρέπει να οριστικοποιηθεί το σχήμα της βιωσιμότητας», δήλωσε ο Βενιζέλος. (Τα μεγάλα πνεύματα συναντώνται ακόμα και στο επίπεδο των δηλώσεων, που εμφανίζονται ταυτόσημες σε όλα τα σημεία). Φυσικά, ο Τσίπρας αντεπιτέθηκε μερικές ώρες αργότερα, κατηγορώντας τον Σαμαρά ότι δεν αξιοποίησε «τις μεγάλες διαπραγματευτικές δυνατότητες που δίνει η διάσταση απόψεων μεταξύ των εταίρων» και υποσχόμενος ότι ο ίδιος θα κάνει «επιθετική διαπραγμάτευση».

Σαμαράς και Βενιζέλος πρέπει να δείξουν ότι παίρνουν μέρος στο παιχνίδι, ότι ασκούν τη δική τους πίεση πάνω στους «εταίρους», για να μπορουν μετά, όταν εκταμιευτεί η «δόση», να πανηγυρίσουν από καλύτερες θέσεις. Στην πραγματικότητα, δεν μπορούν και δε θέλουν να κάνουν καμιά διαπραγμάτευση. Κρατούν τη στάση του σοφού βατράχου που κρύβεται σε μια άκρη μέχρι να τελειώσει ο τσακώσιμος των βουβαλιών. Όσο για τον Τσίπρα, φοβούμενος ότι μπορεί το «πακέτο» της ερχόμενης Δευτέρας να περιλαμβάνει ακόμα και θέσπιση κάποιας «περιόδου χάριτος» στην αποπληρωμή του χρέους προς τα κράτη της Ευρωζώνης και τον EFSF, πρόταση που την είχε κάνει σημαία του ο ΣΥΡΙΖΑ και που τώρα θα προσπαθήσει να την κεφαλαιοποιήσει πολιτικά ο Σαμαράς, έσπευσε να βγει από τ' αριστερά για να μην «αδειαστεί» ο ΣΥΡΙΖΑ μετά από μερικές μέρες.

Θα προσέξατε, ασφαλώς, ότι δεν κάνουμε καμιά αναφορά στα σενάρια που έχουν δει το φως της δημοσιότητας σχετικά με τα μέτρα που θα συνοδεύουν την αποδέσμευση της «δόσης» (ή των «δόσεων»). Θεωρούμε ότι η ενασχόληση μ' αυτά τα σενάρια αποπροσανατολίζει και απομακρύνει από την ουσία του ζητήματος. Γιατί και πάλι το χρέος δε θα είναι βιώσιμο και θα χρειαστούν και νέες ρυθμίσεις στο μέλλον.

Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει τα ίδια πράγματα, από το Μάη του 2010, όταν έγινε η προσφυγή και υπογράφηκε το πρώτο Μνημόνιο; Το πρώτο δάνειο των 100 δισ. παρουσιάστηκε σαν οριστική λύση. Οποιοσδήποτε τότε να μιλήσει για ανάγκη «ρύθμισης» του χρέους βρισκόταν αντιμέτωπος με την κατηγορία της «εθνικής προδοσίας». Μετά, τον Ιούλη του 2011, είχαμε το πρώτο PSI, με «κούρεμα» 21%. Και πάλι παρουσιάστηκε ως τελική λύση, για να φτάσουμε σε τρεις μόλις μήνες (Οκτώβρης 2011) στην απόφαση για το PSI+, με «κούρεμα» 50%, που υλοποιήθηκε τελικά το Φλεβάρη του 2012. Και πάλι είχαμε πανηγύρια με τον Βενιζέλο, που στο μεταξύ είχε αντικαταστήσει τον Παπακωνσταντίνου, πανηγυρίζοντας ότι έκαναν τη μεγαλύτερη διαγραφή χρέους στην ιστορία των κρατών και συνήψαν τη μεγαλύτερη δανειακή σύμβαση στην ελληνική ιστορία. Σε λιγότερο από ένα χρόνο και αφού στο μεταξύ το χρέος εκτινάχτηκε, αντί να μειωθεί, ξανά-ανά τα ίδια.

Εφιάλης διάρκειας

Προσωρινή θα είναι, λοιπόν, και η όποια λύση επιτευχθεί τώρα. Από τις στήλες της «Κόντρας» έχει αποδειχτεί, από την πρώτη στιγμή, τότε που όλοι ασχολούνταν με «θετικές προτάσεις» για την αντιμετώπιση της «κρίσης χρέους», ότι το χρέος είναι ένα εργαλείο για την «κινεζοποίηση» του ελληνικού λαού, που βολεύει και τους τοκογλύφους του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, ώστε να εξακολουθούν να απομυζούν κάθε ικμάδα πλούτου που παράγεται στη χώρα μας, και την ελληνική κεφαλαιοκρατία, ώστε να εξασφαλίσει εργατική δύναμη σε εξευτελιστική τιμή, εκτινάσσοντας στα ύψη το βαθμό εκμετάλλευσής της.

Όταν υπογράφηκε το πρώτο Μνημόνιο, οι πάντες -πλην αυτής εδώ της εφημερίδας- μιλούσαν για «κρίση χρέους», η οποία έχει ανάγκη από κάποια διαχείριση, κυρίως με σκληρή δημοσιονομική πολιτική. Εμείς υποστηρίξαμε ότι η κρίση χρέους είναι σύμπτωμα μιας τυπικής καπιταλιστικής κρίσης. Εντοπίσαμε ότι τα 110 δισ. του πρώτου δανείου ήταν ποσό ίσο με το ποσό των ομολόγων ελληνικού δημοσίου που έληξαν την περίοδο αναφοράς. Δηλαδή, στην πραγματικότητα γινόταν αντικατάσταση του παλιού χρέους με νέο. Η ίδια αντισημείωση υπάρχει και ανάμεσα στα νέα δάνεια των 130 δισ. (που δεν είναι ακριβώς τόσα) και στις λήξεις ομολόγων ελληνικού δημοσίου στη νέα περίοδο αναφοράς. Σημειώσαμε, μάλιστα, ότι και μετά το «κούρεμα» μένει ένα ποσό χρέους το οποίο δεν καλύπτεται και γι' αυτό θ' απαιτηθούν νέα δάνεια.

Στο τελευταίο επιμείναμε με φορτικότητα, υποστηρίζοντας από την πρώτη στιγμή ότι πολύ σύντομα θα φανεί πως το κρατικό χρέος εξακολουθεί να είναι μη βιώσιμο. Περίπου 110 δισ. είναι οι τόκοι μέχρι το 2020 και άλλα περίπου 100 δισ. τα χρεολύσια. Για την αποπληρωμή διαθέτουν μόλις 36,5 δισ. από τη νέα δανειακή σύμβαση. Από πού θα εξασφαλιστούν τα υπόλοιπα 173,5 δισ.; Αυτή τη στιγμή κάνουν λόγο για την ύπαρξη ενός «χρηματοδοτικού κενού» λίγο πάνω από τα 30 δισ. Πώς θα καλυφθούν τα περίπου 140 δισ. που μένουν μέχρι το 2020; Αυτή τη στιγμή καλύπτονται με... δημιουργική λογιστική. Τα greek statistics έχουν γίνει eurogroup statistics και IMF statistics. Φτιάχνουν εξωπραγματικά σενάρια, με μέση ετήσια ανάπτυξη του ελληνικού ΑΕΠ μέχρι το 2020 κατά 2,5% και μέσα ετήσια πρωτογενή πλεονάσματα ύψους 4,5% του ΑΕΠ και... δίνουν λύση. Στο χαρτί, βεβαίως, γιατί στη ζωή άλλα αποδεικνύονται. Μήπως δεν είναι το ΔΝΤ που τον περασμένο Φλεβάρη συνυπέγραψε την «οριστική λύση βιωσιμότητας» του ελληνικού χρέους και λίγους μήνες αργότερα, χωρίς να έχει μεσολαβήσει τίποτα (εκτός από την όξυνση του ανταγωνισμού ανάμεσα σε ΗΠΑ και Γερμανία), «ανακάλυψε» ότι το χρέος δεν είναι βιώσιμο;

Δεν έχει, λοιπόν, καμιά σημασία να ασχοληθούμε με τις τεχνικές λύσεις που θα δοθούν τη Δευτέρα 26 Νοέμβρη, γιατί και αυτές θα είναι προσωρινές, όπως ήταν και όλες οι προηγούμενες. Πρέπει να απεικλωθιστούμε από τη λογική της διαχείρισης του χρέους και να δούμε την ουσία.

Διευρύνεται η διπλωματική υποστήριξη στο νέο πολιτικό σχηματισμό – ομπρέλα, το «Συριακό Εθνικό Συνασπισμό για την αντιπολίτευση και τις Επαναστατικές Δυνάμεις», που συγκροτήθηκε στις 11 Νοεμβρίου στη Ντόχα του Κατάρ, ύστερα από σκληρές διαπραγματεύσεις και την έντονη πίεση του Λευκού Οίκου και άλλων αραβικών και δυτικών κυβερνήσεων.

Στο Συμβούλιο Συνεργασίας του Κόλπου (συμμετέχουν οι αμερικανόδουλες μοναρχίες της Σαουδικής Αραβίας, του Κατάρ, του Μπαχρέιν, του Ομάν, του Κουβέιτ και των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων), στην Τουρκία και στη Γαλλία, που αναγνώρισαν αμέσως το νέο σχηματισμό ως το «μόνο νόμιμο εκπρόσωπο του συριακού λαού», προστέθηκε στις 20 Νοεμβρίου και η Βρετανία.

Πιο συγκρατημένοι, ο Αραβικός Σύνδεσμος αρχικά και στη συνέχεια η Ιταλία και η σύνοδος των υπουργών Εξωτερικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 19 Νοεμβρίου περιορίστηκαν να αναγνωρίσουν το Συριακό Εθνικό Συνασπισμό ως «νόμιμο εκπρόσωπο των ιδανικών του συριακού λαού».

Επιφυλακτική στάση συνεχίζει να κρατά και ο Λευκός Οίκος, παρόλο που ο νέος Συνασπισμός είναι κυρίως δικό του επίτευγμα, αφού οι πολιτικές ομάδες και οι διάφοροι πολιτικοί παράγοντες που συμμετέχουν έχουν επιλεγεί και προταθεί από την Ουάσιγκτον, όπως αποκάλυψε η ίδια η Χίλαρι Κλίντον. «Ενα από τα ζητήματα για το οποίο θα συνεχίσουμε να πιέζουμε – δήλωσε σε συνέντευξη ο Ομπάμα – είναι να διασφαλίσουμε ότι η αντιπολίτευση είναι προσηλωμένη σε μια δημοκρατική Συρία, μια Συρία χωρίς αποκλεισμούς, μια μετριοπαθή Συρία. Ενα άλλο από τα ζητήματα για τα οποία πρέπει να επαγρυπνούμε, ιδιαίτερα όταν αρχίσουμε να συζητάμε για τον εξοπλισμό της αντιπολίτευσης, είναι ότι δεν δίνουμε έμμεσα όπλα σε χέρια ανθρώπων που θα βλάψουν Αμερικανούς ή Ισραηλινούς ή θα εμπλακούν σε ενέργειες επιβλαβείς για την εθνική μας ασφάλεια».

Το κρίσιμο ζήτημα, αυτό που ανησυχεί πάνω απ' όλα και καθορίζει τη στάση των ξένων κυβερνήσεων που υποστηρίζουν την αντιπολίτευση στη Συρία είναι η συνεχώς αυξανόμενη παρουσία και στρατιωτική ισχύς των μαχητών του ριζοσπαστικού Ισλάμ στον εμφύλιο και ό,τι αυτό συνεπάγεται στη μετά Ασαντ εποχή. Ο αποκαλούμενος Ελεύθερος Συριακός Στρατός δεν είναι ένας συγκροτημένος και συνεκτικός αντάρτικος στρατός με κεντρική καθοδήγηση και έλεγχο. Είναι περισσότερο ένας σχηματισμός – ομπρέλα, στον οποίο αναφέρονται εκατοντάδες ένοπλες ομάδες, με ποικίλες ιδεο-

■ Συρία

Πόλεμος χωρίς ορατό τέλος

λογικές και πολιτικές απόψεις, που επιχειρούν κυρίως αυτόνομα. Στις συνθήκες αυτές, δεν είναι καθόλου εύκολο να ελέγξει κανείς σε ποια χέρια καταλήγουν τα όπλα που μπαίνουν στη χώρα. Γι αυτό άλλωστε ένας από τους βασικούς στόχους που έχει θέσει ο Συριακός Εθνικός Συνασπισμός είναι η συγκρότηση ενός ανώτατου στρατιωτικού συμβουλίου κάτω από το οποίο θα ενωθούν και θα συνεργάζονται οι αναρίθμητες ένοπλες ομάδες. Στόχος καθόλου εύκολος αν όχι ανέφικτος. Γεγονός που εξηγεί την μέχρι τώρα απροθυμία των υποστηρικτών της αντιπολίτευσης να εξοπλίσουν με τα αναγκαία όπλα τους αντάρτες, αλλά και την επιφυλακτικότητα τους ακόμη και μετά τη συγκρότηση του νέου Συνασπισμού. Η τακτική τους συνοψίζεται στο «βλέποντας και κάνοντας», γιατί δε θέλουν δίπλα στο Ισραήλ μια άλλη Λιβύη. Οχι μόνο ο Λευκός Οίκος, που έχει εκφράσει ανοιχτά το σκεπτικισμό και τις επιφυλάξεις του για τον εξοπλισμό της αντιπολίτευσης, αλλά και οι κυβερνήσεις που έσπευσαν, με την έγκριση φυσικά της Ουάσιγκτον, να αναγνωρίσουν το νέο Συνασπισμό ως το «μόνο νόμιμο εκπρόσωπο του συριακού λαού» δεν πρόκειται να ανοίξουν

τον κρουνο των εξοπλισμών στους αντάρτες τουλάχιστον σ' αυτή τη φάση, αν δεν ξεκαθαρίσει το τοπίο.

Η διπλωματική αναγνώριση σ' αυτή τη φάση θα χρησιμοποιηθεί κυρίως ως μέσο πίεσης από τη μια απέναντι στο καθεστώς Ασαντ και τους υποστηρικτές του, το Ιράν, την Κίνα και κυρίως τη Ρωσία, και από την άλλη απέναντι στις συνιστώσες του Συνασπισμού προκειμένου να υπερβούν τις διαφορές και τις αντιθέσεις τους και να επιταχύνουν την υλοποίηση των αποφάσεων της συμφωνίας της Ντόχα, ώστε να προβληθούν ως αξιόπιστη εναλλακτική πολιτική λύση στο καθεστώς Ασαντ.

Ωστόσο, παρά τη διπλωματική αναγνώριση και την υποστήριξη από δυτικές κυβερνή-

σεων, που αποδείχτηκε τόσο αποτελεσματική στην πτώση του Μουαμάρ Καντάφι στη Λιβύη», επισημαίνει, μεταξύ άλλων, σε ρεπορτάζ με τίτλο «Οι αντάρτες ζητούν πράξεις, όχι λόγια» το Γαλλικό Πρακτορείο (14/11/12).

Ομως, αν οι φερόμενοι ως αντάρτων του ριζοσπαστικού Ισλάμ τον απέρριψαν, προκαλώντας μεγάλη ανησυχία στους δυτικούς υποστηρικτές του. Σε βίντεο που αναρτήθηκε σε ισλαμική ιστοσελίδα στις 18 Νοεμβρίου, σε ένα τραπέζι με 20 εκπροσώπους ένοπλων σχηματισμών και έχοντας πίσω τη μαύρη ισλαμική σημαία μάχης, ένας εκπρόσωπος των αντάρτων διάβασε την εξής ανακοίνωση: «Εμείς οι εκπρόσωποι των μαχητικών σχηματισμών στην πόλη και στην επαρχία του Χαλέπι απορρίπτουμε ομόφωνα το συνωμοτικό σχέδιο που ονομάζεται Εθνικός Συνασπισμός και ανακοινοποιούμε την ομόφωνη απόφασή μας να ιδρύσουμε ένα ισλαμικό κράτος. Απορρίπτουμε κάθε εξωτερικό συνασπισμό ή συμβούλιο που επιβάλλεται σε μας στην πατρίδα

από οποιονδήποτε». Και πρόσθεσε ότι την ανακοίνωση έχουν υπογράψει 14 ένοπλοι σχηματισμοί, ανάμεσα στους οποίους οι δύο ισχυρότεροι και μαζικότεροι που πολεμούν στο Χαλέπι, το Μέτωπο Al – Nusra και η Ταξιαρχία Liwa al – Tawheed.

Παράλληλα, τις τελευταίες μέρες έχει ανοίξει ένα νέο μέτωπο, αυτή τη φορά στην επαρχία Χασάκα ανάμεσα σε αντάρτες του Ελεύθερου Συριακού Στρατού και κούρδους πολιτοφύλακες, μέλη των Μονάδων Λαϊκής Αμυνας, ένοπλης πτέρυγας του Κόμματος Δημοκρατικής Ένωσης (PYD), που έχει δεσμούς με το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν, το γνωστό PKK στην Τουρκία.

Στη βόρεια και βορειοανατολική Συρία, όπου βρίσκεται η επαρχία Χασάκα, ζουν οι περισσότεροι Κούρδοι, που υπολογίζονται στα 2 εκατομμύρια και αποτελούν τη μεγαλύτερη εθνική μειονότητα της Συρίας. Από τις αρχές Νοεμβρίου, μετά την αποχώρηση του κυβερνητικού στρατού από την περιοχή για να ενισχύσει τα μέτωπα στο Χαλέπι, τμήμα του κούρδικου πληθυσμού με την υποστήριξη της πολιτοφυλακής του PYD άρχισαν να παίρνουν υπό τον έλεγχό τους πόλεις κοντά στα σύνορα με την Τουρκία, με στόχο να επιβάλουν καθεστώς αυτονομίας κατά το πρότυπο του Ιρακινού Κουρδιστάν, εκμεταλλευόμενοι την αδυναμία του καθεστώτος Ασαντ. Γεγονός που βρήκε αντίθετους τους σύριους αντάρτες του Ελεύθερου Συριακού Στρατού, που θέλησαν να καλύψουν το κενό που άφησε ο κυβερνητικός στρατός και να θέσουν υπό τον έλεγχό τους την επαρχία, για να αποτρέψουν τις προσπάθειες αυτονομιστικής, αλλά και γιατί είναι ζωτικής οικονομικής σημασίας λόγω των κοιτασμάτων πετρελαίου που διαθέτει.

Οι τελευταίες σφοδρές συγκρούσεις ανάμεσα στους σύριους αντάρτες και τους κούρδους πολιτοφύλακες ξεκίνησαν ύστερα από μια κούρδικη διαδήλωση την περασμένη Δευτέρα 19 Νοεμβρίου στην πόλη Ras al – Ain, με αίτημα να φύγουν όλοι οι αντάρτες που δεν είναι από την πόλη, το οποίο απορρίφθηκε από τους αντάρτες. Οι νεκροί ξεπέρασαν τους 30 τις πρώτες 24 ώρες. Αν οι συγκρούσεις συνεχιστούν, κάτι πολύ πιθανόν στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, θα περιπλέξουν ακόμη περισσότερο το πόλεμο, με δεδομένο ότι οι περισσότεροι Κούρδοι είχαν μείνει μέχρι τώρα έξω από τον πόλεμο. Γι αυτό και στις περιοχές τους, που θεωρούνταν ασφαλείς, είχαν καταφύγει χιλιάδες πρόσφυγες από τις εμπόλεμες ζώνες.

Είναι φανερό ότι ο πόλεμος στη Συρία έχει μακρύ δρόμο ακόμη.

■ Ιορδανία

Συνεχίζονται οι διαδηλώσεις

Συνεχίζονται οι διαδηλώσεις εναντίον της απόφασης της κυβέρνησης να καταργήσει την επιδότηση αγοράς καυσίμων, κάτι το οποίο σημαίνει αυξήσεις μέχρι και 54% στις τιμές όχι μόνο του πετρελαίου αλλά και άλλων καυσίμων πλατιάς καταναλώσεως, όπως το υγραέριο μαγειρέματος και το φυσικό αέριο θέρμανσης. Το συγκεκριμένο μέτρο πάρθηκε από την κυβέρνηση της Ιορδανίας κατ' απαίτηση του ΔΝΤ προκειμένου να χορηγήσει κρατικό δάνειο ύψους δύο δισ. δολαρίων.

Πλέον τα συνθήματα που κυριαρχούν στις διαδηλώσεις καλούν για ανατροπή της μοναρχίας στη χώρα και όχι μόνο για επαναφορά της επιδότησης στα καύσιμα, που, όπως φαίνεται, ήταν απλά η αφορμή για το ξέσπασμά τους.

Προς το παρόν, οι διαδηλώσεις δεν έχουν μεγάλη συμμετοχή ακόμα και στην πρωτεύουσα Αμάν, όπου συγκεντρώνεται η πλειοψηφία του πληθυσμού της χώρας, ο οποίος υπολογίζεται σε 6,5 εκατομμύρια. Στις διαδηλώσεις που οργανώνουν οργανώσεις νεολαίων και κόμματα της αντιπολίτευσης η συμμετοχή δεν ξεπερνά συνήθως τις μερικές χιλιάδες, καθιστώντας τις ανίσχυρες να αμφισβητήσουν το μοναρχικό καθεστώς, ανεξάρτητα από

το ποιες είναι οι επιδιώξεις τους. Τέτοιες διαδηλώσεις, αλλά με πολύ μικρότερη συμμετοχή γίνονται εδώ και 23 μήνες στην Ιορδανία, ταυτόχρονα με το ξέσπασμα της Αραβικής Άνοιξης, αλλά δεν μπόρεσαν λόγω χαμηλής μαζικότητας να πάρουν τα χαρακτηριστικά που πήραν στην Αίγυπτο ή στην Τυνησία, όπου ο εξεγερμένος λαός ανέτρεψε τους δυνάστες του, παρά το γεγονός ότι στη συνέχεια τους αντικατέστησε με κάποιους άλλους, μέσω εκλογών.

Το μεγαλύτερο κόμμα της ιορδανικής αντιπολίτευσης, η Μουσουλμανική Αδελφότητα της Ιορδανίας, χαίρεται τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις, αλλά δεν συμμετέχει ενεργά σ' αυτές περιμένοντας να δει πώς θα εξελιχθούν. Παρόμοια τακτική

έχει ακολουθήσει και στην Αίγυπτο, συμμετέχοντας στο λαϊκό κίνημα τρεις μέρες μετά το ξέσπασμά του και ενώ είχε ήδη διαφανεί η δυναμική του.

Παρά τη δηλωμένη στήριξη της στο κίνημα της αντιπολίτευσης, η Μουσουλμανική Αδελφότητα δεν υιοθετεί τα αντιμοναρχικά του χαρακτηριστικά, βάζοντας σαν κεντρικό της στόχο να γίνουν μεταρρυθμίσεις στο σύστημα διακυβέρνησης, οι οποίες θα αφαιρέσουν εξουσίες από το βασιλιά και θα τις αποδώσουν στην κυβέρνηση. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του ηγέτη της Ζακί Μπάνι Ιρσείντ: «Θέλουμε να δημιουργήσουμε μια Ιορδανική Άνοιξη με τοπικό χρώμα, εννοώντας ότι θέλουμε να κάνουμε μεταρρυθμίσεις στο σύστημα κρατώντας τις διαδηλώσεις μας ειρηνικές». Ηδη η Μουσουλμανική Αδελφότητα βρίσκεται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με το βασιλιά προκειμένου να πετύχει τις επιδιώξεις της, ενώ έχει δηλώσει ότι θα απέχει από τις βουλευτικές εκλογές που θα διεξαχθούν στις αρχές του 2013, αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά της για περιορισμό των κυβερνητικών αρμοδιοτήτων του βασιλιά, περιορίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο την κοινωνική τους νομιμοποίηση.

Η Παλαιστινιακή Αντίσταση μετρά μια μεγάλη νίκη

Μετά από οχτώ μέρες ανηλεούς βομβαρδισμού της Γάζας από την αεροπορία, το πυροβολικό και το ναυτικό του Ισραήλ, και απάντηση της Παλαιστινιακής Αντίστασης με περισσότερες από 1.400 ρουκέτες, που αυτή τη φορά έφταναν μέχρι το Τελ-Αβίβ και την Ιερουσαλήμ, σφυρίζοντας ασταμάτητα πάνω από τα κεφάλια των Ισραηλινών, που έτρεχαν πανικόβλητοι και τρομοκρατημένοι κάθε τρεις και λίγο να κρυφτούν στα καταφύγια, ήρθε η ανακωχή, την οποία ανακοίνωσαν ο υπουργός Εξωτερικών της Αιγύπτου και η Χίλαρι Κλίντον, που έφτασε εξσπευσμένα στην περιοχή και εκλιπαρούσε την Αίγυπτο να παρέμβει, καθώς έβλεπε ότι αυτή τη φορά τα πράγματα ήταν εξαιρετικά σκούρα για το κράτος-χωροφύλακα της Μέσης Ανατολής.

Η εικόνα των τριών ηγετών της κυβέρνησης του Ισραήλ, το βράδυ της Τετάρτης, όταν ανακοίνωναν την εκκευρία από το Τελ-Αβίβ «μιαίε» από μόνη της. Οι άλλοτε «σκληροί» ηγέτες του σιωνισμού, ο δεξιός πρωθυπουργός Νετανιάχου, ο «προοδευτικός» υπουργός Πολέμου Μπαράκ και ο φασίστας υπουργός Εξωτερικών Λίμπερμαν, δεν μπορούσαν να πείσουν τους Ισραηλινούς ότι επέφεραν ένα αποφασιστικό χτύπημα στις υποδομές «των τρομοκρατών», όταν μέχρι την τελευταία στιγμή, την ώρα που απήγγελλαν διαδοχικά τους επικήδειους μονολόγους τους, ρουκέτες της Παλαιστινιακής Αντίστασης εξακολουθούσαν να πέφτουν μέσα στο Ισραήλ. Μέσα στη μέρα, είχε προηγηθεί βομβιστική επίθεση σε ασπικό λεωφορείο, στην καρδιά του ισραηλινού κράτους, στο κέντρο του Τελ-Αβίβ, δίπλα σχεδόν στο υπουργείο Άμυνας, με 28 τραυματίες. Την επίθεση χαιρέτισαν στελέχη της Χαμάς, της Παλαιστινιακής Ισλαμικής Τζιχάντ και στελέχη άλλων οργανώσεων της αντίστασης, χωρίς να έχει ακόμη αναληφθεί ευθύνη.

Η επίθεση αυτή και η πολιτική στήριξη της από την Παλαιστινιακή Αντίσταση ήταν μια τεράστια ροχάλα στους Αμερικανούς και στους σιωνιστές, που από τη Δευτέρα ζητούσαν επίμονα από την παλαιστινιακή πλευρά, με τη διαμεσολάβηση της Αιγύπτου, προφορική δέσμευση για εκκευρία. Η απόφασή τους για εκκευρία ήταν προειλημμένη και τίποτε δε θα την άλλαζε. Ούτε μια βομβιστική επίθεση στην καρδιά του Τελ-Αβίβ, που έπληττε βάνουσα το γόητρό τους.

Η τυχοδιωκτική επιχείρηση

της ισραηλινής κυβέρνησης με την κωδική ονομασία «Αμυντικός Στύλος», που είχε αρχίσει πριν από οχτώ μέρες, υπό τις ευλογίες της κυβέρνησης Ομπάμα, προσέκρουσε γρήγορα σε ύφαλο και τελικά ναυάγησε. Ο ηγέτης της Χαμάς, Χάλεντ Μισάλ, το βράδυ της Τετάρτης, σχολίαζε ειρωνικά, ότι η ισραηλινή ηγετική τριάντα που υποστηρίζει ότι εξουδετέρωσε την παλαιστινιακή αντίσταση, θα ανταμειφθεί γι' αυτό στις επερχόμενες ισραηλινές εκλογές, για τις οποίες άλλωστε φημολογείται ότι ξεκίνησε την πολεμική επιχείρηση.

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, ότι ο κύριος λόγος που το Ισραήλ ξεκίνησε αυτή την επιχείρηση δεν ήταν οι διακηρύξεις του στρατιωτικού και πολιτικού κατεστημένου ότι θέλει να αποπλίσει την Αντίσταση. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα μόνο με χερσαία εισβολή, αλλά με τεράστιο κόστος σε νεκρούς. Ακόμα και έτσι, η νίκη ίσως να μην ήταν εξασφαλισμένη, πολλώ δε μάλλον αν η χερσαία εισβολή επέφερε ακαριαία το άνοιγμα άλλων μετώπων, όπως π.χ. από την πλευρά της Χεζμπολά στο Λίβανο και βεβαίως από τους Παλαιστίνιους της Δυτικής Οχθης με μια νέα Ιντιφάτα και τσάκισμα των δωσιλογικών ταγμάτων ασφαλείας του Αμπάς. Αυτά σε επίπεδο στρατηγικού σχεδιασμού, γιατί σε επίπεδο τακτικής διεξαγωγής των πολεμικών επιχειρήσεων ο «ανίκητος» στρατός των σιωνιστών αιφνιδιάστηκε πλήρως, δοκιμάζοντας μια σκληρή έκπληξη. Η Παλαιστινιακή Αντίσταση διέθετε πλέον μεγαλύτερη δύναμη πυρός σε σχέση με το 2008-2009. Οι πύραυλοι έφταναν πια στο Τελ-Αβίβ και την Ιερουσαλήμ, ενώ η Αντίσταση δημοσίευε βίντεο που έδειχναν βάσεις εκτόξευσης όλμων και σύγχρονων ρωσικών αντιραμιακών. Είμαστε σίγουροι ότι οι σιωνιστές στρατηγικοί έπαθαν σύγκρουση, αναλογιζόμενοι τι άλλα όπλα διαθέτει η Αντίσταση προκειμένου να τους αντιμετωπίσει

σε μια χερσαία εισβολή. Γι' αυτό και πριν ακόμη ζητήσει ταπεινωμένους την εκκευρία, την ώρα που η Χαμάς απέρριπτε αγέρωχα κάθε συζήτηση και ζητούσε μονομερή κατάπαυση του πυρός από το Ισραήλ, ο Νετανιάχου έσπευσε να «αναβάλει» τη χερσαία εισβολή, που αποτελούσε την απειλή του τις πρώτες μέρες.

Το 2006, το Ισραήλ πλήρωσε πολύ ακριβά τη χερσαία εισβολή του στο Λίβανο. Η λιβανέζικη αντίσταση αντιμετώπισε τους «ατρόμητους» ισραηλινούς στρατιώτες και τα «άτρωτα» ισραηλινά τεθωρακισμένα Μερκάβα στο έδαφος και τους έτρεψε σε άτακτη φυγή. Ο λόγος της έναρξης της νέας επίθεσης στη Γάζα πρέπει να αναζητηθεί κατά κύριο λόγο στη διερεύνηση από ισραηλινούς και αμερικανικούς πλεωράς, του αντίκτυπου στο Παλαιστινιακό των ανακατατάξεων στις αραβικές χώρες, μετά τις εξεγέρσεις των αραβικών λαών. Η σύγκριση με το παρελθόν είναι αποκαλυπτική. Όταν άρχισε η επιχείρηση «Χυτό Μολύβι», το Δεκέμβριο του 2008, με 80 νεκρούς Παλαιστίνιους την πρώτη μέρα των βομβαρδισμών της Γάζας, ο Αραβικός Σύνδεσμος καθυστέρησε να συνελθει, προκειμένου να πάρει μια «ουδέτερη» απόφαση υπέρ του τερματισμού των εχθροπραξιών, που εξίσωσε τις ευθύνες Χαμάς και Ισραήλ. Ο Αμπάς, την πρώτη μέρα των βομβαρδισμών, απέδωσε αμέσως τις ευθύνες του πολέμου στη Χαμάς! Το καθεστώς Μουμπάρακ στην Αίγυπτο σφράγισε τα σύνορα με τη Γάζα, φυλακίζοντας και βασανίζοντας Παλαιστίνιους που βρίσκονταν στη Ράφα και συνδέονταν με την Αντίσταση, παρέχοντας κάθε δυνατότητα και περιθώριο ελιγμού στο Ισραήλ, προκειμένου να συνεχίσει και να κλιμακώσει τους βομβαρδισμούς.

Τώρα η κατάσταση ήταν εντελώς διαφορετική. Μετά από προτροπή της Αιγύπτου ο Αραβικός Σύνδεσμος συνήλθε ακαριαία, αποδίδοντας το

ακέραιο των ευθυνών στο Ισραήλ, καταδικάζοντας τη σφαγή και απαιτώντας από το Ισραήλ να σταματήσει. Η Αίγυπτος από την πρώτη μέρα άνοιξε τα σύνορα με τη Γάζα για να υποδεχτεί τραυματίες και άλλες ευπαθείς ομάδες Παλαιστίνιων. Ηγέτες και υπουργοί των αραβικών κυβερνήσεων, της Αιγύπτου, της Τυνησίας, του Κατάρ (ο ίδιος ο εμίρης ένα μήνα πριν) καθώς και ο υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας Νταβούτογλου πήγαν στην Γάζα, συνάντησαν τον πρωθυπουργό Χανίγια και έδειξαν ευθέως την πολιτική τους στήριξη στους πολιορκημένους Παλαιστίνιους. Από την απόλυτη πολιτική απομόνωση του 2008, οι ηγέτες της Αντίστασης βρέθηκαν με πλήρη πολιτική νομιμοποίηση από τις νέες αραβικές κυβερνήσεις το 2012. Για πρώτη φορά, το Ιράν παραδέχτηκε δημόσια και επίσημα ότι εξοπλίζει τους παλαιστίνιους μαχητές της Γάζας και κάλεσε τους άραβες ηγέτες ν' αφήσουν τα παχιά λόγια και ν' αρχίσουν τις πράξεις, τροφοδοτώντας με όπλα την Αντίσταση. Ο ίδιος ο Μισάλ παραδέχτηκε ότι το Ιράν τροφοδοτεί με όπλα την Αντίσταση, ευχαρίστησε το Ιράν για τη στάση του αυτή και ζήτησε από τις άλλες αραβικές χώρες να ακολουθήσουν το δρόμο αυτό. Κι αυτό το 'κανε την ώρα που ανακοίνωνε (μαζί με τον Αμπντάλα-Ραμαντάν Σάλαχ της Τζιχάντ) την εκκευρία!

Ο Αμπάς, εντελώς ξεφτιλισμένος, ξεχασμένος, απομονωμένος, παρακολουθούσε έντρομος τους άραβες ηγέτες να τον παρακάμπτουν και να συναντιούνται με τον Χανίγια. Δέχτηκε μόνο τη... χαρά της επίσκεψης της Χίλαρι Κλίντον, που άρον-άρον ήρθε την Τρίτη στο Κάιρο για να φροντίσει ότι η εκκευρία θα πραγματοποιηθεί και η ισραηλινή επιχείρηση θα λάβει τέλος, πριν να είναι αργά. Οι αραβικές εξεγέρσεις σε Τυνησία και Αίγυπτο άλλαξαν άρδην την κατάσταση. Τα νέα καθεστάτα γνωρίζουν ότι το παλαιστινιακό προσφέρεται για κοινωνική δημοαγωγή στα μάτια των αραβικών πληθυσμών μαζών. Γι' αυτό και σπεύδουν να στηρίξουν πολιτικά την Παλαιστινιακή Αντίσταση. Τρέμουν στην ιδέα ότι μετά την κατάρρευση των παλαιών δικτατορικών καθεστώτων, μπορεί να βρεθούν αντιμέτωπες με εκρήξεις των λαών τους, που χρόνια τώρα αισθάνονται ντροπή που δεν μπορούν να συνδράμουν ένα αραβικό έθνος όπως οι Παλαιστίνιοι.

Η Παλαιστινιακή Αρχή, το

■ Αίγυπτος

Συγκρούσεις διαδηλωτών-αστυνομίας

43 τραυματίες είναι ο απολογισμός των διήμερων συγκρούσεων μεταξύ διαδηλωτών και των δυνάμεων καταστολής, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων μνήμης για τους νεκρούς της μάχης της οδού Μοχάμεντ Μαχμούντ το Νοέμβριο του 2011 στο Κάιρο της Αιγύπτου. Οι συγκρούσεις ξέσπασαν την περασμένη Δευτέρα 19 Νοεμβρίου και διήρκεσαν μέχρι και το βράδυ της Τρίτης, ενώ οι δρόμοι γύρω από την οδό Μοχάμεντ Μαχμούντ παρέμειναν κλειστοί μέχρι το πρωί της Τετάρτης.

Από τους 43 τραυματίες διαδηλωτές ένας είναι κλινικά νεκρός και άλλος ένας σε πολύ κρίσιμη κατάσταση. Και οι δύο είναι μέλη της οργανώσεως Κίνημα της Νεολαίας 6 Απρίλη, που έπαιξε σημαντικό ρόλο στη λαϊκή εξέγερση εναντίον του καθεστώτος Μουμπάρακ.

Κατά τη διάρκεια των πενήνήμερων συγκρούσεων μεταξύ των διαδηλωτών και της αστυνομίας στην οδό Μοχάμεντ Μαχμούντ, το Νοέμβριο του 2011, εναντίον του Στρατιωτικού Συμβουλίου των Ενόπλων Δυνάμεων που κυβερνούσε την Αίγυπτο εκείνη την περίοδο, είχαν σκοτωθεί 47 διαδηλωτές, ενώ εκατοντάδες ήταν οι τραυματίες από τα δακρυγόνα και τους πυροβολισμούς της αστυνομίας εναντίον του άοπλου πλήθους. Οι συγκεκριμένες διαδηλώσεις είχαν συμβάλει σημαντικά στο να χάσει την όποια κοινωνική στήριξη απολάμβανε η στρατιωτική χούντα και να επιταχυνθεί η διαδικασία διεξαγωγής εκλογών και η μεταβίβαση της εξουσίας στα πολιτικά κόμματα.

■ Τυνησία

Νεκροί ισλαμιστές απεργοί πείνας

Δύο στελέχη του κινήματος των Σαλαφιστών στην Τυνησία, Δο Μοχάμεντ Μπακτί και ο Μπεχίρ Γκολί, πέθαναν την περασμένη βδομάδα ύστερα από δίμηνη απεργία πείνας. Οι δύο κρατούμενοι ξεκίνησαν την απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για τη φυλάκισή τους ύστερα από την επίθεση στην αμερικάνικη πρεσβεία στην Τύνιδα, στις 14 Σεπτεμβρίου, κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων εναντίον της αμερικάνικης ταινίας που εξυτέλιζε τον Μωάμεθ παρουσιάζοντάς τον σαν τρελό και μέθυστο.

Περισσότεροι από 225 άνθρωποι έχουν συλληφθεί και φυλακιστεί με την κατηγορία της συμμετοχής σ' αυτή την επίθεση, η οποία έχει χαρακτηριστεί ως «τρομοκρατική ενέργεια», σύμφωνα με δημοσίευμα του Associated Press. Η επίθεση είχε καταλογιστεί στη ριζοσπαστική ισλαμική οργάνωση Ανοσά αλ Σαρία, με τον ηγέτη της οποίας εικάζεται ότι είχε σχέση ο δεύτερος από τους δύο νεκρούς απεργούς Μοχάμεντ Μπακτί. Αυτή τη στιγμή άλλοι 56 κρατούμενοι για τον ίδιο λόγο συνεχίζουν την απεργία πείνας, την οποία ξεκίνησαν πριν περίπου ένα μήνα, απαιτώντας την απελευθέρωσή τους.

Ο Μπακτί είχε καταδικαστεί σε 12χρονη φυλάκιση το 2007 από δικαστήριο του έκπτωτου δικτάτορα Μπεν Αλί για συμμετοχή σε συγκρούσεις του στρατού με ισλαμιστές μαχητές στην πόλη Σολιμάν κοντά στην Τύνιδα. Οι τυνησιοί σαλαφιστές έχουν πραγματοποιήσει πολυάριθμες επιθέσεις εναντίον στόχων δυτικών συμφερόντων, αλλά και χώρων όπως γκαλερί τέχνης και πολιτισμού, που θεωρούν ότι προσβάλλουν το Μωάμεθ. Λίγες μέρες πριν από το θάνατό του, ο Μπακτί είχε αποφυλακιστεί και νοσηλευόταν σε νοσοκομείο σε καματώδη κατάσταση. Στελέχη του σαλαφιστικού κινήματος αλλά και οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατηγορούν την κυβέρνηση ότι αποφυλάκισε τον Μπακτί μόλις βεβαιώθηκε ότι η κατάσταση του ήταν μη αναστρέψιμη και όδευε με βεβαιότητα προς το θάνατο.

Κάτι πρέπει ν' αλλάξει

Απεγνωσμένο αγώνα δίνουν χιλιάδες εργαζόμενοι στο δημόσιο, με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, ενάντια στο πέταγμά τους σε διαθεσιμότητα και από εκεί στην ανεργία (μετά από ένα χρόνο). Ξεσαλωμένος ο ΔΗΜΑΡίτης υπουργός Μανιτάκης βγάξει τη μια εγκύκλιο μετά την άλλη και απειλεί ένα ευρύτερο σύνολο εργαζόμενων ότι θα εφαρμόσει τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης διώχνοντάς τους όλους.

Κι όμως, αυτή η σημαντική μάχη ελάχιστα απασχολεί τα εξωνημένα ΜΜΕ. Σ' αυτή παίζεται το έργο «Ο πρωθυπουργός μάχεται για να πάρουμε τη δόση». Προφανώς, το σύστημα δεν ανησυχεί από τον αγώνα των εργαζόμενων. Θεωρεί πως σύντομα θα επέλθει η κόπωση και βοηθούντων των δημάρχων, που παριστάνουν τους προστάτες των εργαζόμενων, θα ψυχάσουν τα πράγματα, με τους 2.000 ν' αποδέχονται τη «μοίρα» τους και να κάνουν παρακλήσεις μπας και βρεθεί καμιά θέση να ξαναποθετηθούν μετά από κάποιους μήνες.

Αυτές είναι οι σκέψεις που κάνουν στα επιτελεία. Και οι εργαζόμενοι θα έπρεπε ήδη να τις έχουν υπόψη τους και να σχεδιάζουν τα επόμενα βήματά τους. Ποιος περιμένουν να τα σχεδιάσει; Η ξεφωνημένη ΑΔΕΔΥ ή η ακόμα πιο ξεφωνημένη ΠΟΕ-ΟΤΑ που έχει δημιουργήσει παράδοση στα ξεπουλήματα της τελευταίας στιγμής;

Το μεγάλο κενό ταξικής οργάνωσης χάσκει και πάλι. Ακόμα και στο πιο στοιχειώδες επίπεδο, αυτό του συνδικαλισμού. Με τις «μνημονιακές» κυβερνήσεις πρέπει οι εργαζόμενοι να ξεχάσουν αυτά που ήξεραν. Παθητικές μορφές αγώνα, ακόμα και όταν έχουν τη μορφή της κατάληψης μιας δημόσιας υπηρεσίας, δεν αρκούν. Τα μέσα πάλης πρέπει να αναβαθμιστούν, να σκληρύνουν, το κράτος πρέπει να πονέσει, το επίπεδο της σύγκρουσης πρέπει ν' ανέβει, ταξικές και κοινωνικές συμμαχίες πρέπει να χτιστούν μέσα στη φωτιά του αγώνα.

Τα παραπάνω έχουν τη σημασία τους για έναν αγώνα που βρίσκεται σε εξέλιξη, έχουν όμως μια γενικότερη σημασία. Αφορούν όλους τους αμυντικούς αγώνες που διεξάγονται και πάνω απ' όλα αφορούν το μέλλον της εργατικής τάξης. Η εργατική τάξη είναι αναγκασμένη ν' αγωνίζεται υπό τους δυσμενείς συσχετισμούς που δημιουργεί η κρίση και η έκρηξη της ανεργίας. Πάνω απ' όλα, όμως, είναι αναγκασμένη να δώσει αγώνες με διαλυμένο το δικό της στρατόπεδο. Με μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία που δρα εκτονωτικά και πάντα υπονομευτικά και με ένα κομμάτι αυτής της γραφειοκρατίας ν' αποσκοπεί μόνο στην αποκόμιση πολιτικής υπεραξίας για τα κόμματα που εκπροσωπεί.

Γι' αυτό και έχει σημασία, μαζί με την ανάπτυξη των αγώνων, ν' αρχίσουν εκείνες οι διεργασίες που θα τείνουν στη ταξική οργάνωση της εργατικής τάξης σε όλα τα επίπεδα και πρωτίστως στο πολιτικό επίπεδο.

■ Η ψωροκώσταινα του ΣΥΡΙΖΑ

«Αν κανείς πιστεύει ότι θα πρέπει η Ελλάδα να σηκώσει μαύρη πειρατική σημαία και να έχει την ψευδαίσθηση μιας αυτοδύναμης αναπτυξιακής πρότασης στο σημερινό παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον, ας το καταθέσει. Αυτοί μπορεί να είναι οι οπαδοί του λόμπι της δραχμής. Δεν αφορούν εμάς αυτές οι απαντήσεις!» Αυτός που μιλάει είναι ο εκπρόσωπος Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ και μέλος της ηγετικής ομάδας Πάνος Σκουρλέτης (ραδιόφωνο NET, 14.11.12). Και είναι σαφέστατος. Αναπαράγει με μοντέρνο τρόπο τη θεωρία της «ψωροκώσταινας». Η Ελλάδα αποκλείεται να έχει μια αυτοδύναμη ανάπτυξη, πρέπει να είναι ενταγμένη στο παγκόσμιο σύστημα του ιμπεριαλισμού, στο διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας. Ευτυχώς που δεν ζουν ο Μπάτσης, ο Κιτσικής και οι άλλοι μαρξιστές επιστήμονες του «Ανταίου», γιατί θα έπρεπε να κάψουν τις πολύτομες εργασίες τους, με τις οποίες απέδειξαν –στα μέσα της δεκαετίας του '40, όταν είχαν μπροστά τους μια καθυστερημένη και κατεστραμμένη Ελλάδα– ότι η χώρα μπορεί να έχει μια λαμπρή αυτοδύναμη ανάπτυξη, φτάνει να υπάρξει επαναστατική ανατροπή.

Εμμέσως πλην σαφέστατα, ο ΣΥΡΙΖΑ, διά στόματος Σκουρλέτη, εμφανίζεται ως υπερασπιστής του αστικού καθεστώτος και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Και το κάνει με τον πιο αισχρό, λακέδικο τρόπο. Από την άποψη της πρακτικής πολιτικής ξέρετε πού οδηγεί αυτό; Στην άμεση προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών δανειστών-προστατών-επικυρίαρχων, άπαξ και βρεθεί ποτέ στην κυβέρνηση. Προσαρμογή ίδια κι απαράλλαχτη μ' αυτή που έκαναν οι Σαμαράς-Βενιζέλος-Κουβέλης, πετώντας στα σκουπίδια τις προεκλογικές (εν μέρει και μετεκλογικές) διακηρύξεις τους. Θα επικαλεστεί και ο ΣΥΡΙΖΑ τα ίδια που επικαλούνται οι σημερινοί συγκυβερνώντες. Ότι η χώρα δεν μπορεί να ζήσει μόνη της, δεν μπορεί να ζήσει εκτός ΕΕ και Ευρωζώνης και γι' αυτό πρέπει να γίνει αυτό που απαιτείται.

Τέλος, υπάρχει και μια άλλη ανάγνωση σ' αυτό το ζήτημα. Η μοίρα μιας καπιταλιστικής Ελλάδας (για λόγους που είναι ιστορικά εξηγήσιμοι, αλλά εκφεύγουν του παρόντος) είναι συνυφασμένη με την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, όποια μορφή κι αν έχει αυτή. Μια Ελλάδα ανεξάρτητη, με το λαό αφέντη στον τόπο του, μπορεί να υπάρξει μόνο με την εξαφάνιση του ελληνικού κα-

πιταλισμού. Ας το έχουν αυτό υπόψη τους οι εργάτες και οι λοιποί εργαζόμενοι. Οπως έγραφε και το πανό της «Κόντρας» στην πορεία του Πολυτεχνείου, «Η λύση ή θα είναι επαναστατική ή δε θα υπάρξει».

■ Ηρωικό... ξέσπασμα

Στην αρχή νομίσαμε ότι ο Ρουπακιώτης προετοιμάζει την ηρωική του έξοδο από τη συγκυβέρνηση. Όταν, όμως, είδαμε ότι υπέγραψε και τις δυο Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, που κουρελιάζουν το ίδιο το πολίτευμα, πειστήκαμε ότι μάλλον για ηρωικό ξέσπασμα επρόκειτο. Σημάδι πανικού από έναν άνθρωπο ο οποίος –όπως και οι υπόλοιποι ΔΗΜΑΡίτες– κάπως αλλιώς φανταζόταν την ημέρα που το όραμά τους της «κυβερνώσας αριστεράς» θα γινόταν πράξη. Φανταζόταν ότι θα μπορούσαν να ψιλοδημαγωγούν και όχι ότι θα ήταν αναγκασμένοι να υπογράφουν τα πιο αποκρουστικά κοινωνικά και πολιτικά μέτρα. Οφείλουμε να τον ευχαριστήσουμε, πάντως, για δυο πράγματα. Πρώτο, επειδή ξεβράκωσε δημόσια όλα το σύστημα της συγκυβέρνησης με τους υπουργούς-μαριονέτες. Δεύτερο, επειδή μας δίνει ένα λαμπρό δείγμα του τι σημαίνει «κυβερνώσα αριστερά». Κι αυτό δεν αφορά μόνο τους ΔΗΜΑΡίτες της σημερινής συγκυβέρνησης, αλλά και εκείνους που υπόσχονται μια «κυβέρνηση της αριστεράς» που θ' αλλάξει άρδην την κατάσταση. Επειδή δεν κυβερνούν οι κυ-

βερνήσεις, αλλά το κεφάλαιο, όλα τα παλιά λόγια εξατμίζονται μόλις αυτοί που τα εκφωνούν καθήσουν στους κυβερνητικούς δώκους.

ΥΓ: Αφού εκτονώθηκε από το πρωινάδικο του ΑΝΤ1, ο Ρουπακιώτης μπόρεσε με μεγαλύτερη ευκολία να υπογράψει την Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου που εγκαθιδρύει ένα Μνημόνιο διαρκείας με αυτόματο πιλότο, με διαδικασίες που ξεφτιλίζουν την ίδια την έννοια της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Επιλογή για την οποία

■ Το μονοπάτι της λευτεριάς

Η Δρ Μόνα Ελ-Φάρα είναι γιατρός και πολιτική ακτιβίστρια στη Γάζα. Μητέρα τριών παιδιών. Τα χαράματα της περασμένης Κυριακής, έστειλε το εξής e-mail στους φίλους της στη Δύση. Δείγμα του υψηλού ηθικού των κατοίκων της πολυπαθής Γάζας. Δεν επιθυμούν τη θυματοποίησή τους, επιθυμούν την αλληλεγγύη μας στον αγώνα τους για τη λευτεριά.
«Γάζα, Κυριακή 6.15

Τέσσερις ισχυρές εκρήξεις έγιναν στο κέντρο της πόλης της Γάζας από F16, τα οποία βομβάρδισαν το κυβερνητικό συγκρότημα Saraga, που είχε καταστραφεί ολοσχερώς κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων του 2008. Τώρα είναι ερειπωμένο και περιβάλλεται από κτίρια κατοικιών... σπίτια γεμάτα κόσμο. Ποιος είναι ο σκοπός; Να τρομοκρατήσουν τους πολίτες και να καταστρέψουν ολοκληρωτικά τα ήδη μισοκατεστραμμένα σπίτια. Νομίζω ότι οι Ισραηλινοί έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους και η αποστολή στη Γάζα είναι μια mission impossible. Είναι μεγάλη η αποτυχία τους γιατί παρά την απώλεια των ζώων μας και των περιουσιών μας, αυτή τη στιγμή δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα εκτός από τις αλυσίδες μας. Σας αγαπώ όλους και να θυμάστε πως βρισκόμαστε και θα μείνουμε εδώ, είμαστε κατακτημένοι και πολεμιστές για την ελευθερία, δεν είμαστε δύματα, ακολουθούμε το μονοπάτι της λευτεριάς. Δεν έχω κοιμηθεί εδώ και τρεις ημέρες
Σας αγαπώ όλους
Μόνα».

δεν είχε την παραμικρή αντίρρηση και ο άλλος μεγάλος δημοκράτης, ο Κουβέλης, που τάχα δεν μπορούσε να ψηφίσει το πολυνομοσχέδιο-εφιάλη, λόγω των εργασιακών.

■ Γερμανοσοβιάς

Αν ήμασταν στην Κατοχή, θα ήταν γερμανοσοβιάς. Σήμερα είναι απλώς άνθρωπος των Γερμανών με πολύ καλό όνομα στον ελληνικό αστικό κόσμο. Θαυμάστε τον: «*Η Γερμανία, που καλείται σήμερα να πληρώσει τα σπασμένα μισής ντουζίνας αποτυχημένων κρατών, σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα –μιλάω για μεταπολεμικά*». Πληρώνει τίποτα σπασμένα η Γερμανία; Ούτε οι άνθρωποι της Μέρκελ δεν τολμούν να το πουν αυτό. Το λένε μόνο κάποιες κίτρινοφυλλάδες τύπου Bild. Αντίθετα, δεν είναι λίγοι οι Γερμανοί που έχουν παραδεχτεί ότι η Γερμανία βγαίνει κερδισμένη απ' αυτή την ιστορία. Έχει και συνέχεια όμως: «*Ας θυμηθούμε ότι το να πουλάει τα σπασμένα κεντρίκια να γίνει το βάλλσαμο παρηγοριάς διαφόρων ψυχών στη μοναξιά της καταβαράθρωσής τους*». Τα ίδια ακριβώς έλεγαν και οι προπαγανδιστές των δωσίλογων της Κατοχής: καθήστε ήσυχα και οι Γερμανοί δε θα μας πειράξουν.

Ο σύγχρονος γερμανοσοβιάς ονομάζεται Τάσος Γιαννίσης και είναι πρώην (και μέχρι πρότινος) υπουργός.

■ Αριστερή μάλαμα

Πέρασε στα φιλά, γι' αυτό και πρέπει να το σημειώσουμε. Στην ελληνογερμανική πολιτικοεπιχειρηματική φιάστα της Θεσσαλονίκης, πριν την οποία έγιναν τα γνωστά με τους φραπέδες στον πρόξενο και άλλα μέλη της γερμανικής αντιπροσωπείας, συμμετείχε και η πρόεδρος της Επιτροπής Φιλίας της γερμανικής βουλής Ανέτ Γκροθ. Ξέρετε σε ποιο κόμμα ανήκει η φράου Γκροθ; Στο Die Linke, τον ΣΥΡΙΖΑ της Γερμανίας! Όπως γράφτηκε στον Τύπο, λειτούργησε πυροσβεστικά και είχε συνομιλία με τον Μπαλασόπουλο. Όταν ανέβηκε να χαιρετίσει, πάντως, όχι μόνο δεν άσκησε καμιά κριτική στη γερμανική πολιτική, αλλά είπε πως «είναι ανόητο να ισχυρίζεται κανείς ότι η γερμανική κυβέρνηση θέλει να διώξει την Ελλάδα από το ευρώ». Να τη χαίρονται...

■ Πόσα χρέωσε;

«Οχι, δεν είναι αλήθεια ότι ο Ομπάμα είναι ένας Μπους με ανθρώπινο πρόσωπο», κραυγάζει ο Σλαβόι Ζίτσεκ από τις στήλες του βρετανικού Guardian. Και συνεχίζει: «Πολλοί τον κατηγορήσαν ότι διχάζει τους Αμερικανούς αντί να τους ενώνει. Ίσως όμως αυτή ακριβώς να είναι η μεγαλύτερη αρετή του».

Δεδομένου ότι ο Ζίτσεκ δεν κάνει τίποτα τζάμπα, δικαιούμαστε να ρωτήσουμε. Πληρώθηκε σε χρήμα γι' αυτή την αβάντα στον Ομπάμα ή τον βοήθησε το επιτελείο του αμερικανού προέδρου να κλείσει τίποτα δουλειές στις ΗΠΑ;

Επί τη ευκαιρία, να επαναλάβουμε ένα παλιό ερώτημα που έχει μείνει αναπάντητο. Πόσο είχε πληρωθεί ο Ζίτσεκ από τον ΣΥΡΙΖΑ για να 'ρθει προεκλογικά στην Αθήνα και να μας συστήσει τον Τσίπρα σαν «αυριανό πρωθυπουργό»; Οφείλουμε να του αναγνωρίσουμε, πάντως, καλή επιρροή στους μαθητές του. Με τον ίδιο δαυμασμό για τον Ομπάμα μιλάει και ο Τσίπρας.

■ Θεωρητικά αγράμματος

«Η λύση είναι να μπορέσουμε να σταθούμε στα πόδια μας. Να παράξουμε υπεραξία. Να έχουμε δεπικούς ρυθμούς ανάπτυξης. Και ο παραγόμενος αυτός πλούτος να μοιραστεί δίκαια στον ελληνικό λαό». Κάποιος να πει επειγόντως στον Τσίπρα (το απόσπασμα είναι από την ομιλία του στη ΛΑΡΚΟ) τι ακριβώς είναι η υπεραξία. Διότι τη μπερδεύει με τη χυδαία χρηματιστηριακή ορολογία (π.χ. «υπεραξία των μετοχών»). Να του πείτε πρώτον ότι στην παραγωγή παράγεται καταρχήν αξία, η οποία οφείλεται αποκλειστικά στην ανθρώπινη εργασία. Η υπεραξία είναι εκείνο το κομμάτι που κλέβουν οι καπιταλιστές και το μετατρέπουν σε κέρδος (αυτό, να πείτε στον Αλέξη, γίνεται στη σφαίρα της κυκλοφορίας, όχι στη σφαίρα της παραγωγής). Τέλος, να του πείτε ότι ο παραγόμενος πλούτος στον καπιταλισμό ΠΟΤΕ δεν υπάρχει περίπτωση να μοιραστεί δίκαια. Ακόμα και αν τα μεροκάματα αυξηθούν θεαματικά, ακόμα και αν μειωθούν οι ώρες εργασίας, ακόμα κι αν υπάρξει βελτίωση στις κοινωνικοασφαλιστικές παροχές, στο βαθμό που θα εξακολουθεί να υπάρχει αξία της εργατικής δύναμης και υπεραξία που την καρπώνονται οι καπιταλιστές, θα υπάρχει κοινωνική αδικία. Να του πείτε πως για να υπάρξει κοινωνική δικαιοσύνη θα πρέπει να μην υπάρχει υπεραξία, δηλαδή να μην υπάρχει καπιταλισμός.

✓ Είναι πραγματικά κατάντια. Να πηγαίνεις στο γραφείο του γερμανού προξένου και να ζητάς συγγνώμη, γιατί «είχες συναισθηματική φόρτιση» και πήρες μέρος στις αποδοκιμασίες εναντίον του. Είτε το δει κανείς πολιτικά, είτε το δει συνδικαλιστικά, είτε το δει με τα κοινωνικά μέτρα και σταθμά, είναι κατάντια. Ένας εργαζόμενος έγινε γλάστρα στο γραφείο ενός ιμπεριαλιστή διπλωμάτη.

Αναίσχυντος μαυρογιαλουρισμός

«*Το μεγαλύτερο έγκλημα δεν είναι οι μισθοί και οι συντάξεις, γιατί αυτούς θα τους επαναφέρουμε με έναν νόμο και ένα άρθρο, όταν πολύ γρήγορα θα βρεθούμε, με τη βοήθεια του λαού, σε θέση διακυβέρνησης*». Με τον οίστρο που τον καταλαμβάνει κάθε φορά που βρίσκειται μπροστά σε λαϊκό ακροατήριο, ο Τσίπρας έταξε και επαναφορά μισθών και συντάξεων «με έναν νόμο και ένα άρθρο», μιλώντας στους εργατές της ΛΑΡΚΟ. Γιατί να μην τάξει; Τζάμπα είναι τα ταξίματα και αποδίδουν πολιτική υπεραξία άμεσα, από έναν κόσμο μπαϊλντισμένο, που ακόμα δεν έχει καταφέρει να βρει τον αγωνιστικό του βηματισμό και περιμένει λύση μέσω εκλογών.

Επειδή έγινε ο σχετικός ντόρος και έπεσε η σχετική σπέκουλα από πλευράς στελεχών της συγκυβέρνησης και αστικού Τύπου, βγήκε ο Σκουρλέτης να το «γλυκάνει» λίγο, σε πρωινή εκπομπή του Real FM (19.11.12). «*Αυτό το οποίο είπα*», εξήγησε αναφερόμενος στην ομιλία Τσίπρα στη ΛΑΡΚΟ, «είναι ότι σε ένα άρθρο θα καταργήσουμε το σύνολο των εφαρμοστικών νόμων. Σκοπός μας είναι να αποκαταστήσουμε –σε ένα βάθος χρόνου και με βάση μια διαδικασία ανασυγκρότησης της ελληνικής οικονομίας– να αποκαταστήσουμε όσο το δυνατόν το μεγαλύτερο μέρος των απωλειών και κατά προτεραιότητα όσων ήταν στα χαμηλότερα κλιμάκια». Ο Τσίπρας, βέβαια, δεν είχε πει αυτό. Δεν είχε μιλήσει για «βάθος χρόνου». Είπε ότι «με έναν νόμο και ένα άρθρο θα επαναφέρουμε μισθούς και συντάξεις». Όμως, ακόμη και την «ερμηνεία» Σκουρλέτη να πάρουμε, στο ίδιο αποτέλεσμα οδηγεί. Αν με ένα άρθρο καταργηθούν όλοι οι εφαρμοστικοί νόμοι, τότε όλες οι συντάξεις και οι μισθοί στο δημόσιο θα επανέλθουν εκεί που ήταν.

Γι' αυτό και επανήλθε στο θέμα ο ίδιος ο Τσίπρας, στη συνέντευξη Τύπου της περασμένης Δευτέρας για τα οργανωτικά του ΣΥΡΙΖΑ, όπου παρουσίασε μια νέα εκδοχή. Σύμφωνα μ' αυτή την εκδοχή, δεν αναφερόταν σε όλες τις μειώσεις μισθών και συντάξεων που έχουν γίνει, ούτε σε όλους τους εφαρμοστικούς νόμους, αλλά μόνο στις τελευταίες μειώσεις: «*Εμείς έχουμε πει στη βουλή ότι το τελευταίο, τρίτο μνημόνιο έτσι όπως επιβλήθηκε με ένα νόμο σε ένα άρθρο, θα το καταργήσουμε με ένα νόμο σε ένα άρθρο*». Και το επανέλαβε, μη τυχόν και δεν το κατάλαβαν όλοι: «*Ναι, θα καταργήσουμε σε ένα άρθρο με έναν νόμο αυτά που ψηφίστηκαν εκβιαστικά στην προηγούμενη βουλή με 153 βουλευτές και με τους μισούς από αυτούς να λένε ότι το κάνουν για τελευταία φορά*». Αυτό που εννοούσε, βέβαια, δεν έγινε στην προηγούμενη Βουλή, αλλά στη σημερινή. Προφανώς ήθελε να πει στην προηγούμενη συνεδρίαση, αλλά τον παρέσυρε και πάλι ο οίστρος.

Επανήλθε, όμως, στο ίδιο θέμα, αφού πέρασε λίγη ώρα: «*Σχετικά με το θέμα της επαναφοράς μισθών και συντάξεων, είναι ένα θέμα στο οποίο έχουμε απαντήσει και έχουμε δώσει πολύ συγκεκριμένες απαντήσεις. Εμείς δεν υποσχόμαστε ότι θα φέρουμε τη χώρα στην κατάσταση που ήταν το 2009. Κανείς δεν το περιμένει από μας αυτό. Εμείς λέμε ότι καταρχάς θα σταματήσουμε αυτό τον κατήφορο της λιτότητας και ότι θα αποκαταστήσουμε άμεσα σημαντι-*

κές και παράφορες αδικίες, διότι αυτό δεν είναι ένας λαϊκισμός, μια προσπάθεια να γίνουμε καλοί με τους πολλούς, αλλά γιατί πιστεύουμε ότι μόνο έτσι μπορεί να επανακινηθεί η οικονομία (...) Αρα με αυτή την έννοια εμείς όταν λέμε ότι έχουμε στόχο να καταργήσουμε το μνημόνιο και να επαναλειτούργησουμε την οικονομία, δίνουμε την υπόσχεση ότι οι μεγάλες αδικίες θα αποκατασταθούν άμεσα».

Τι λέει αυτή η νέα εκδοχή; Οτι δε θα υπάρξει γενική επαναφορά μισθών και

Ο Ομπάμα εξαφάνισε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό! Κι όπως πάει, θα εξαφανίσει και τον καπιταλισμό στις ΗΠΑ! Δεν το πιστεύετε; Θα σας βάλει τιμωρία ο Τσίπρας, ο οποίος δήλωσε τα εξής εκπληκτικά στη συνέντευξη του στην εφημερίδα «6 μέρες»:

«*Σε ό,τι αφορά τον Ομπάμα είναι προφανές ότι υπάρχουν πτυχές της πολιτικής που ακολουθεί στις ΗΠΑ που βρίσκονται εν παραλληλία με τη βασική αντίληψη της δικής μας στρατηγικής για την αντιμετώπιση του χρέους. Δηλαδή εμείς λέμε όχι δημοσιονομική πειθαρχία, αλλά επεκτατική δημοσιονομική πολιτική. Εμείς λέμε να πληρώσουν οι πλούσιοι. Εν μέρει το προσπαθεί με δυσκολίες ο Ομπάμα στην Αμερική (...)* Με τον αμερικανικό λαό, το θέμα ήταν η ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ, που ήθελε την Ελλάδα ενταγμένη στη Δυτική σφαίρα επιρροής. Και με πολύ βίαιο τρόπο, μάλιστα, σχεδίασαν και εκπόνησαν αυτή τη πολιτική. Μη ξεχνάμε ότι οργάνωσαν τη δικτατορία των συνταγματαρχών. Δεν είναι, όμως, όλες οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ οι ίδιες!»

συντάξεων στα προ Μνημονίου επίπεδα, αλλά αποκατάσταση των «μεγάλων αδικιών». Αντε τώρα να βγάλει κανείς άκρη για το ποιες είναι μεγάλες και ποιες μικρότερες αδικίες.

Για μια ακόμη φορά η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, αδιάτακτη στον μαυρογιαλουρισμό της, τάζει στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους αυτό που θέλουν ν' ακούσουν και ταυτόχρονα κλείνει το μάτι στους εκπροσώπους της αστικής τάξης και των δανειστών, «μαζεύοντας» τις πρώτες δηλώσεις. Πρόκειται για κλασικό κόλπο της αστικής πολιτικής, το οποίο έχει δοξάσει το ΠΑΣΟΚ. Ποιος ξεχνάει τις «ακόμα καλύτερες μέρες», που έγινε «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» με πάγωμα μισθών και συντάξεων;

Υπήρξε μια περίοδος που οι ΣΥΡΙΖΑίοι, δίνοντας εξετάσεις στο εγχώριο σύστημα εξουσίας και στους ιμπεριαλιστές δανειστές, έλεγαν τα πράγματα με τ' όνομά τους σε βαθμό πολύ μεγαλύτερο σε σχέση με τη σημερινή διγλωσσία τους. Ήταν η περίοδος ανάμεσα στις εκλογές του Μάη και σ' αυτές του Ιούνη. Ας θυμηθούμε για μια ακόμη φορά τι έλεγαν τότε τα δυο γκεσέμια της οικονομικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, ο Δραγασάκης και ο Σταθάκης, που είχαν καθημερινά στασιδί στα ΜΜΕ.

Μιλώντας στη διαδικτυακή τηλεόραση Euro2day.gr, στις 11 Ιούνη, ο Γ. Δραγασάκης επαγγέλλοταν την πλήρη εφαρμογή του Μνημονίου, μέχρι να ξεκινήσει η «αναδιαπραγμάτευση». Ελεγε: «*Να διασφαλίσουμε ότι τις επόμενες μετά τις*

εκλογές μέρες –ό,τι αποτέλεσμα και να έχουμε και ό,τι αντιθέσεις και να υπάρξουν– θα υπάρξει μια σύμπτωση σε ορισμένα θέματα, στην κατεύθυνση να μην επιτρέψουμε να γίνουν σπέκουλες από κερδοσκοπούς. Και μ' αυτά τα δεδομένα επίσης να ζητήσουμε, ότι μέχρι να μπούμε σε λογικές αναδιαπραγματεύσεως ή ακύρωσης ή ό,τι γίνει το Μνημόνιο, ό,τι είναι να γίνει θα τρέχει, εκτός από πράγματα τα οποία επιδεινώνουν την ύφεση. Δηλαδή εννοώ να διασφαλίσουμε ότι θα έρθει η δόση των 4 δισ. που είναι να έρθει, με τη γνωστή διαδικασία».

Ο Γ. Σταθάκης περιφερόταν από κανάλι σε κανάλι και από ραδιοσταθμό σε ραδιοσταθμό και ξεκαθάριζε ότι το μόνο που θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι να παγώσει τη λήψη νέων μέτρων και να επαναφέρει το βασικό μεροκάματο και το βασικό μισθό στα προηγούμενα επίπεδά τους. **Όλα τα υπόλοιπα θα παραμείνουν ως έχουν** (και τα χαράτσια και η εν γένει φορολογική πολιτική και τα απανωτά πετσοκόμματα σε μισθούς και συντάξεις).

Στις 20 Μάη, στο πρωινό του Mega, όταν ρωτήθηκε αν 'θ αυξηθεί το επίδομα ανεργίας, απάντησε: «*Οχι δεν υπάρχει καμιά αύξηση σε τίποτα απ' αυτά. Σας επαναλαμβάνω για μία ακόμη φορά. Δεν υπόσχεται καμιά αύξηση σε τίποτα. Η θέση του ΣΥΡΙΖΑ είναι πώς θα παγώσουν τα δεδομένα, μισθοί συντάξεις, επίδομα, στα σημερινά τους επίπεδα και αναδιανεμητικές ενέργειες για τα ακραία φαινόμενα φτώχειας*».

Στις 18 Μάη, στο πρωινό της τηλεόρασης του ΣΚΑΙ, εξήγησε: «*Να ξεκινήσω από το βασικό. Το βασικό πρόβλημα, η κεντρική ιδέα αυτή τη στιγμή είναι "Παγώστε τις περικοπές". Αρα σταθεροποιούμε τις δημόσιες δαπάνες, τους μισθούς και τις συντάξεις στο σημερινό τους επίπεδο. Παγώστε". Αυτή είναι η πρώτη θεμελιώδη πράξη κατά τη γνώμη μου (...)* Όταν λέω λοιπόν την έννοια "παγώνω", προσπαθεί να παγώσει τα πράγματα ως έχουν τώρα».

Στις 31 Μάη, στον «Βήμα FM», έβαζε τελεία και παύλα σε κάθε συζήτηση για κατάργηση των χαρατσιαών, λέγοντας: «*Ο κατώτατος μισθός είναι ο μόνος που αποκαθιστούμε. Να πάει στα 718 μιλιά. Κανείς δεν ζητεί να μην τηρήσουμε τις υποχρεώσεις μας*».

Πώς, λοιπόν, τώρα, που δεν βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο, ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται, διά στόματος Τσίπρα, να τάζει επαναφορά μισθών και συντάξεων, όταν στην προεκλογική περίοδο του περασμένου Ιούνη μιλούσε όχι για επαναφορά αλλά για πάγωμα στα επίπεδα που είχαν διαμορφωθεί; Μια εξήγηση είναι η δημοσκοπική δυστοκία που δείχνει ο ΣΥΡΙΖΑ, παρά τη μεγάλη φθορά που έχουν υποστεί τα κόμματα της συγκυβέρνησης. Επιστρατεύουν τον χυδαίο μαυρογιαλουρισμό για ν' ανεβάσουν κάπως τα δημοσκοπικά ποσοστά τους. Υπάρχει, όμως, και κάτι άλλο, που δείχνει μεγαλύτερη υπευθυνότητα έναντι του συστήματος. Κάποιος πρέπει να καλλιεργήσει στο λαό φρούδες ελπίδες κι αυτόν το ρόλο μόνο ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να τον παίξει αποτελεσματικά. Αν ο λαός μείνει μόνο με την απελπισία και την οργή, θα εγκυμονούνται κοινωνικές εκρήξεις, ενώ οι φρούδες ελπίδες καλλιεργούν τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό.

Είχαμε δεσμευτεί ότι θα επανελέθουμε στα προγράμματα ειδικής επιδότησης ανεργίας του ΟΑΕΔ, τα οποία καταργούνται με την παράγραφο 1Α.1 του νόμου 4093/2012 (πολυνομοσχέδιο-εφιάλης για το νέο Μεσοπρόθεσμο).

Οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ –αλλά και της ΝΔ συμπληρωματικά– από τις αρχές της δεκαετίας του '90, μετά την κατάρρευση των χωρών του παλινορθωμένου καπιταλισμού, χάραξαν νέα στρατηγική «ανάπτυξης» του ντόπιου κεφαλαίου. Αναγόρευσαν τις χώρες των Βαλκανίων σε ελληνική ενδοχώρα και άρχισαν να βοηθούν βιομηχανικές επιχειρήσεις και τράπεζες είτε να κλείνουν τις επιχειρήσεις τους στην Ελλάδα και να μεταφέρονται στις βαλκανικές χώρες είτε να δημιουργούν θυγατρικές επιχειρήσεις τους σ' αυτές. Τις βοηθούσαν με πολλούς τρόπους. Με τη μείωση του υποχρεωτικού χρόνου λειτουργίας των χρηματοδοτούμενων από τον κρατικό προϋπολογισμό καπιταλιστικών επιχειρήσεων (μέσω του λεγόμενου αναπτυξιακού νόμου). Κάνοντας τα στραβά μάτια στους καπιταλιστές που έκλειναν πρόωρα τις επιχειρήσεις τους στην Ελλάδα και στη συνέχεια τις μετέφεραν στις βαλκανικές χώρες. Οι καπιταλιστές δεν εκμεταλλούνταν μόνο την ανυπαρξία στην ουσία εργατικών δικαιωμάτων σ' αυτές τις χώρες, αλλά και την ευρωπαϊκή νομοθεσία. Ετσι, μπορούσαν να εισάγουν στις χώρες αυτές πρώτες ύλες ή ημιτελή προϊόντα, να ολοκληρώνουν την παραγωγή τους σ' αυτές και στη συνέχεια να τα επανεισάγουν στην Ελλάδα αφορολόγητα.

Αρχικά, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, στις αρχές της δεκαετίας του '90, ενίσχυσε από τον κρατικό προϋπολογισμό καπιταλιστές που «επένδυσαν» στην Αλβανία, με πρόσχημα τη μείωση της εισροής αλβανών εργατών στην Ελλάδα. Μετά από μια δεκαετία, το Μάρτη του 2002, η κυβέρνηση Σημίτη ψήφισε το νόμο για το περιβόητο ΕΣΟΑΒ (Ελληνικό Σχέδιο Οικονομικής Ανασυγκρότησης Βαλκανίων). Αυτό το σχέδιο ήταν πενταετές και θα έβγαζαν από τον κρατικό κορβανά 550 εκατ. ευρώ.

Οι συνέπειες απ' αυτή τη νέα στρατηγική του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του ήταν πολλές και δραματικές σε όλη την Ελλάδα και ιδιαίτερα στη Βόρεια, η οποία θυμίζει βιομηχανικό και επιχειρηματικό μουσείο.

Σ' αυτή την κατάσταση συνέβαλε και ο αγροτικός τομέας. Ο περιβόητος γαλλογερμανικός άξονας, που χάραξε τη στρατηγική της ΕΕ, από τις αρχές της δεκαετίας του '90, όταν ολοκληρώθηκε η χρεοκοπία των χωρών του παλινορθωμένου καπιταλισμού, έβαλε ως στόχο να μειώσει δραστηρικά την παραγωγή αγροτικών προϊόντων, με σκοπό την εισαγωγή από τις χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου, χωρίς δασμούς. Αυτή η πολιτική, την οποία προσυπέγραψαν και όλοι οι υπουργοί Εξωτερικών της Ελλάδας, εφαρμόστηκε και έτσι πλέον έχει μειωθεί δραστηρικά η αγροτική παραγωγή τόσο στην Ελλάδα όσο και στις άλλες χώρες της ΕΕ. Στο πλαίσιο της ΕΕ δεν υπάρχει δρόμος επιστροφής στην ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής στην Ελλάδα και όσοι το υποστηρίζουν είναι είτε βλάκες είτε απατεώνες.

Ταυτόχρονα μ' αυτές τις δύο στρατηγικές αναπτύχθηκε και η στρατηγι-

■ **Οι καπιταλιστές του ΣΕΒ ζητούν κρατικές ενισχύσεις για να επενδύσουν στα Βαλκάνια!**

Οι κυβερνήσεις χρύσωναν το χάπι για να δικαιολογήσουν το ξεπάτωμα της παραγωγικής βάσης του καπιταλισμού

κή κλεισίματος επιχειρήσεων και μαζικών απολύσεων εργατών, προκειμένου να αυξηθεί η εισαγωγή των εμπορευμάτων που παρήγαγαν, όπως συνέβη για παράδειγμα με τα λιπάσματα, ή για να διευκολυνθεί η αγορά καπιταλιστικών επιχειρήσεων, όπως για παράδειγμα η εξαγορά της TVX Hellas ΑΕ από το συγκρότημα Μπόμπολα.

Τη στιγμή, λοιπόν, που αποσάρθρωσαν την παραγωγική βάση της χώρας (βιομηχανική και αγροτική), οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ έβαλαν μπροστά τον ΟΑΕΔ για να χρηματοδοτήσει (με λεφτά από τον κρατικό προϋπολογισμό) προγράμματα ειδικής επιδότησης ανεργίας, προκειμένου να κάμψουν την αντίσταση της εργατικής τάξης. Υποτίθεται ότι τα προγράμματα αυτά θα ίσχυαν μέχρι να βγουν στην σύνταξη οι εντασσόμενοι. Φυσικά, τα προγράμματα αυτά δεν κάλυπταν όλους τους εργάτες που πετιούνταν μαζικά στο δρόμο από τους καπιταλιστές. Εθεταν προϋποθέσεις, όπως να είναι ο εργαζόμενος 50 ετών και να έχει 7.500 ένοσημα μέχρι το τέλος της χρονιάς που απολυόταν από την καπιταλιστική επιχείρηση ή να έχει 2.700 ένοσημα αν εργαζόταν σε υπόγειες στοές.

Αναφέρουμε μερικά παραδείγματα. Το 2004 μεθοδεύεται σχέδιο πώλησης της κακόφημης εταιρίας TVX Hellas ΑΕ. Για να την αγοράσει ο Μπόμπολας απαιτεί να απολυθούν όλοι οι εργάτες. Ετσι, η κυβέρνηση της ΝΔ ενεργοποιεί το πρόγραμμα του ΟΑΕΔ για την ειδική επιδότηση ανεργίας. Αυτό το πρόγραμμα που χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό δημοσιεύεται στο ΦΕΚ (τεύχος Α 272) στις 4 Νοέμβριου του 2005. Στο πρόγραμμα εντάχθηκαν οι εργάτες που δούλεψαν στις στοές και είχαν μέχρι το Γενάρη του 2004 τουλάχιστον 2.700 ένοσημα. Εντάχθηκαν για 6 χρόνια, προκειμένου να συμπληρώσουν τις ισχύουσες το 2005 προϋποθέσεις συνταξιοδότησης. Η ειδική επιδότηση ανεργίας ανερχόταν σε 800 ευρώ το μήνα με πρόβλεψη να αυξάνεται κάθε χρόνο, από την 1/1/2006, κατά το ποσό της αύξησης του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή. Σύμφωνα με την απόφαση, το πρόγραμμα αυτό θα ολοκληρωνόταν το Δεκέμβρη του 2011 και προφανώς πήρε παράταση μεταγενέστερα, δεδομένου ότι καταργείται τώρα. Με την κατάργησή, οι εργάτες που δεν κατόρθωσαν να συμπληρώσουν όλες τις προϋποθέσεις για να θεμελιώσουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα θα αντιμετωπίσουν μεγάλα προβλήματα, γιατί δε θα μπορούν να πάρουν σύνταξη, ενώ θα ενταχθούν μέχρι το τέλος του 2013 (στην καλύτερη των περιπτώσεων)

στη λεγόμενη κοινή ανεργία και θα παίρνουν 360 ευρώ το μήνα!

Όπως είναι γνωστό, το συγκρότημα επιχειρήσεων του περιβόητου Λαναρά άντλησε επανειλημμένα από το χρηματιστήριο και τον κρατικό κορβανά σημαντικά ποσά. Εκκίση τις επιχειρήσεις του στη Νάουσα, που έχει μετατραπεί σε κρανίου τόπο. Προκειμένου να καμάρει τους εργαζόμενους της Νάουσας, η κυβέρνηση της ΝΔ ενέταξε ένα τμήμα των κλωστοϋφαντουργιών του Λαναρά σε πρόγραμμα ειδικής επιδότησης ανεργίας, βάζοντας τις γνωστές προϋποθέσεις (7.500 ένοσημα και ηλικία 50 ετών μέχρι 31.12.2008). Η σχετική απόφαση δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ (τεύχος Α 105 του 2006), ενώ στη συνέχεια τροποποιήθηκε με άλλη απόφαση. Στις αποφάσεις αυτές δεν είχε αναγραφεί ούτε το ύψος της ειδικής επιδότησης ανεργίας ούτε ο χρόνος καταβολής της, γιατί προβλεπόταν η έκδοση Κοινής Υπουργικής Απόφασης με την οποία θα ρυθμιζόνταν αυτά και άλλα ζητήματα. Το σίγουρο είναι ότι και στο πρόγραμμα της Νάουσας η χρονική διάρκεια της ειδικής επιδότησης ανεργίας θα ήταν τουλάχιστον 6 χρόνια, με προοπτική να γίνει και άλλη ανανέωση, μιας και δεν θεμελιώνεται δικαίωμα σύνταξης με όριο ηλικίας τα 56 χρόνια. Με το νόμο 4093/2012 (παράγραφος 1Α.1) πλήττονται και οι εργάτες της Νάουσας. Οχι μόνο αναβάλλεται για το μέλλον η θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης, αλλά και υποχρεώνονται να ενταχθούν στο πρόγραμμα της κοινής ανεργίας του ΟΑΕΔ, στο οποίο η επιδότηση ανεργίας ανέρχεται στο εξευτελιστικό ποσό των 360 ευρώ το μήνα.

Το κλείσιμο, στην ουσία, της Βιομηχανίας Φωσφορικών Λιπασμάτων Θεσσαλονίκης επιβλήθηκε από το τραπεζικό κεφάλαιο (που ήλεγχε την εταιρία) προς όφελος του κεφαλαίου που κάνει εισαγωγές. Η απόφαση για το ειδικό πρόγραμμα ανεργίας των εργατών της ΒΦΛ δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ (τεύχος 24 Α) το Φλεβάρη του 2007. Στην περίπτωση αυτή η ειδική επιδότηση ανεργίας ανερχόταν στο 80% του καταβαλλόμενου μισθού και δεν μπορούσε να ξεπεράσει τα 1.500 ευρώ το μήνα. Με την κατάργησή και αυτού του προγράμματος διαγράφεται ζοφερό το μέλλον για τους πρώην εργάτες της ΒΦΛ, που δε θα προλάβουν μέχρι το 2012 να θεμελιώσουν δικαίωμα σύνταξης. Από τα 1.500 ευρώ μάλιστα θα πέσουν στα 360 ευρώ το μήνα, το πολύ μέχρι το τέλος του 2013.

Τα παραδείγματα προγραμμάτων Ειδικής Επιδότησης Ανεργίας του ΟΑΕΔ είναι πολλά και σημαντικά και δεν υπήρξαν αποτέλεσμα «πελατειακών σχέσεων», όπως λένε σήμερα τα πα-

γαλάκια της παραπληροφόρησης, αλλά υπαγορεύτηκαν από τις νέες στρατηγικές του ελληνικού κεφαλαίου και του γαλλογερμανικού άξονα. Δεν τα αναφέρουμε όλα για να μην κουράσουμε με επαναλήψεις, δεδομένου ότι οι προϋποθέσεις είναι κοινές και δε θα προσθέταμε τίποτα σημαντικό εάν τα αναφέραμε όλα.

Παρά το γεγονός ότι οι μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις έχουν μειώσει δραστηρικά την παραγωγική και εμπορική τους δραστηριότητα, η συγκυβέρνηση συνεχίζει την πολιτική των προκατόχων της, δηλαδή το ξεπάτωμα των εργασιακών σχέσεων και την ενίσχυση της κερδοφορίας τους. Επιβεβαιώνεται έτσι για μια ακόμη φορά η μαρξιστικολενινιστική θέση, ότι και στις περιόδους βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης η αστική τάξη, ως τάξη, αποκομίζει τεράστια κέρδη.

Αποθρασυμένοι οι καπιταλιστές, αδιάφοροι για την ανεργία που με την επίσημη καταγραφή (η οποία, ως γνωστόν, υποεκτιμά το μέγεθος της πραγματικής ανεργίας) έχει ξεπεράσει το 25% και μέσα στο 2013 θα ξεπεράσει και το 30%, ταυτίζουν την ανάπτυξη με την αύξηση της κερδοφορίας τους και ζητούν κρατικές ενισχύσεις για να ξαναεκστρατεύσουν στη βαλκανική ενδοχώρα. Δεν πρόκειται για δική μας αυθαιρεσία. Το είπε ευθέως, θρασύτατα και προκλητικά ο πρόεδρος του ΣΕΒ, μιλώντας

την περασμένη Τρίτη σε κοινή εκδήλωση του ΣΕΒ και της EBRD (Ευρωπαϊκής Τράπεζας Ανασυγκρότησης & Επενδύσεων). Ιδού το σχετικό απόσπασμα της ομιλίας του:

«Οι Ευρωπαϊκοί θεσμοί και τραπεζικοί οργανισμοί έχουν να παίξουν ένα σημαντικό ρόλο. Σε αυτή την λογική εντάσσονται και τα προγράμματα της EBRD. Στη δεκαετία του 1990 στήριξαν την εθνικής σημασίας εξάπλωση των ελληνικών επιχειρήσεων στα Βαλκάνια, όταν οι ελληνικές επιχειρήσεις, εκμεταλλευόμενες την πρώτη ευκαιρία οικονομικής επέκτασης που τους δόθηκε τον εικοστό αιώνα, επένδυσαν με όραμα και αποφασιστικότητα και κατέκτησαν ισχυρή θέση στις Βαλκανικές αγορές. Η κρίση υποχρέωσε πολλές από αυτές να υποχωρήσουν, πωλώνοντας ουσιαστικά τα ασημικά τους στο εξωτερικό για να αντιμετωπίσουν τη κρίση της δραστηριότητάς τους στην Ελλάδα.

Το μικρό αυτό θαύμα, απόδειξη του δυναμισμού της Ελληνικής επιχειρηματικότητας, μπορεί να επαναληφθεί. Σήμερα, με τη μελέτη του πλέγματος των αναγκών που έχουν προκύψει, με τη διάθεσή της για στοχευμένες ενέργειες και με την προτεραιότητα που αποδίδει, η EBRD μπορεί και πάλι να αποτελέσει πολύτιμο σύμμαχο στην προσπάθεια των ελληνικών επιχειρήσεων να ανακτήσουν χαμένο έδαφος – και να συνεισφέρουν έτσι στην ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας».

Βαρτίζουν «εθνικής σημασίας» τις μπίζνες τους στα Βαλκάνια, οι οποίες βέβαια δεν έχουν καμιά σχέση ούτε με την εγχώρια καπιταλιστική ανάπτυξη ούτε με τη μείωση της ανεργίας. Μόνο με το φούσκωμα των λογαριασμών τους έχουν σχέση. Την ώρα που η συγκυβέρνηση κόβει τα επιδόματα ανεργίας από τους εργάτες που απέλυσαν οι καπιταλιστές, για να εκστρατεύσουν επιχειρηματικά στα Βαλκάνια, οι τελευταίοι ζητούν κρατική ενίσχυση για να επανακάμψουν εκεί και όχι για να κάνουν επενδύσεις στην Ελλάδα.

Γεράσιμος Λιόντος

Μειώνουν τις συντάξεις και κόβουν τα ψήγματα δώρων στη συντριπτική πλειοψηφία των ΑΜΕΑ

Τα Ατομα με Ειδικές Ανάγκες (ΑΜΕΑ) στην Ελλάδα είναι εκατοντάδες χιλιάδες. Η τρικομματική κυβέρνηση ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ είναι τόσο αδιάστακτη που έφτασε στο σημείο να αποκλείσει τη συντριπτική πλειοψηφία των ΑΜΕΑ από την εξαίρεση στη μείωση των συντάξεων και την κατάργηση των πενήκρων δώρων. Αυτό συνέβη με το νόμο 4093/2012, που ψήφισε με συνοπτικές διαδικασίες στις 7 Νοέμβρη, και με το σχέδιο Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ), που δημοσιοποίησε στις 19 Νοέμβρη.

Με βάση το νόμο 4093/2012, από τους συνταξιούχους δημόσιους υπάλλους εξαιρέθηκαν αρχικά όσοι έχουν ανικανότητα 80% για την άσκηση βιοποριστικού επαγγέλματος, οι στρατιωτικοί που συνταξιοδοτήθηκαν λό-

γω βλάβης στην υπηρεσία, όσοι παίρνουν πολεμική σύνταξη, όσοι από τους πολιτικούς υπάλληλους παίρνουν σύνταξη ως παθόντες στην υπηρεσία και όσοι συνταξιοδοτήθηκαν ως θύματα της λεγόμενης τρομοκρατίας. Με την ΠΝΠ η τρικομματική κυβέρνηση περιόρισε περισσότερο τα ΑΜΕΑ που απαλλάσσονται από τη νέα μείωση των συντάξεων. Πλέον, εξαιρούνται μόνο οι δημόσιοι υπάλληλοι, πολιτικοί και στρατιωτικοί, που είναι παραπληγικοί και τετραπληγικοί.

Με βάση το νόμο 4093/2012, τα ΑΜΕΑ που ασφαλίζονται στα Ταμεία που εποπτεύονται από το υπουργείο Εργασίας και εξαιρούνται από τη νέα μείωση των συντάξεων είναι περισσότερα σε σχέση με τους συνταξιούχους του δημοσίου. Με την ΠΝΠ

■ Σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας

Μνημόνιο διαρκείας με αυτόματο πιλότο

Μια βδομάδα μετά την ψήφιση του πολυνομοσχεδίου εφιάλτη, που αποτελεί πλέον το νόμο 4093/2012 του ελληνικού κράτους, η συγκυβέρνηση των Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη, με σύμφωνη γνώμη όλων των εταίρων, εξέδωσε με συνοπτικές διαδικασίες μια Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, που συμπληρώνει αυτόν τον νόμο, και τη δημοσίευσε κυριακάτικα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Και τη Δευτέρα, έδωσε στη δημοσιότητα το σχέδιο μιας ακόμη Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου, η οποία χειροτερεύει κάποιες διατάξεις του 4093/2012.

Γιατί με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και όχι με την κανονική κοινοβουλευτική διαδικασία; Ψήφισαν το πολυνομοσχέδιο με συνοπτικές διαδικασίες (με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, σε μια μέρα, με συζήτηση 10 ωρών), αλλά μια σειρά ρυθμίσεις δεν τις περιελάβαν. Τις κράτησαν για να τις θεσπίσουν με ΠΝΠ, χωρίς καν να δώσουν τη δυνατότητα στους ίδιους τους βουλευτές τους να παίξουν το σύνθημα κοινοβουλευτικό σόου. Προτίμησαν τη σιγουριά της ΠΝΠ, η οποία μετά από 40 μέρες θα κατατεθεί στη Βουλή και σε κάνα τρίμηνο θα ψηφιστεί. Όταν, δηλαδή, τα πάντα θα είναι «δεμένα» με την αναθεώρηση του Μνημόνιου.

Περιττεύει να πούμε ότι αυτή η διαδικασία (περίπου 12 ΠΝΠ έχει θεσπίσει η συγκυβέρνηση στους 4 μήνες της θητείας της) ξεφτιλίζει μια ήδη ξεφτιλισμένη αστική

η τροκομματική κυβέρνηση περιορίζει την εξαίρεση μόνο στους τετραπληγικούς και παραπληγικούς!

Με το νόμο 4093/2012 καταργήθηκαν από όλα τα ΑΜΕΑ του δημοσίου και τα τελευταία ψήγματα δώρων που είχαν απομείνει. Με την ΠΝΠ προβλέπεται η καταβολή των δώρων μόνο στους παραπληγικούς και τετραπληγικούς! Το ίδιο συνέβη και στα ΑΜΕΑ που ασφαλιζόταν στα Ταμεία που εποπτεύονται από το υπουργείο Εργασίας. Ενώ με το νόμο 4093/2012 προβλεπόταν περισσότερες περιπτώσεις ΑΜΕΑ, των οποίων δεν κόβονταν τα ψήγματα δώρων, με το σχέδιο της ΠΝΠ η καταβολή περιορίστηκε μόνο στους παραπληγικούς και τετραπληγικούς!

Προκειμένου να εξαλειφθεί η ίδια η έννοια των δώρων από την εργατική και ασφαλιστική νομοθεσία και να μην θεωρούνται τα ψήγματα δώρου ως πρόσθετη παροχή στα ΑΜΕΑ, τα ψήγματα δώρων δε θα καταβάλλονται Πάσχα, Χριστούγεννα και καλοκαίρι, αλλά θα ισομοιράζονται στους 12 μήνες του χρόνου.

κοινοβουλευτική δημοκρατία. Επιβεβαιώνεται, έτσι, για μια ακόμη φορά, αυτό που έγκαιρα είχε σημειώσει ο Μαρξ. Ότι και η πιο δημοκρατική αστική δημοκρατία δεν είναι παρά δικτατορία της αστικής τάξης. Αυτό που συμβαίνει από την εποχή του πρώτου Μνημόνιου, τότε που ο Παπακωνσταντίνου άλλαξε πραξικοπηματικά διάταξη ψηφισμένου νόμου, δίνοντας στον υπουργό Οικονομικών το δικαίωμα να υπογράψει δανειακές συμβάσεις και Μνημόνια χωρίς καν την τυπική έγκριση της Βουλής, είναι η επιβολή ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης, που μόνο με κοινοβουλευτική δικτατορία μπορεί να παρομοιαστεί. Ειδικά η σημερινή Βουλή, με την τρικομματική της πλειοψηφία, θυμίζει έντονα τη Συμβουλευτική της χούντας.

Το δεύτερο που πρέπει να παρατηρήσουμε είναι ότι έχουμε να κάνουμε με μια κυβέρνηση-καρπαζοεισπράκτορα των Βρυξελλών, που διασώζεται χάρη στο τείχος προστασίας που έχουν υψώσει γύρω της η κεφαλαιοκρατία και τα συγκροτήματα των Μαζικών Μέσων Παραπληροφόρησης. Στις 29 Οκτώβρη η κυβέρνηση έδωσε στη δημοσιότητα μια ΠΝΠ και στις 30 αυτή είχε υπογραφεί από τον Παπούλια (αυτός υπογράφει, ό,τι του δίνουν) και είχε δημοσιευτεί στο ΦΕΚ. Μ' αυτή την ΠΝΠ υποτίθεται ότι ρυθμιζόνταν όλα τα ζητήματα της εποπτείας των υπουργείων από το υπουργείο Οικονομικών ως προς τη δημοσιονομική τους συνέπεια. Πανηγύριζε, μάλιστα, ο Στουρνάρας, ότι μ' αυτή την ΠΝΠ μπορεί να πάει στις Βρυξέλλες και να πείσει τους «εταίρους» ότι έχουν ληφθεί όλα τα απαραίτητα μέτρα εποπτείας των υπουργείων, των εποπτευόμενων από τα υπουργεία φορέων και των ΔΕΚΟ, ώστε να μην υπάρχει καμιά απόκλιση στην εκτέλεση του κρατικού προϋπολογισμού.

Αυτή την ΠΝΠ οι τροϊκανοί διέταξαν τον Στουρνάρα και τη συγκυβέρνηση να τη βάλουν... εκεί που ξέρουν και να θεσπίσουν άλλη ΠΝΠ, την οποία υπαγόρευσε η τρόικα. Και η συγκυβέρνηση το έκανε, με συνοπτικές διαδικασίες. Η νέα ΠΝΠ περιέχει την προηγούμενη, αλλά κάνει πιο σφιχτές τις διατάξεις επιτροπείας, ενώ προσθέτει και νέα πράγματα, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Το πρώτο που θεσπίζεται μ' αυτή την ΠΝΠ είναι ένα Μνημόνιο διαρκείας με μορφή κινούμενης άμμου. Πλέον, μια σειρά αντιλαϊκές διατάξεις δε θα χρειάζεται να ψηφίζονται. Θα εφαρμόζονται με τον αυτόματο πιλότο που περιλαμβάνει η ΠΝΠ. Τα υπουργεία θα συνάπτουν Μνημόνια με το

υπουργείο Οικονομικών. Τα Μνημόνια θα περιλαμβάνουν και «προκαθορισμένες διορθωτικές πράξεις» σε περίπτωση απόκλισης. Όταν υπάρχει απόκλιση πάνω από 10% στο δημοσιονομικό στόχο, ενεργοποιούνται αυτόματα οι «διορθωτικές πράξεις». Δηλαδή, το υπουργείο παίρνει αντιλαϊκά μέτρα. Αν δεν το κάνει, τότε το υπουργείο Οικονομικών θα κόβει ίσο ποσό από το υπουργείο. Αν η απόκλιση συνεχιστεί για δύο συνεχή τρίμηνα, ο υπουργός Οικονομικών διορίζει επόμενη γκαουλάιτερ δηλαδή, ο οποίος προφανώς αναλαμβάνει τη διοίκηση του υπουργείου ως προς τα έσοδα και τις δαπάνες του.

Ανάλογοι μηχανισμοί δημιουργούνται σε όλους τους εποπτευόμενους φορείς και τις ΔΕΚΟ, με ευθύνη του κάθε υπουργείου και με έλεγχο από το υπουργείο Οικονομικών. Επίσης, ανάλογοι μηχανισμοί δημιουργούνται σε κάθε Δήμο και Περιφέρεια. Ο μηχανισμός ονομάζεται Παρατηρητήριο Οικονομικής Αυτοτελείας των ΟΤΑ και συγκροτείται στο υπουργείο Εσωτερικών. Το Παρατηρητήριο παρακολουθεί κάθε ΟΤΑ και καταρχάς τον προειδοποιεί αν έχει απόκλιση από τους δημοσιονομικούς του στόχους. Αν ο ΟΤΑ εμφανίζει απόκλιση άνω του 10% για δυο συνεχή τρίμηνα, μπαίνει αυτόματα σε «πρόγραμμα εξυγίανσης». Δηλαδή, διοικείται πλέον από το υπουργείο Εσωτερικών, που παίρνει μια σειρά μέτρων, μεταξύ των οποίων είναι η αναστολή των προσλήψεων, οι υποχρεωτικές μετατάξεις προσωπικού και η επιβολή ειδικών τοπικών φόρων.

Ετσι, τα νέα αντιλαϊκά μέτρα θα παίρνονται πλέον αυτόματα, ως μέτρα υλοποίησης του κρατικού προϋπολογισμού και των προϋπολογισμών όλων των φορέων της Γενικής Κυβέρνησης, χωρίς να χρειάζεται να θεσπίζονται με νόμους.

Το επόμενο σοβαρό ζήτημα που ρυθμίζεται με αυτή την ΠΝΠ είναι η μεταφορά και όλων των εσόδων του ΤΑΙΠΕΔ στον περιβόητο ειδικό λογαριασμό, από τον οποίο δεν μπορεί να εκταμιευτεί κανένα ποσό, παρά μόνο τα ποσά που προορίζονται για τοκοχρεολύσια και λειτουργικές δαπάνες των δανείων. Οι τροϊκανοί δεν αρκούνται στο Μνημόνιο, που από την εποχή του Παπακωνσταντίνου προέβλεπε πως τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις θα χρησιμοποιούνται για τη μείωση του κρατικού χρέους. Απαίτησαν και πέτυχαν αυτό να γίνει ισχυρή νομική διάταξη. Ετσι, το ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας θα πηγαίνει κατευθείαν στα ταμεία των διεθνών τοκογλύφων.

Αν δουλέψει καλά αυτό το σύστημα (ο μηχανισμός της τρόικας θα κάνει τη δική του παρακολούθηση και θα δίνει εντολές στους υπουργούς) ευελπιστούν ότι δε θα χρειαστούν πολλές φορές ακόμα να βάλουν τη Βουλή να ψηφίζει αντιλαϊκά μέτρα, ώστε ν' αποφυγούν τον κίνδυνο εμπλοκών με βουλευτές που δεν μπορούν να σηκώσουν άλλο βάρος.

Με τη δεύτερη ΠΝΠ συμπλήρωσαν και διόρθωσαν το νόμο 4093/2012, πάντα σε πιο αντεργατική κατεύθυνση. Για παράδειγμα, άλλαξαν τις προϋποθέσεις εξαίρεσης των ΑΜΕΑ από το νέο πετσόκομμα στις συντάξεις και την κατάργηση των υπολειμμάτων των δώρων, σε τρόπο ώστε ν' αποκλείουν τη συντριπτική πλειοψηφία των συνταξιούχων ΑΜΕΑ από την εξαίρεση (γράφουμε αναλυτικά σε διπλανή στήλη). Ή πήγαν στα 65 το ηλικιακό όριο για τη χορήγηση του ΕΚΑΣ, από 64 που είχε θεσπιστεί με το νόμο 4093/2012 (πριν ήταν 60). Ο Βρούτσης πανηγύριζε ότι κατάφερε, διαπραγματευόμενος σκληρά με την τρόικα, να κρατήσει το ηλικιακό όριο για το ΕΚΑΣ στα 64 και μια βδομάδα μετά την ψήφιση του νόμου το αύξησε στα 65, τροποποιώντας με ΠΝΠ έναν μόλις ψηφισθέντα νόμο!

Και γ' αυτή την ΠΝΠ, αλλά και για το νόμο 4093/2012, με τις άπειρες διατάξεις (χάνει η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα) πρέπει να κάνουμε μια γενικότερη παρατήρηση. Συγκυβέρνηση και ΜΜΕ συνηθίζουν να τα ρίχνουν όλα στους τροϊκανούς. Αυτοί έχουν τα διεστραμμένα μυαλά, αυτοί απαιτούν τα πιο σκληρά αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα, οι υπουργοί αμύνονται, σώνουν δυο-τρία πράγματα, αλλά υποχωρούν αναγκαστικά στα περισσότερα. Το παραμυθάκι είναι βολικό για το πολιτικό προσωπικό της συγκυβέρνησης, αλλά δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Οι τροϊκανοί, όσους βοηθούν και έχουν, δεν υπάρχει περίπτωση να γνωρίζουν απίθανες λεπτομέρειες των άπειρων νομικών διατάξεων που περιέχει το εργατικό δίκαιο, το ασφαλιστικό δίκαιο, το προνοιακό δίκαιο και να απαιτούν να καταργηθεί η μία και η άλλη λεπτομέρεια. Αυτές τις λεπτομέρειες τις γνωρίζουν μόνο έμπειρα στελέχη της δημόσιας διοίκησης και είναι αυτά που εισηγούνται σχετικά στους υπουργούς. Η τρόικα απλά διατυπώνει νούμερα περικοπών και όλα τα υπόλοιπα τα κανονίζουν οι υπουργοί. Αυτοί έχουν ξεπνίξει τα πάντα και ανακαλύπτουν ακόμα και ασήμαντες διατάξεις, από την κατάργηση των οποίων μπορούν να κερδίσουν κάποια λεφτά.

Προσκυνημένοι και γελοίοι

Από την παραμονή ακόμη της 17ης Νοέμβρη συζητιόταν πλατιά, ότι η φετινή πορεία για το Πολυτεχνείο πρέπει μετά την αμερικάνικη πρεσβεία να κατευθυνθεί και στην ισραηλινή, για να καταγγείλει το νέο σιωνιστικό έγκλημα ενάντια στον παλαιστινιακό λαό της Γάζας. Ετσι, δεν χρειάστηκε να γίνει καμιά ιδιαίτερη συζήτηση την επομένη. Πριν ακόμα ξεκινήσει η πορεία, είχε περάσει απ' όλα τα μπλοκ το «σήμα» ότι «η πορεία πάει ισραηλινή πρεσβεία». Το πληροφορήθηκε, προφανώς, και ο Δένδιας και έδωσε εντολή στους μπάτσους να φράξουν με κλούβες και την Κηφισιάς και τους άλλους μεγάλους δρόμους, ώστε να μη μπορεί η πορεία να πάει προς την ισραηλινή πρεσβεία.

Πρόσχημα γ' αυτή την απαγόρευση δεν υπήρχε. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη συγκεκριμένη πορεία δεν έγινε κανένα επεισόδιο. Ο Δένδιας θέλησε να προσφέρει εκδούλευση στους σιωνιστές. Να μη βρεθεί έξω από το άντρο της μια ογκώδης πορεία, συνδέοντας τα αντιαμερικάνικα μηνύματα με αντισιωνιστικά και με μηνύματα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

Όταν η πορεία συνέχισε συγκροτημένη μετά την αμερικάνικη πρεσβεία, σταμάτησε μπροστά στις κλούβες των μπάτσων. Το κομμάτι του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, δεν συνέχισε. Έμεινε στο ύψος της αμερικάνικης πρεσβείας, ενώ ανάμεσα στα μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ και την υπόλοιπη πορεία έμεινε ένα πανό του «Δικτύου». Κάμποση ώρα μετά και ενώ δεν υπήρχε καμιά εξέλιξη, καθώς το προπορευόμενο φοιτητικό μπλοκ απαιτούσε ν' ανοίξει ο δρόμος και οι μπάτσοι σφύριζαν αδιάφορα, οι ΣΥΡΙΖΑίοι μάζεψαν τα πανό και έφυγαν. Μια χαρά βολεύονταν με την απαγόρευση, καθώς δε θα ήθελαν να διαδηλώσουν μπροστά στην ισραηλινή πρεσβεία (κυβέρνηση φιλοδοξούν να γίνουν αύριο).

Μετά από λίγη ώρα, άγνωστο για ποιο λόγο, έφυγαν και δύο αντιεξουσιαστικά μπλοκ που είχαν παραμείνει (η ΑΚ τα είχε μαζέψει και είχε φύγει από την αμερικάνικη πρεσβεία ακόμη). Και λίγο αργότερα, έκαναν μεταβολή και πήραν το δρόμο προς τα πίσω τα μπλοκ του ΣΕΚ (με ένα πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ το άλλο παρέμεινε στο μπλοκ του ΝΑΡ), του ΚΚΕ(μ-λ) και του Μ-Λ ΚΚΕ. Φτάνοντας στο ύψος της αμερικάνικης πρεσβείας, έπεσαν πάνω στην πορεία του Περισοπού, που επίσης είχε ανακοινώσει ότι θα πορευτεί και στην ισραηλινή πρεσβεία. Όπως κατήγγειλε η ηγεσία του Περισοπού, επικοινωνήσε με τον Δένδια και δεν πήρε καμιά απάντηση. Η αστυνομία, όμως, διέρρηξε πως θ' αφήσει την πορεία του Περισοπού να προχωρήσει, όχι όμως και την άλλη πορεία. Ο Παφίλης ανακοίνωσε πως αυτό το θεωρούν προβοκάτσια και πως απαιτούν να ανοίξει ο δρόμος για όλες τις πορείες (δεν ήθελαν να γίνουν ρόμπες). Τότε ο Δένδιας κατάλαβε ότι δεν μπορεί να επιβάλει αυτή την απαγόρευση και έδωσε εντολή στους μπάτσους ν' ανοίξουν το δρόμο. Η πορεία, με επικεφαλής τα φοιτητικά μπλοκ, άρχισε να κινείται αργά προς την ισραηλινή πρεσβεία και τότε -ω του θαύματος- εκείνοι που είχαν εγκαταλείψει την πορεία και είχαν κινηθεί εκατοντάδες μέτρα σε κατεύθυνση αποχώρησης έκαναν και πάλι μεταβολή και άρχισαν σχεδόν τρέχοντας να πλησιάζουν την πορεία που είχαν εγκαταλείψει!

Ετσι, και οι δυο πορείες πορεύτηκαν μέχρι την ισραηλινή πρεσβεία και οι σιωνιστές είδαν έξω από το άντρο τους να περνά η πιο μαζική διαδήλωση καταγγελίας του δολοφονικού τους οργίου που έχει γίνει ποτέ.

■ Εκτακτη σύνοδος πρυτάνεων Ιερή αγανάκτηση κατόπιν εορτής

Αφού υποτάχθηκαν στην αστική νομιμότητα, οργανώνοντας τελικά τις επείγουσες εκλογές για τα Συμβούλια διοίκησης με τη διαδικασία της ηλεκτρονικής ψήφου, και εκδήλωσαν διαθέσεις συνεργασίας με τα νεοκλεγέντα Συμβούλια, οι πρυτανικές αρχές ζώστηκαν φυσικέλλικα. Αφού, δηλαδή, έδωσαν μηνύματα υποταγής και συμμόρφωσης στην τρόικα εσωτερικού και το υπουργείο Παιδείας, ανοίγοντάς τους την όρεξη για περαιτέρω άγρια χτυπήματα, τώρα οι πρυτάνεις εκφράζουν την ιερή τους αγανάκτηση για τη συνέχεια: τις επικείμενες απολύσεις προσωπικού των Πανεπιστημίων και το σχέδιο «Αθηνά», το τσουνάμι δηλαδή συγχωνεύσεων-καταργήσεων πανεπιστημιακών τμημάτων, αλλά και ολόκληρων ΑΕΙ. Και απειλούν με παραιτήσεις.

Στο ομόφωνο ψήφισμα της έκτακτης συνόδου τους σημειώνουν:

«Η Σύνοδος των Πρυτάνεων μετά από εμπειριστωμένες εισηγήσεις δημοσιολόγων, εκτιμά ότι οι κρίσιμες διατάξεις του ν. 4093/12, υποπαράγραφοι ΖΖ4 "Διαθεσιμότητα" και "Κατάργηση ειδικοτήτων και θέσεων" αντίκεινται προδήλως στο ισχύον Σύνταγμα μας, κατά παράβαση κάθε έννοιας δικαιοκρατικής αρχής, θεμελιωδών δικαιωμάτων, και ασφάλειας δικαίου. Οι δε πράξεις νομοθετικού περιεχομένου που τον συνοδεύουν, κατά κατάχρηση της συνταγματικής πρόβλεψης, ουσιαστικά δεν έρχονται να ρυθμίσουν επείγουσες και απρόβλεπτες ανάγκες, αλλά αποσκοπούν στην αποφυγή και μόνο της κοινοβουλευτικής διαδικασίας. "Οδηγίες" μέσα από την ιστοσελίδα του οικείου Υπουργείου, επιχειρούν να καταργήσουν και να κατισχύσουν των διατάξεων του μόλις ψηφισθέντος νόμου. Ο ν. 4093/12 αποτελεί συνέχεια των πληγμάτων που δέχεται ολόκληρη η κοινωνία αλλά και τα Πανεπιστήμια ειδικότερα, τα οποία για μια ακόμη φορά γίνονται τα εξλαστήρια θύματα μιας άδικης και άνισης δημοσιονομικής πολιτικής, αντί να ενισχύονται προκειμένου να συμβάλουν ουσιαστικά στη διεξοδο από την κρίση. Η παραμονή των συγκεκριμένων υπαλλήλων αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τη συνέχιση της λειτουργίας των Πανεπιστημίων. Παραβλέπεται σκοπίμως, ότι το προαναφερθέν Δικαίωμα Αορίστου Χρόνου το οποίο θίγεται με τις διατάξεις αυτές και οδηγείται σε απόλυση (μετά από τουλάχιστον μία δεκαετία υπηρεσίας σε κρίσιμες θέσεις των Πανεπιστημίων), έχει προσληφθεί με "διαδικασίες επιλογής που περιβάλλονται με αυξημένες εγγυήσεις διαφάνειας και αξιοκρατίας" υπό την εποπτεία και πιστοποίηση του συνταγματικά κατοχυρωμένου ΑΣΕΠ ή με δικαστικές αποφάσεις. Η Σύνοδος ζητά για άλλη μια φορά την εξαίρεση του χώρου της Παιδείας από ρυθμίσεις που την πλήττουν καιρία».

Σχετικά δε με το σχέδιο «Αθηνά», εκφράζουν «την έντονη ανησυχία» τους για την «κατεπείγουσα εντός 40 ημερών διαδικασία λήψης απόφασης», που «προοιωνίζεται προειλημμένες αποφάσεις για την ικανοποίηση του έντονα ελλειμματικού προϋπολογισμού 2013 για τα Πανεπιστήμια», κατηγορούν το υπουργείο Παιδείας ότι αγνοεί τη «θεσμική υποχρέωση σύγκλησης του Συμβουλίου Ανωτάτης Παιδείας, ως του αρμόδιου εισηγητικού οργάνου στο ΕΣΥΠ για τον εθνικό στρατηγικό σχεδιασμό και την χωροταξική διάρθρωση των πανεπιστημίων, με αυτόνομη συμμετοχή όλων των Πανεπιστημίων δια των Πρυτανικών Αρχών τους» και τονίζουν ότι «στο πλαίσιο της συνταγματικά κατοχυρωμένης αυτοδιοίκησης των Πανεπιστημίων, κάθε ίδρυμα έχει το αυτονόμο δικαίωμα της διάρθρωσής του σε Σχολές και Τμήματα».

Και αφού ολοκληρώνει την ανάλυσή της, μέσα από την οποία ξεδιπλώνεται η άγρια επίθεση που δέχονται τα δημόσια Πανεπιστήμια και η απόφαση της κυβέρνησης να την επιβάλλει με φωτιά και σίδερο, η σύνοδος των πρυτάνεων, ως θεσμική δύναμη του συστήματος, κάνει την αναμενόμενη κωλοτούμπα, επιδεικνύοντας πνεύμα συνεργασίας και συνδιαλλαγής. Δηλώνει έτοιμη «να συμμετάσχει σε διάλογο για αυτό το θέμα».

Χαρακτηριστικό δε δείγμα της «συνέπειας» των πρυτανικών αρχών, όσον αφορά στην υπεράσπιση του δίκιου των εργαζομένων στα Πανεπιστήμια, των οποίων, μάλιστα, η εργασία αποτελεί και αδιαμφισβήτητη ανάγκη για τη λειτουργία των ιδρυμάτων (σύμφωνα και με τα λεγόμενα των πρυτάνεων), αποτελεί η στάση των πρυτανικών αρχών του ΕΚΠΑ. Οι εν λόγω με απόφασή τους έκλεισαν «το κεντρικό κτίριο (Προπύλαια) για να εμποδίσουν την εφαρμογή της απόφασης της Γ.Σ. του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού ΕΚΠΑ για κατάληψή του και μετατροπή του σε Κέντρο Αγώνα τις μέρες της 48ωρης απεργίας 19-20/11», σύμφωνα με όσα καταγγέλλει η συντονιστική επιτροπή κατάληψης. Η συντονιστική επιτροπή επίσης αναφέρει ότι «Οι Πρυτανικές Αρχές απαγορεύουν στους εργαζόμενους που απειλούνται με απολύσεις να οργανώσουν τον αγώνα τους μέσα στον εργασιακό τους χώρο, παραβιάζοντας ακόμα και το αυτονόμο δικαίωμα του συνέρχεσθαι».

Σεβασμός στην αστική νομιμότητα

Για πολλοστή φορά, μέσα από τα γεγονότα των τελευταίων ημερών, αναδείχτηκαν ο ρόλος-σε τελική ανάλυση αντιδραστικής- της πανεπιστημιακής κλάσας, ως θεσμού του αστικού συστήματος εξουσίας, καθώς και τα ασφυκτικά περιορισμένα όρια της οιασδήποτε αντιδραστικής της στις επιβαλλόμενες αντιδραστικές αλλαγές στα Πανεπιστήμια.

Ο «αγώνας» των πρυτανικών αρχών των ΑΕΙ ενάντια στο νόμο Διαμαντοπούλου (ν.4009/11), που ισοπεδώνει ό,τι έχει απομείνει από το δημόσιο Πανεπιστήμιο, είχε «κοντά ποδάρια» και απέδειξε ότι η πανεπιστημιακή κλάσα τον διεξήγαγε για τους δικούς της λόγους, που έχουν κυρίως να κάνουν με την υποβάθμιση του ουσιαστικού διοικητικού της ρόλου στο Πανεπιστήμιο και την καταβαράθρωση της θέσης και του πρεστίτζ της. Είχε δε, μια καπιούσα διαδρομή, που ξεκίνησε από αποφάσεις διατυπωμένες σε έντονο ύφος ενάντια στο νόμο και την καθολική σχεδόν εναντίωση στην υλοποίηση σημαντικότητας των πλευρών του, με το σαμποτάρισμα των εκλογών Συμβουλίων διοίκησης, συνεχίστηκε με την προσφυγή στο ΣτΕ κατά της αντισυνταγματικότητας του νόμου και κατέληξε στον απόλυτο σεβασμό της αστικής νομιμότητας.

Το «μοιραίο» συνέβη μετά και την τροποποίηση του νόμου Διαμαντοπούλου από τον Αρβανιτόπουλο (ν.4076/2012) και την εισαγωγή της επιστολικής και ηλεκτρονικής ψήφου, ώστε να παρακαμφθούν οι μαχητικές δράσεις των φοιτητών, πανεπιστημιακών καθηγητών και του διοικητικού προσωπικού, που ακύρωναν επανειλημμένως όλες τις απόπειρες διεξαγωγής των εκλογών.

Αφού, λοιπόν, δεν μπορούσε -εκ των πραγμάτων- να βρεθεί κανένας να «κλέψει την κάλπη», οι πρυτανικές αρχές, αντί να επιλέξουν τον έντιμο δρόμο της παραίτησης, κήρυξαν το «παύσατε πυρ» και προσκίνησαν την αστική «νομιμότητα», που εν προκειμένω (με την επιστολική και ηλεκτρονική ψήφο) παραβίασε κάθε έννοια τυπικής δημοκρατικής λειτουργίας.

Και όχι μόνο προσκίνησαν, αλλά έσπευσαν να συγχαρούν και τα νεοκλεγέντα εσωτερικά μέλη των Συμβουλίων διοίκησης και να εκφράσουν διαθέσεις συνεργασίας μαζί τους, στον ενταφιασμό, προφανώς, του δημοσίου Πανεπιστημίου και στην μετατροπή του σε ΑΕ. Αυτή είναι άλλωστε η ουσία των νόμων Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου και αυτή θα κληθούν να υλοποιήσουν τα Συμβούλια διοίκησης, εξ ου και ήταν απαραίτητη η εκλογή τους (δες π.χ. ανακοίνωση του Πρυτανικού Συμβουλίου του ΑΠΘ, που υπογράφει ο «αριστερός» πρύτανης Μυλόπουλος: «Οι πρώτες εκλογές για την ανάδειξη των Εσωτερικών Μελών του Συμβου-

λίου του ΑΠΘ διεξήχθησαν με τη μέθοδο της ηλεκτρονικής ψηφοφορίας και ολοκληρώθηκαν επιτυχώς... Η Πανεπιστημιακή Κοινότητα ενωμένη στις δύσκολες στιγμές θα εργαστεί δημιουργικά ώστε να διαφυλάξει τις ακαδημαϊκές αξίες και παραδόσεις και να οδηγήσει το Πανεπιστήμιο στην υλοποίηση του ακαδημαϊκού του έργου και την επίτευξη του κοινωνικού του ρόλου»).

Η σαπίλα, όμως, δεν αγκαλιάζει μόνο τα υψηλόβαθμα κλιμάκια των πανεπιστημιακών καθηγητών. Κατατρώει την πλειοψηφία τους. Οι καθηγητές που στέκονται στο πλευρό των φοιτητών και αγωνίζονται, όπως μπορούν, μαζί τους αποτελούν την εξαίρεση, που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Στις επείγουσες εκλογές με ηλεκτρονική ψήφο, όπου ολοκληρώθηκαν (Πάντειο, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Δημοκρίτειο, Ιόνιο Πανεπιστήμιο, Χαροκόπειο) πήραν μέρος πάνω από το 75% των εγγεγραμμένων μελών. Οι επίορκοι ακολούθησαν την τακτική που λέει ότι «χέρι που δε μπορείς να δαγκώσεις, φιλήσε το», προσδοκώντας να κατοχυρώσουν θέσεις και καριέρες και μέσα στο επιχειρηματικό πανεπιστήμιο.

Σε όσα δε πανεπιστημιακά ιδρύματα ολοκληρώθηκαν και οι εκλογές των εξωτερικών μελών (εκλέγονται στη συνέχεια από τα εσωτερικά μέλη), η εικόνα είναι άκρως αποκαλυπτική. Αναδείχθηκαν ομόθυμοι στην πλειοψηφία τους καθηγητές, ενώ στο ΑΠΘ όλα τα εξωτερικά μέλη είναι καθηγητές πανεπιστημίων των ΗΠΑ και της Βρετανίας-εκπαιδευμένοι προφανώς «στο επιχειρείν»- και πρόεδρος ορίστηκε ο Hunter Richard, Καθηγητής, University of Cambridge!).

Τις βρόμικες εκλογές χαιρέτησε με ανακοίνωσή της η ΔΗΜΑΡ, ενώ οι φοιτητές και φοιτήτριες της νεολαίας της με μια αισχρή ανακοίνωση καταδικάζουν «απερίφραστα την απαράδεκτη κατάσταση στο ΕΚΠΑ, όπου ακραίες και μειοψηφικές ομάδες μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας και όχι μόνο, παρεμποδίζουν τη διενέργεια των εκλογών για το Συμβούλιο Διοίκησης, έχοντας θέσει εκτός λειτουργίας τον server του πανεπιστημίου» και ζητούν «να εφαρμοσθεί ο νόμος», δηλαδή η κατάλυση του πανεπιστημιακού ασύλου με την εισβολή των μπάτσων στο πανεπιστήμιο και τη σύλληψη των φοιτητών!

Στα παραλειπόμενα των εκλογών

αναφέρονται τα εξής:

- Στο ΕΚΠΑ εξελέγη εσωτερικό μέλος του Συμβουλίου, η Ευγενία Μπουρνόβα, μέλος της ΚΕ της ΔΗΜΑΡ και γραμματέας της εξωνημένης ΠΟΣΔΕΠ.

- Στο Πάντειο εξελέγη ο Νίκος Θεοτοκάς, μέλος της ΚΠΕ του Συνασπισμού, της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών και του ΣΥΡΙΖΑ. Μια ακόμη απόδειξη για το πώς ο ΣΥΡΙΖΑ θα χτυπήσει, όταν βγει, με το καλό στην κυβέρνηση, τις μνημονιακές πολιτικές και την ισοπέδωση της δημόσιας Παιδείας.

Ο Θεοτοκάς ακολούθησε τον πρώτο διδάξαντα Σταθάκη, που έτρεξε να βάλει υποψηφιότητα, όταν ακόμη το σύνολο των πρυτανικών αρχών σαμποτάριζε τις εκλογές (τώρα δεν το τόλμησε, καθότι στη συνέχεια έγινε προβλεπόμενο στέλεχος και εκφραστής της «γραμμής» και δεν τον έπαιρνε να κάνει κάτι τέτοιο).

Ο Θεοτοκάς εμφανίζεται σφόδρα πολέμιος του νόμου Διαμαντοπούλου («Έχω εξηγήσει γραπτώς τη γνώμη μου για τον Ν. 4009/11 καθώς και την θέση μου για την αδήριτη ανάγκη της αντίστασης στις καταστροφικές του προβλέψεις. Κι έχω δημοσίως εκφράσει την πεποίθησή μου ότι, δια της δυστροπίας, της κριτικής, των συλλογικών πρωτοβουλιών στο πλαίσιο της νομιμότητας, της μη συμμόρφωσης στις καταφρονώσες αντισυνταγματικές διατάξεις αλλά, ταυτόχρονα, και δια της συμμετοχής στα εκ του νόμου προβλεπόμενα όργανα διοίκησης είναι εφικτή η ουσιαστική απόκρουση της προβλεπόμενης διάλυσης και υποβάθμισης των Α.Ε.Ι. της χώρας και η ανασύνταξη του πανεπιστημιακού τοπίου στις συνθήκες της κρίσης»). Για να περάσει, στη συνέχεια, μετά τα σαλιμάκια της «αντίστασης», στην υποβολή της υποψηφιότητάς του για το Συμβούλιο διοίκησης, ώστε να το «κλώσει» από τα μέσα («Αποφάσισα, με επίγνωση του κόστους αλλά και των διατεταγμένων μηχανισμών κατασκοπικής που υποστηρίζουν τη νεοφιλελεύθερη μάτλαξη του δημοσίου Πανεπιστημίου, να θέσω την υποψηφιότητά μου για το πρώτο Συμβούλιο του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνιών και Πολιτικών Επιστημών στην κρίση των συναδέλφων μου. Με τη δέσμευση ότι θα πράξω ό,τι είναι δυνατόν για την άρση του πνεύματος και του γράμματος του νέου νόμου. Με τη δέσμευση ότι, δίχως να παραβώ τους νόμους και δίχως να συνηγορήσω σε συμπεριφορές αυτοδικίας, θα εξαντλήσω τους νόμιμους όρους για τη ματαίωση εις το διηνεκές...»).

Η ξεφτίλα και η γελοιότητα σε όλο τους το μεγαλείο!

- Στα ΤΕΙ, εκεί που πραγματοποιήθηκαν εκλογές, εξελέγησαν εκπρόσωποι των μεγαλεμπόρων, εταιριών, πρώην στελέχη τραπεζών και αστοί πολιτικοί.

Γιούλα Γκεσούλη

Εκρηκτική η κατάσταση στην ΤΕΕ

Η λεγόμενη τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση υπήρξε από καταβολής αποπαιδι της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Η λειτουργία της οφειλόταν αποκλειστικά στην ανάγκη να αποσυμφορηθεί η ιστορικά διαμορφωμένη τάση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση και δεν απαντούσε στις πραγματικές ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού. Ήταν και είναι η «χαβούζα» για τα όνειρα των παιδιών της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Πολλές φορές έγιναν απόπειρες να λουστραρισθεί (εξ ου και οι συνεχείς αλλαγές ονομάτων), ώστε να δελεάσει τους «θαγενείς», που όμως, δε μπόρεσαν να αποδώσουν τα αναμενόμενα για το σύστημα.

Σήμερα, στον καιρό των Μνημονίων, είναι φυσικό να δέχεται μεγάλα πλήγματα, όταν ακόμη και η γενική εκπαίδευση πνέει τα λοίσθια.

Σύμφωνα με όσα καταγγέλλει η Ομοσπονδία Λειτουργών Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης (ΟΛΤΕΕ), η κατάσταση στα σχολεία της ΤΕΕ είναι «εκρηκτική».

Τα κενά εκπαιδευτικών στα σχολεία της Τεχνικής Επαγγελματικής Εκπαίδευσης (ΕΠΑ.Λ. και ΕΠΑ.Σ.) παραμένουν τεράστια σε όλη την επικράτεια. «Υπάρχουν σχολεία όπου

– Ολόκληρα τμήματα Τομέων και Ειδικοτήτων “λειτουργούν” χωρίς κανέναν εκπαιδευτικό ειδικότητας.

– Δεν διδάσκονται Πανελληνίως Εξεταζόμενα Μαθήματα.

– Οι μαθητές προσέρχονται τις μισές μέρες της εβδομάδας στο σχολείο ή απασχολούνται ελάχιστες ώρες καθημερινά, παρακολουθώντας μόνο μαθήματα γενικής παιδείας, καθώς δεν υπάρχει καθηγητής για να διδάξει τα μαθήματα ειδικότητας.

– Σε τμήματα των ΕΠΑ.Σ. (όπου διδάσκονται ΜΟΝΟ μαθήματα ειδικότητας) δεν γίνονται ΚΑΘΟΛΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

– Στα εργαστηριακά μαθήματα που οι μαθητές χειρίζονται βαριά και επικίνδυνα μηχανήματα (τόρνους, ηλεκτροσυγκολλήσεις, τροχούς κοπής, στράντζες), ή ευαίσθητες συσκευές (μικροσκοπία), ή κατασκευάζουν άκρως επικίνδυνα ηλεκτρικά κυκλώματα τριφασικής τάσης (βιομηχανικό ρεύμα), οφείλουν με βάση την υφιστάμενη Νομοθεσία να διδάσκουν 2 εκπαιδευτικοί ταυτόχρονα, για την ασφάλεια των μαθητών, την προστασία του εξοπλισμού και την αποτελεσματική διδασκαλία. Σήμερα, υποχρεώνονται οι συνάδελφοι να διδάσκει μόνο ένας στα εργαστήρια αυτά, με τραγικές συνέπειες κυρίως στην ασφάλεια των μαθητών μας !!!...

– Υποχρεώνονται εκπαιδευτικοί να πάρουν 4 & 5 ώρες υπερωρίες για να καλύψουν τα κενά του σχολείου».

Στα δε σχολεία Ειδικής Αγωγής επικρατεί το χάος.

Η κατάσταση αυτή έχει οδηγήσει σε απόγνωση τους μαθητές της ΤΕΕ που «προβαίνουν σε συμβολικές καταλήψεις των ...κενών αιθουσών διδασκαλίας, όπου έτσι κι αλλιώς δεν γίνονται μαθήματα, ζητώντας τον διορισμό καθηγητών!».

Δικτατορικό ντελίριο Μανιτάκη

Έχει ξεπεράσει κάθε όριο κατασταλτικής συμπεριφοράς ο ΔΗΜΑΡίτης Μανιτάκης, που έχει αναλάβει εργολαβικά το καθήκον να διώξει 2.000 (τουλάχιστον) δημόσιους υπάλληλους μέχρι το τέλος του χρόνου, άλλες 25.000 το 2013 και άλλες 22.000, όταν αυτή η απαίτηση θα τεθεί επίσημα από την τρόικα (το e-mail στελέχους του ΔΝΤ, που τάχα στάλθηκε κατά λάθος, αποτελεί το προανάκρουσμα).

Ο Μανιτάκης, όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, με μια εγκύκλιο κουρέλιασε τον ίδιο το νόμο 4093/2012, που μόλις είχε ψηφιστεί. Στο νόμο είχε βάλει μια σκόπιμα ασαφή και γενικόλογη διάταξη, την οποία ήρθε να «ερμηνεύσει» με την εγκύκλιο-ποταμό, ενώ ως συνταγματολόγος ξέρει πολύ καλά ότι οι εγκύκλιοι δεν μπορούν να υπερβαίνουν το νόμο. Ετσι, πετάει στη διαθεσιμότητα και από εκεί στην απόλυση, ακόμη και εργαζόμενους που έγιναν αορίστου χρόνου κερδίζοντας δικαστικές αποφάσεις και άλλους που «μονιμοποιή-

θηκαν» με το περιβόητο ΠΔ Παυλόπουλου, των οποίων οι διορισμοί σε θέσεις με σύμβαση αορίστου χρόνου πέρασαν όλοι από το ΑΣΕΠ και εγκρίθηκαν απ' αυτό.

Επειδή, όμως, οι εργαζόμενοι ξεσηκώθηκαν και κατέλαβαν δημόσιες υπηρεσίες, για να εμποδίσουν την αποστολή λιστών, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των Δήμων αρνήθηκε να στείλει λίστες, και επειδή η αρχική απειλή ότι οι κινητοποιήσεις δεν έχουν κανένα νόημα, διότι οι εργαζόμενοι των συγκεκριμένων κατηγοριών έχουν τεθεί αυτοδίκαια σε διαθεσιμότητα από την ημέρα δημοσίευσης του νόμου, έπεσε στο κενό, ο Μανιτάκης εξέδωσε μια ακόμη πιο προκλητική εγκύκλιο, που μόνο σε δικτατορικά καθεστώτα θα είχε θέση. Επισείοντας –αυτός ο μέγας συνταγματολόγος– τη ναζιστική αρχή της συλλογικής τιμωρίας, απειλεί ότι θα τεθούν σε διαθεσιμότητα όλοι οι εκτός ΑΣΕΠ προσληφθέντες εργαζόμενοι με συμβάσεις αορίστου χρόνου, ανεξάρτητα αν εμπί-

πτουν ή όχι στη διάταξη. Και επισείει για μια ακόμη φορά την απειλή της πειθαρχικής δίωξης για τους προϊσταμένους που πρέπει να στείλουν τις λίστες.

Ο Μανιτάκης, ακολουθώντας τα χνάρια προκατόχων του, προσπαθεί να δημιουργήσει ρήγματα ανάμεσα στους εργαζόμενους, ωθώντας εκείνους που γνωρίζουν ότι δεν εμπίπτουν στις διατάξεις να στραφούν ενάντια στους συναδέλφους τους. Παράλληλα, εμφανίζεται στη Βουλή και δηλώνει ότι δεν πρόκειται να υπογράψει καμιά απόφαση απόλυσης, αλλά όλοι όσοι τεθούν σε διαθεσιμότητα θα μετακινηθούν σε άλλες υπηρεσίες. Όμως, από διαρροές στον αστικό Τύπο, τον φιλικό προς τη συγκυβέρνηση, μάθαμε τι γράφει η τρόικα στην έκθεσή της: «Εκτιμάται ότι **μόνον ένα μικρό ποσοστό των υπαλλήλων αυτών θα επανέλθει σε υπηρεσίες του Δημοσίου μέσα στο χρονικό διάστημα του ενός έτους**». Ας μη τσιμπήσει κανένας, λοιπόν, στις ψευτιές του Μανιτάκη.

Η Παλαιστινιακή Αντίσταση μετρά μια μεγάλη νίκη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

βασικό στήριγμα της σιωνιστικής κατοχής στη Δυτική Οχθη, παραπαίει. Οι Ισραηλινοί όπως και οι Αμερικάνοι γνωρίζουν ότι πλέον μόνο η χρηματοδότηση των ΗΠΑ για την εξαγορά συνειδήσεων σε μια κάστα παλαιστίνιων δασιλολογων μπάτσων δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα τη Δυτική Οχθη «ήσυχη». Τη στιγμή που η Αντίσταση στη Γάζα μπορεί να σκορπά τον τρόπο με ρουκέτες μέσα στο Τελ-Αβίβ, να επιβάλλει όρους εκεχειρίας επωφελείς για τους ελεύθερους πολιορκημένους της Γάζας, όπως άνοιγμα όλων των συνοριακών περασμάτων και ελεύθερη διακίνηση εμπορευμάτων και ανθρώπων από και προς τη Γάζα, αίροντας κατ' ουσίαν τον αποκλεισμό, είναι ζήτημα χρόνου να σαρώσει και τη Δυτική Οχθη και τότε το Ισραήλ θα πρέπει να αναλάβει ξανά τα σκήπτρα της κατοχής στη Δυτική Οχθη, πετώντας

σαν συτμμένες λεμονόκουπες τα υποχείρια της Παλαιστινιακής Αρχής, και πρώτα και κύρια τον ηγέτη της Αμπντού Μάζεν (Μαχμουντ Αμπάς).

Όλα ξεκίνησαν το '68 σ' ένα ιορδανικό χωριό, το Καραμέχ, όταν ομάδα ανταρτών με επικεφαλής τον Αραφάτ απέκρουσε την εισβολή του ισραηλινού στρατού. Η παλαιστινιακή επανάσταση μόλις είχε αρχίσει. Ένα χρόνο μετά τον πόλεμο των έξι ημερών το '67, στον οποίο το Ισραήλ θριάμβευσε επί των αραβικών καθεστώτων, οι Παλαιστίνιοι στη διασπορά έπαιρναν τα όπλα για να σχηματίσουν τις δικές τους αντάρτικες ομάδες, το δικό τους απελευθερωτικό στρατό. Από την Ιορδανία και τον Μαύρο Σεπτέμβρη το κέντρο του αγώνα μεταφέρθηκε στο Λίβανο. Και μετά την ήττα στο Λίβανο, τη σκυτάλη πήραν οι Παλαιστίνιοι των κατεχόμενων εδαφών στη Δυτική Οχθη

και τη Γάζα με την Ιντιφάντα του 1987 και μετά του 2001. Πλέον, η παλαιστινιακή επανάσταση σταθεροποίησε τη βάση της μέσα στα όρια της ιστορικής Παλαιστίνης, στη Γάζα.

Η υπεροπλία του Ισραήλ και του ιμπεριαλισμού που στηρίζει το Ισραήλ επιβάλλει συνθήκες μακρόχρονο πολέμου, με τη μια γενιά να παραδίδει τη σκυτάλη στην άλλη. Η ολοκληρωτική νίκη δεν μπορεί να έρθει αμέσως, χτίζεται σταδιακά, με συσχετισμούς που αλλάζουν μέσα σε δεκαετίες. Αυτή είναι η ιστορία των εθνικοαπελευθερωτικών, αντιιμπεριαλιστικών κινήσεων, από την Κίνα και το Βιετνάμ, μέχρι την Αλγερία. Οι νεκροί θα είναι πάντα πολυάριθμοι από την πλευρά των Παλαιστίνιων, όπως ήταν στον Μαύρο Σεπτέμβρη στην Ιορδανία, όπως ήταν στο Λίβανο, στα στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα ή στη Τζενίν το

2001, όμως κάθε βήμα του αγώνα θα κατοχυρώνει το μέλλον της ελευθερίας. Και αυτή τη φορά οι παλαιστίνιοι μαχητές στάθηκαν άξιοι της επαναστατικής τους κληρονομιάς.

Φυσικά, οι σιωνιστές δεν πρόκειται ν' αφήσουν ήσυχη τη Γάζα. Είναι πολύ δύσκολο γι' αυτούς να άρουν ακόμη και τυπικά τον αποκλεισμό, παρά τον όρο που περιλαμβάνεται στη συμφωνία εκεχειρίας. Θα είναι σαν να δίνουν αέρα επικράτησης σε όλη την Παλαιστίνη στη Χαμάς και τις άλλες οργανώσεις της Αντίστασης. Πολιτικά, όμως, είναι πιο στριμωγμένοι από κάθε άλλη φορά. Ηδη, η τριπλέτα Νετανιάχου-Μπαράκ-Λίμπερμαν βάλεται από δεξιά και από αριστερά μέσα στο Ισραήλ. Κατηγορείται για ενδοτισμό έναντι των «τρομοκρατών». Εξελίξεις θα υπάρξουν σίγουρα κι εδώ θα είμαστε για να τις σχολιάσουμε.

Βουβάλια και βατράκια στο βάλτο των Βρυξελλών

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

Το δημόσιο χρέος, λοιπόν, όπως σημειώθηκε παραπάνω, είναι ένα εργαλείο. Ένα εργαλείο, καταρχάς, για την απομύζηση κάθε πόρου του ελληνικού κράτους από τους διεθνείς τοκογλύφους, που δεν μοιάζουν μορφικά με τον σεξπικικό Σάιλοκ, επί της ουσίας όμως είναι το ίδιο αδίστακτοι μ' αυτόν. Μέσω του κρατικού προϋπολογισμού επιχειρείται η μεγαλύτερη και η πιο βίαιη αναδιανομή εισοδήματος που έχει γίνει σ' αυτόν τον τόπο μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ξεζουμίζουν το λαό με όλα τα μέσα για ν' αποπληρώσουν τους τοκογλύφους του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου, ενώ παράλληλα ετοιμάζονται να ξεπουλήσουν «μπιρ παρά» όλα τα φιλέτα της δημόσιας περιουσίας, μεταξύ των οποίων και επιχειρήσεις που έφτυσε αίμα ο ελληνικός λαός για να χτιστούν, όπως η ΔΕΗ.

Παράλληλα, όμως, στο όνομα της αντιμετώπισης της «κρίσης χρέους»,

βρίσκεται σε εξέλιξη και μια εφιαλτική επιχείρηση «κινεζοποίησης» του ελληνικού λαού, μια επιχείρηση εργασιακής βαρβαρότητας, το τελευταίο κρεσέντο της οποίας θεσπίστηκε με το πολυνομοσχέδιο-εφιάλη που ψηφίστηκε πριν μερικές μέρες, με τις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και τις υπουργικές αποφάσεις και εγκυκλίους, που εκδίδονται με ρυθμό πολυβόλου.

Ο ελληνικός λαός θα εξακολουθήσει να βιώνει έναν εφιάλητο διαρκείας, τον εφιάλητο της κινεζοποίησης. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι λόγος για νέα μέτρα γίνεται την επαύριο κιάλας των προηγούμενων, ενώ αποκαλύπτονται και οι αισχρές λαθροχειρίες που έκανε η συγκυβέρνηση στο Μεσοπρόθεσμο που ψηφίστηκε πριν από δύο εβδομάδες.

Σύμφωνα με το προσχέδιο της τρόικας, που διέρρευσε από τις Βρυξέλλες, προβλέπονται «αδιευκρίνιστα μέτρα» ύψους 6,4 δισ. ευρώ, που κατανέμονται σε 2,6 δισ. για το 2015

και 3,8 δισ. για το 2016. Κι όμως, στο Μεσοπρόθεσμο τα μέτρα για το 2015 και το 2016 είναι 4,6 δισ. Μια διαφορά της τάξης του 1,8 δισ. ευρώ κάθε άλλο παρά αμελητέα ποσότητα είναι. Και βέβαια, τα μέτρα που θα παρθούν θα είναι μεγαλύτερου ύψους, γιατί δεν πρόκειται να πιστευτούν οι στόχοι ούτε του 2012 ούτε του 2013. Η ύφεση θα είναι φέτος βαθύτερη από το -6,5% που αναφέρεται στον προϋπολογισμό και το 2013 θα φτάσει και θα ξεπεράσει το -7%, έναντι -4,5% που «προβλέπουν» κυβέρνηση και τρόικα. Η μαύρη τρύπα που θα δημιουργηθεί θα καλυφθεί με νέα αντιλαϊκά μέτρα, όπως γίνεται και μέχρι τώρα.

ΥΓ: Σε ό,τι αφορά τον πακτωλό που τάχα θ' αρχίσει να κυλά, φορτίζοντας τον ελληνικό καπιταλισμό με αναπτυξιακή δυναμική, ο καταλληλότερος για να μας μιλήσει είναι ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος: «Είναι ουτοπία να περιμένουμε πως οι δόσεις των δανεικών θα φέρουν την πολυπόθητη ανάπτυξη. Εί-

ναι ουτοπία να νομίζουμε ότι η επανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών θα σημάνει ρευστότητα στην αγορά. Απλά θα καλύπτει τις ζημιές από το PSI και τις δικές τους αισιόδοξες εκτιμήσεις του ρίσκου. Η πίεση, εξάλλου, για την απορρόφηση των εκδόσεων των εντόκων γραμματίων του δημοσίου θα στεγνώσει ακόμη περισσότερο από κεφάλαια τις επιχειρήσεις και τα νοικοκυριά. Είναι ουτοπία να πιστεύουμε ότι η πληρωμή των χρωστούμενων του δημοσίου θα συνεισφέρει στην ανάκαμψη. Η, σταδιακή μάλιστα, κάλυψη των υποχρεώσεων του κράτους προς τον ιδιωτικό τομέα αφορά σε μεγάλο βαθμό συγκεκριμένους και λίγους τομείς της οικονομίας, που δεν έχουν τη δυνατότητα να ηγηθούν μίας αναπτυξιακής προσπάθειας».

Γι' αυτό και οι καπιταλιστές με προκλητικό τρόπο ζητούν να τους ενισχύσει το κράτος για να επιστρέψουν για μπίζνες στα Βαλκάνια.

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δώδεκα. Μεγάλη κατηγορία...

Χρέος μας η ανατροπή. Φωτιά-τσεκούρι, τώρα!

Αντίο σύντροφε Χρόνη Μίσιοιο. Με μια συρραφή λεγομένων σου σε μια από τις τελευταίες συνεντεύξεις: «Πρέπει να απαλλαχτούμε από τις θεωρίες του ανθρωποκεντρισμού, όπως και από τις αφελείς θεωρίες της θρησκείας και όλων αυτών των πραγμάτων. Αλλά κυρίως, πρέπει να αντιληφθούμε ποια είναι η ουσία και το νόημα της ζωής! Δηλαδή, δεν γίνεται αντί να ζούμε, να προσπαθούμε να επιβιώσουμε! (...) Κάθε πλάσμα έρχεται στον κόσμο με δικαίωμα, με δυνατότητα, να ζήσει τη ζωή του, να χαρεί, να είναι χορτάτο, να καλύπτει τις ανάγκες του, κλπ. Αλλά ο άνθρωπος έρχεται σ' έναν κόσμο, όπου εκτός από τους πορφυρογέννητους, δεν

(λοιπόν, πώς τα περνάτε στον καπιταλισμό;)

ξέρει πού πάει και τι κάνει, και πώς να ζήσει. (...) Είμαστε πια μια κοινωνία σχιζοφρενών. Από τη μια ένας αφύσικος πολιτισμός και από την άλλη η οντότητά μας σαν άνθρωποι. Είμαστε ψυχοσθενείς. Απλώς ο καθένας νομίζει ότι ο άλλος είναι, κι όχι ο ίδιος! (...) Αν θέλουμε να οραματιστούμε ένα ανθρώπινο μέλλον, οφείλουμε κατ' αρχήν να το οραματιστούμε σε ανθρώπινα μέτρα. Αυτές οι χαβούζες που λέγονται πόλεις εξαφανίζουν τον άνθρωπο. (...) Δυστυχώς, για πρώτη φορά ζω σε μια κοινωνία η οποία δείχνει να χει πάει εγκεφαλικά! Δεν αντιδρά με τίποτα! Να συμβαίνουν τόσο τρομακτικά πράγματα και μέσα σ' αυτήν και στον κόσμο και γύρω της και να μην παίρνει χαμπάρι! Να μην αντιδρά με τίποτα! (...) Ο δρόμος προς την απελευθέρωση από τη βαρβαρότητα, είναι ένας δρόμος πάνω από την πυρά, που πρέπει να περάσει ο καθένας μας. Πάρα πολύ δύσκολος δρόμος. (...) Τολμάτε ρε, τολμάτε! Γράψτε αυτό που θέλετε, αυτό που σκέφτεστε».

Και ο Αντώνης Ρουπακιάτης προστίθεται στη μακρά σειρά εκείνων που θρηνούν (three, ποση) και πληγώνεται η ψυχή τους για πάρτη μας, λέγοντας ότι τα μέτρα δεν τα έγραψε αυτός αλλά του επιβλήθηκαν και ότι η καρδιά του θα χτυπάει πάντα για τους ανέργους και όσους έχουν επηρεαστεί σε μεγάλο βαθμό από τα μέτρα. Τώρα πια πληγώνεται και η δική μας ψυχή για τον mister Ρουπακιάτη και όλους αυτούς τους υπερευαίσθητους...

«Τα μέγαρα ρίχνουν έναν ίσκιο βαρύ που σπάει τη ραχοκοκαλιά μας / τρέχουν οι δρόμοι λαχανιασμένοι / τα παράθυρα είναι τυφλά / φυσάει. / φυσάει μες απ' τα τρύπια βρακιά των ανέργων / φυσάει / φυσάει μέσα στην οργισμένη καρδιά του λαού (Γάσος Λειβαδίτης).

Αν τα προσωπικά δεδομένα εννιά εκατομμυρίων πολιτών μπορούν έσται άνετα να βρίσκονται στα χέρια ενός τυχαίου, εύκολα καταλαβαίνει κανείς τι γίνεται...

Τελικά ο Άγιος Παντελεήμονας φιλοξενεί κάθε καρδιάς καρύδι. Και δεν μιλάμε για τους μετανάστες, αλλά για τα εγχώρια καρύδια. Μαζί με έναν 29χρονο λήστεψε Ιρανό και οι συνάδελφοί του ανακάλυψαν ότι είχε ληστέψει και Αλγερινό και Μπαγκλαντεσιανό. Ο ειδικός φρουρός –πράγματι ειδικός!– τέθηκε σε διαθεσιμότητα (είναι διαθέσιμος δηλαδή;). Οι κακεντρεχείς που θέλουν τον 29χρονο συνεργό του να είναι χρυσαύγουλος να μην μιλάνε, γιατί από πουθενά δεν προκύπτει κάτι τέτοιο. Μόνο ελάτε να απαγγείλουμε όλοι μαζί: «Κάθε νύχτα στην αυλή / γάβου-γάβου το σκυλί / δώσ' του και γαβγίζει. / Του σπιτιού εδώ αυτός / είναι φύλακας πιστός / ποιος δεν τον γνωρίζει; / Αψηλά τ' αφεντικά / κοιμηθήκαν γλυκά / πέρασε η ώρα. / Το γνωρίζεις το σκυλί / και φωνάζει απ' την αυλή / γάβου-γάβου τώρα. / Για να ξέρουν οι κακοί / που γυρνούν εδώ κι εκεί / κάτι να σουφρώσουν, / πως σαν έμπουν στην αυλή / θα τους πιάσει το σκυλί / και δε θα τη γλιτώσουν (Γεώργιος Δροσίνης).

Κατά 70% αυξήθηκαν οι κατασχέσεις (κατ' ass χέσεις) δενδρυλλίων κάνναβης, σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η αστυνομία. Μένει τώρα να διευκρινιστεί αν αυτό οφείλεται στην αύξηση των καλλιέργειών, στην αύξηση των ελέγχων ή σε άλλους λόγους...

Με τις ανυπέριθτες ατάκες «οι ξένοι μάς ζηλεύουν» και «η οικογένεια είναι αυτή που μας βοηθά να ξεπεράσουμε την κρίση», ο Ιερογυμνο κατακτά αυτοδικαίως περιλαμπρή θέση στο πάνθεον των προμηθευτών - τροφοδοτών της στήλης.

«Τριάντα αιώνες και πλέον ο άνθρωπος πασχίζει να βάλει τη μια λέξη κοντά στην άλλη με τέτοιον τρόπο που η σκέψη να εξαναγκάζεται να παίρνει καινούργιες, αδοκίμαστες στροφές. Ίδού που για πρώτη φορά η λειτουργία αυτή σταμάτησε. Είμαστε πανέτοιμοι για τη βλακεία» (Οδυσσεύς Ελύτης).

Κοκκινοσκουφίτσα

8η συνεδρίαση

Δευτέρα, 19.11.12

Η διαδικασία ξεκίνησε με δηλώσεις των κατηγορουμένων επί της κατηγορίας. Τα μέλη της ΣΠΦ τοποθετήθηκαν με κοινή δήλωση, την οποία διάβασε ένα από τα μέλη της οργάνωσης. Εισαγωγικά η δήλωση περιέγραψε το ιδεολογικό και πολιτικό πρόγραμμα υπό το οποίο τα μέλη της ΣΠΦ αντιμετωπίζουν τη δίκη: «Επειδή η σωτηρία δεν είναι χρυσός και συχνά κουβαλάει πάνω της τη σύγχυση, θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε κάτι σαν αναρχικοί αντάρτες πόλης που συμμετέχουμε στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Δεν έχουμε πρόθεση να μιλήσουμε ή να δικαιολογήσουμε τις πράξεις μας σε μαριονέτες του συστήματος που κρύβουν τη δειλία τους πίσω απ' το δικαστικό τους αξίωμα. Εσείς δικάζετε στο όνομα του νόμου και εμείς πράττουμε στο όνομα της αναρχικής συνείδησής μας. Εσείς διαλέξατε για αλήθεια σας μια κοινωνία που τα μνημεία της είναι οι φυλακές, οι τράπεζες, τα αστυνομικά τμήματα, τα υπουργεία και τα δικαστήρια και εμείς έναν κόσμο αξιοπρέπειας, ελεύθερης συνείδησης, αναρχικής εξέγερσης και αυθεντικών νοημάτων και επιθυμιών. Δεν υπάρχουν περιθώρια σύγκρισης, ούτε διαλόγου. Υπάρχει μόνο η ένοπλη αναμέτρηση ανάμεσα στους ιεροεξεταστές και αυλικούς της υπάρχουσας κοινωνίας και τους αρνητές της. Όπως ο Προμηθέας, κλέβουμε τη φωτιά της αυτοκρατορίας σας και με αυθάδεια και αναιδεια την εξαπολύουμε εναντίον σας για να πυρπολήσει όλα τα είδωλα εξουσίας που εκπροσωπείτε».

Στη συνέχεια, έθεσαν το πλαίσιο της συμμετοχής και παρουσίας τους στη διαδικασία: «Όσον αφορά την εμφάνισή μας στο δικαστήριο, αρνούμαστε να παρουσιαζόμαστε ως πειθαρχημένοι και υποτονικοί κατηγορούμενοι που αγωνιούν για την απόφαση των δικαστών τους. Σας έχουμε γραμμένους και ούτε καν σας βλέπουμε... Όμως επειδή σε αυτή τη δίκη κατηγορούνται κι άλλα άτομα που δεν είχαν, ούτε θα μπορούσαν να έχουν καμία σχέση με τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, σε κάθε συνεδρία θα παρευρισκόνταν κάποιοι σύντροφοι από εμάς για να διακόψουν την παραοικονομική πιθανότητα σύγχυσης που θα μπορούσε να δημιουργηθεί... Για αυτό, σε αυτό το σημείο επισημαίνουμε προς όλους, φίλους και εχθρούς, δικηγόρους και κατηγορούμενους, να περιοριστούν στον νομικό τομέα που τους αναλογεί και μην γίνει οποιαδήποτε αναφορά στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Οι μόνοι που μπορούν να μιλήσουν για τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς είμαστε εμείς οι ίδιοι και οι αναρχικοί της πράξης που έχουν νιώσει την ανάσα της εξεγερμένης φωτιάς να ζεσταίνει τα κουκουλωμένα τους πρόσωπα, καθώς βαδίζουν ενάντια στην εποχή τους, κόντρα στον βηματισμό της μάζας».

Δήλωση έκανε και ο Θεόφιλος Μαυρόπουλος, τονίζοντας εισαγωγικά: «Στην Πεύκη διεξήχθη ένοπλη συμπλοκή μεταξύ δύο αναρχικών και των δυνάμεων της αστυνομίας. Τα δύο σκυλιά της, ο Λεοντόπουλος και ο Δρόσος προσπάθησαν να συλλάβουν εμένα και τον σύντροφό μου. Η απάντησή μας ήταν η άρνηση παράδοσης μέσω της ένοπλης αντίστασης με σκοπό τη διατήρηση της ελευθερίας μας, που τόσο εκτιμάμε ως αναρχικοί. Το αποτέλεσμα είναι γνωστό, ο σύντροφος διέφυγε κλέβοντας το περιπολικό, ενώ εγώ συνελήφθηκα τραυματισμένος. Μαζί τραυματίστηκαν και οι δύο αστυνομικοί τους οποίους πυροβόλησα πρώτος καταφέροντας να τους αιφνιδιάσω. Αναμφίβολα αν οι αστυνομικοί πέθαιναν και εγώ και ο σύντροφός μου ήμασταν αλώβητοι, θα φεύγαμε. Ασχέτα επίσης από το γεγονός ότι επιχειρησιακή προτεραιότητά μου ήταν η απε-

μπλοκή και η διαφυγή, θα ήταν τιμή μου να παράλληλα είχα το αίμα των δυο αστυνομικών στα χέρια μου, όχι μόνο επειδή πήγαν να με συλλάβουν, αλλά απλά και μόνο επειδή ήταν αστυνομικοί. Κάθε αστυνομικός ως άμεσος φορέας εξουσίας, για όποιον λόγο κι αν έγινε μπάτσος, είναι ένας ζωντανός στόχος για έναν αναρχικό ένοπλο επαναστάτη».

Στη συνέχεια, ο Θ. Μαυρόπουλος αναφέρθηκε στη σχέση του με τη ΣΠΦ: «Στα πλαίσια λοιπόν της πολυμορφης αναρχικής δράσης, και συγκεκριμένα του ένοπλου αγώνα, είχα και εγώ την τιμή να γνωρίσω τους μηδενιστές αντάρτες πόλης της Αναρχικής Επαναστατικής Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Στις οικίες του Βόλου και της Καλλιθέας, δεν ήμουν παρών γενικά και αόριστα ως σύντροφος. Ημουν έμπρακτα κομμάτι της ραδιοοργάνωσης ενάντια στο σάπιο κόσμο της εξουσίας. Είχα κάνει συνειδητά το πέρασμα στην επαναστατική παρανομία μαζί και με άλλους συντρόφους αγνώστους σε εσάς, όπως και με τα καταζητούμενα αδέρφια Γιάννη Μιχαηλίδη και Δημήτρη Πολίτη».

Κατέληξε λέγοντας, μεταξύ άλλων: «Η συμπλοκή της Πεύκης ξεκίνησε ως μια τυχαία εξακρίβωση στοιχείων και κατέληξε σε μια, διόλου τυχαία, μάχη ελεύθερων ατόμων με τις δυνάμεις της τάξης, της αναρχίας με την εξουσία, και άλλη μια απόδειξη ότι ο "παντοδύναμος εχθρός" έχει σάρκα και οστά και είναι θνητός. Ήταν μια μάχη, μια συνειδητή επιλογή για την οποία είμαι περήφανος και σίγουρος ότι αν γυρνούσα τον χρόνο πίσω θα το ξανάκανα. Αλλωστε το πιο δυνατό όπλο για έναν ανυπότακτο αναρχικό της πράξης δεν είναι άλλο από τη συνείδησή του».

Τα μέλη της ΣΠΦ και ο Θ. Μαυρόπουλος στη συνέχεια αποχώρησαν από τη συνεδρίαση, αφήνοντας –όπως είπαν– δύο άτομα για να παρακολουθούν τη διαδικασία, η οποία συνεχίστηκε με τις εισαγωγικές δηλώσεις των κατηγορουμένων επί της κατηγορίας. Αλγεινή εντύπωση προκάλεσε η επιμονή της προέδρου να υποβάλει ερωτήσεις στους κατηγορούμενους, διότι ζητώντας διευκρινίσεις επί διάφορων στοιχείων. Ερωτήσεις που ανήκουν σε άλλο στάδιο της διαδικασίας, όταν γίνεται εξέταση επί της ουσίας. Το γεγονός στηλιτεύθηκε από τους συνηγούς Δ. Κατσαρή, Μ. Δαλιάνη και Χ. Λαδί, οι οποίοι αναγκάστηκαν να παρέμβουν για να υπενθυμίσουν στην πρόεδρο ότι σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας δεν μπορεί να γίνουν ειδικευμένες ερωτήσεις.

Ο Γιώργος Καραγιαννίδης δήλωσε ότι είναι αναρχικός και ότι δεν είναι μέλος της ΣΠΦ. Ως αναρχικός, είπε, δεν επικαλούμαι το τεκμήριο αθωότητας. Για όλα τα υπολοιπα θα τοποθετηθώ στη συνέχεια της διαδικασίας. Ο Αλέξανδρος Μητρούσιος αρνήθηκε την κατηγορία ότι είναι μέλος της ΣΠΦ και απέδωσε την εμπλοκή του στην υπόθεση στον υπερβάλλοντα ζήλο της κατασταλτικής πολιτικής ενάντια στη ΣΠΦ. Όπως είπε, αποδέχεται μόνο την κατηγορία της κατοχής πλαστής ταυτότητας και την οπλοκατοχή. Ο Κώστας Σακκάς αρνήθηκε την κατηγορία της

συμμετοχής στη συγκεκριμένη οργάνωση και δήλωσε αναρχικός. Την κατηγορία του μέλους της ΣΠΦ αρνήθηκε και ο Κώστας Παπαδόπουλος, διευκρινίζοντας ότι το «στιλέτο» για το οποίο κατηγορείται ήταν ένας κοινός σουγιάς, που βρίσκεται σε κάθε σπίτι, ενώ η σιδηροροθιά (τη σχετική ερώτηση έκανε η πρόεδρος) είναι κάτι που πουλιέται ελεύθερα στο εμπόριο. Τέλος, και η Στέλλα Αντωνίου αρνήθηκε την κατηγορία της συμμετοχής στη ΣΠΦ.

Παίρνοντας στη συνέχεια το λόγο ο συνηγός του Χ. Χατζημιχαηλίδη Σπύρος Φυτράκης χαρακτήρισε καταχρηστική τη δίωξη του εντολέα του για ηθική αυτουργία στην υπόθεση των βομβοδεμάτων και την αναβάθμισή του σε «διευθυντή» της οργάνωσης, ενόσω αυτός ήταν στη φυλακή και με αφορμή ένα κείμενο συμφωνίας με τις ενέργειες της οργάνωσης, που έγραψε. Από τώρα και στο εξής θα διώκονται και όσοι συμφωνούν και μάλιστα θα αναβαθμίζονται σε «διευθυντές», τόνισε.

Οι Κ. Ντάλτας και Χ. Λαδής, συνηγοροί των Χρήστου Πολίτη και Δημήτρη Μιχαήλ, υπέβαλαν αίτημα διαχωρισμού της υπόθεσης ως προς τους εντολείς τους και παραπομπής τους στο Μονομελές Πλημμελειοδικείο, δεδομένου ότι δεν υπάρχει καμιά συνάφεια με τις εκδικαζόμενες υποθέσεις.

Οι υπόλοιποι συνηγοροί (Φρ. Ραγκούσης, Άννη Παπαρρούσου, Σπ. Φυτράκης, Μαρίνα Δαλιάνη) υπέβαλαν αίτημα συνεκδίκασης των τριών δικογραφιών, διότι αποτελούν μια ενότητα, όπως επεσήμανε ο Φρ. Ραγκούσης. Τη συνεκδίκαση όφειλε να εισηγηθεί ο εισαγγελέας, σημείωσε η Άν. Παπαρρούσου, ενώ ο Σπ. Φυτράκης αναρωτήθηκε γιατί εκδόθηκαν τρία βουλεύματα και όχι ένα. Η συνεκδίκαση είναι ο μόνος δρόμος που έχετε νομικά, σημείωσε η Μ. Δαλιάνη. Με το αίτημα συντάχθηκε και ο Χ. Λαδής, χωρίς να το υποβάλει.

Ο εισαγγελέας Σ. Μπάγιας διαπίστωσε ότι η συνάφεια είναι αναμφίβολη και πρότεινε και αυτός τη συνεκδίκαση, διαφορετικά πλήττονται οι αρχές της δίκαιης δίκης, όπως είπε. Πρότεινε επίσης να γίνει δεκτό το αίτημα του διαχωρισμού για τους Χ. Πολίτη και Δ. Μιχαήλ. Ήταν πράγματι μονόδρομος αυτή η πρόταση, μιας όμως και ο κ. Μπάγιας έκανε αναφορά στις αρχές της «δίκαιης δίκης», δε θ' αποφύγαμε τον πειρασμό να σημειώσουμε ότι δεν έχουμε δει την ίδια ευαισθησία, όταν η πρόεδρος συνεχώς και αδιαλείπτως τονίζει ότι η δίκη πρέπει να τελειώσει οπωσδήποτε πριν συμπληρωθεί το 18μηνο για δύο από τους κατηγορούμενους, προεξοφλώντας έτσι την ενοχή τους και πλήττοντας βάνουσα το τεκμήριο αθωότητας, που αποτελεί επίσης αρχή της «δίκαιης δίκης», όπως ορίζεται από το αστικό ποινικό δίκαιο.

Το δικαστήριο αποφάσισε τη συνεκδίκαση των τριών δικογραφιών και το διαχωρισμό για τους Χ. Πολίτη και Δ. Μιχαήλ (έτσι η υπόθεση θα έχει πλέον δύο κατηγορούμενους λιγότερο), ενώ διέκοψε για την Παρασκευή 23 Νοέμβρη.

Δεκάδες προληπτικές συλλήψεις

Δεκάδες ήταν οι προληπτικές συλλήψεις και την ημέρα του Πολυτεχνείου. Από το πρωί οι ασφαλίτες έπιασαν ανθρώπους που έχουν σε λίστες (κυρίως από τον αναρχικό χώρο), ενώ από νωρίς το μεσημέρι άρχισαν να πιάσουν κόσμο (κυρίως νέους και νέες) που πήγαιναν ή έφευγαν από τα Εξάρχεια. Όλοι αυτοί κρατήθηκαν επί πολλές ώρες στον έκτο όροφο της ΓΑΔΑ (Ασφάλεια Πολιτεύματος) και αφεθήκαν ελεύθεροι μετά τη λήξη της πορείας.

Οι προληπτικές συλλήψεις, όμως, συνεχίστηκαν και το βράδυ μετά την πορεία, κυρίως στην περιοχή των Εξαρχείων, όπου οι ασφαλίτες έπιασαν κόσμο στο δρόμο ή και μπουκάροντας σε μαγαζιά της περιοχής, σε μια προσπάθεια να δημιουργήσουν ένα κλίμα τρόμου στην περιοχή. Όλα αυτά περνάνε εντελώς στο ντούκου όχι μόνο από τα αστικά ΜΜΕ, αλλά και από την αστική αντιπολίτευση.

Απλά μαθήματα Πολιτικής Οικονομίας

Την Πέμπτη 16 Νοέμβρη, το ελληνικό κράτος δεν χρεοκόπησε, όπως κινδυνολογούσε ο Στουρνάρας, μολονότι δεν πήρε τη δόση από τους δανειστές του. Γιατί δεν χρεοκόπησε; Γιατί τρεις μέρες πριν, τη Δευτέρα 13 Νοέμβρη, προχώρησε σε δημοπρασία εντόκων γραμματίων του δημοσίου, η οποία «πήγε καλά», όπως δηλώθηκε αρμοδίως. Τι σημαίνει «πήγε καλά»; Σημαίνει ότι συγκεντρώθηκε το ποσό που χρειαζόταν για να μη «χρεοκοπήσουμε».

Γιατί, όμως, θα «χρεοκοπούσαμε»; Γιατί στις 16 εληγε ένα ομόλογο ύψους 3,4 δισ. ευρώ και έπρεπε να πληρωθεί. Και ποιος είχε στην κατοχή του αυτό το ομόλογο; Μήπως κανένα από τα λεγόμενα «κεφάλαια γύπτες», που περιμένουν στη γωνία για να ρουφήξουν με το μπουρί το αίμα του ελληνικού κράτους; Όχι, δεν ήταν «κεφάλαια γύπτες» ο κάτοχος του συγκεκριμένου ομολόγου. Τα «κεφάλαια γύπτες» (vulture funds κατά την αγγλοσαξονική ορολογία) έχουν φροντίσει ν' αγοράσουν ομόλογα που διέπονται από το βρετανικό δίκαιο και τα πληρώνονται στο ακέραιο, διότι αυτά τα ομόλογα (γύρω στα 10 δισ. ευρώ είναι συνολικά, όπως λέει η χρηματιστηριακή πιάτσα) δεν μπήκαν στο PSI. Οι «γύπτες» τ' αγόρασαν με έκπτωση γύρω στο 70% με 80% της ονομαστικής τους τιμής και τώρα θησαυρίζουν βγάζοντας 70 με 80 ευρώ για κάθε κατ'ουστάριο που επένδυσαν.

Το ομόλογο που έληξε στις 16 Νοέμβρη το είχε στην κατοχή της η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Και γιατί δεν

το κρατούσε μερικές μέρες, ώστε να το πληρωθεί όταν η Ελλάδα θα έπαιρνε τη δόση; Γιατί δεν έκανε, δηλαδή, αυτό που κάνουν μεταξύ τους οι έμποροι της πιάτσας, που όταν έχουν μια ταμιακή στενότητα, τηλεφωνούν σ' αυτόν που έχει την επιταγή και του λένε «σε παρακαλώ, κράτησε την μερικές μέρες, να μαζέψω τα λεφτά να σε πληρώσω»; Αυτά γίνονται μεταξύ εμπόρων και επαγγελματιών, όχι μεταξύ ενός σοβαρού ιδρύματος, όπως η ΕΚΤ, και ενός κράτους.

Οι έμποροι και οι επαγγελματίες γιατί κάνουν τέτοιες εξυπηρετήσεις ο ένας στον άλλο; Μην φανταστείτε ότι οι λόγοι είναι ηθικοί. Είναι πρωτίστως οικονομικοί. Αν δεν κάνει την εξυπηρέτηση, αν πάει στην τράπεζα και σφραγίσει την επιταγή εκείνος που την κατέχει, δεν είναι καθόλου σίγουρος ότι θα πάρει τα λεφτά του. Ενώ περιμένοντας μερικές μέρες διατηρεί ακέραιες τις ελπίδες του να εισπράξει. Για τον ίδιο ακριβώς λόγο η ΕΚΤ δεν κάνει καμιά διευκόλυνση στις ημερομηνίες εξόφλησης. Διότι ξέρει ότι τα λεφτά της θα τα πάρει οπωσδήποτε. Πώς; Με το βραχυχρόνιο δανεισμό του ελληνικού κράτους.

Πώς βρέθηκε αυτό το ομόλογο στα χέρια της ΕΚΤ; Το αγόρασε στη δευτερογενή αγορά, όταν διάφοροι «επενδυτές» έσπευδαν να ξεφορ-

τωθούν τα ελληνικά ομόλογα. Πόσο το αγόρασε; Το πολύ στο 70% της ονομαστικής του τιμής. Δηλαδή, η ΕΚΤ έβγαλε ένα καθαρό κέρδος τουλάχιστον 1 δισ. ευρώ. Ταυτόχρονα, υποχρέωσε το ελληνικό κράτος να προχωρήσει σε βραχυπρόθεσμο δανεισμό για ν' αποπληρώσει ένα ομόλογο μακροπρόθεσμου δανεισμού. Έτσι, κόνιμησαν και οι ελληνικές τράπεζες που είναι αυτές που συμμετέχουν, με συντριπτικό ποσοστό στον συνεχώς ανακυκλούμενο βραχυχρόνιο δανεισμό του ελληνικού κράτους, ο οποίος από το πρώτο Μνημόνιο ακόμη έγινε υποχρεωτικός. Δηλαδή, η τρόικα δεν χορήγησε το σύνολο των δανείων που ήταν απαραίτητα στο ελληνικό κράτος, αλλά άφησε ένα ποσό (πάνω από 10 δισ. που κοντεύουν πλέον τα 20 δισ.) που υποχρεωτικά πρέπει να αντλείται με τον επαχθέστατο (ως προς το ύψος των επιτοκίων) βραχυχρόνιο δανεισμό, προκειμένου να συντηρείται η κερδοφορία των ελληνικών τραπεζών.

Γράφτηκε ότι με το βραχυχρόνιο δανεισμό από τις ελληνικές τράπεζες, προκειμένου να πληρωθεί στην ώρα του το ομόλογο που κατείχε η ΕΚΤ, η ελληνική οικονομία στερήθηκε ισόποση ρευστότητα. Σωστές είναι οι προσθαφαιρέσεις, όμως το παραμυθάκι της στήρησης ρευστότητας πρέπει κάποια στιγμή να σταματήσει. Δηλα-

δή, αν οι τράπεζες δεν αγόραζαν τα έντοκα γραμμάτια που εκτάκτως εξέδωσε η κυβέρνηση, θα δάνειζαν αυτό το χρήμα σε επιχειρήσεις και νοικοκυριά; Θα το έριχναν στην αγορά, κατά το κοινώς λεγόμενο; Θα έπαιρναν, δηλαδή, το ρίσκο του δανεισμού μιας παραπαίουσας οικονομίας;

Τι του λείπει του ψωριάρη, φούντα με μαργαριτάρι. Το πρόβλημα του ελληνικού καπιταλισμού είναι η ύφεση και η ύφεση δεν είναι αποτέλεσμα της έλλειψης ρευστότητας, αλλά αποτέλεσμα της καταναλωτικής δυνατότητας του ελληνικού λαού. Οι δουλειές πέφτουν, οι επιχειρήσεις δεν επενδύουν, οι τράπεζες δεν δανείζουν με ρίσκο. Αλλιώς, λοιπόν, θα έπρεπε να τοποθετηθεί το ζήτημα και όχι ως ζήτημα μείωσης της ρευστότητας, λόγω του έκτακτου βραχυπρόθεσμου κρατικού δανεισμού. Ο δανεισμός αυτός, ως αποτέλεσμα της λειτουργίας του κυκλώματος ΕΚΤ – ιδιωτικές τράπεζες – ελληνικό κράτος, αποτελεί δώρο στις τράπεζες για την εξασφάλιση της κερδοφορίας τους και όχι ένα κακό που προέκυψε ξαφνικά. Η ΕΚΤ έβγαλε το τεράστιο κέρδος της από την κερδοσκοπία με το ελληνικό ομόλογο και οι ελληνικές τράπεζες πήραν το δικό τους μερίδιο κέρδους δανείζοντας για μια ακόμη φορά το ελληνικό κράτος.

■ Ξινισμένη σούπα

Ξινισμένη σούπα σερβίρει στους ακροατές που του απέμειναν ο Βενιζέλος. Η καινούργια του ανακάλυψη ακούει στο όνομα «σύμφωνο ρευστότητας με τις τράπεζες». «Αυτό πρέπει να το διασφαλίσουμε με κάθε τρόπο», λέει. «Γι' αυτό θέλουμε ένα σύμφωνο ρευστότητας με τις τράπεζες, ένα σύμφωνο ανασυγκρότησης με κάθε τράπεζα και ένα σύμφωνο ανάκτησης της αξίας των τραπεζών μέσα στην αγορά».

Είναι ξινισμένη η σούπα, γιατί τα ίδια έλεγαν οι Πασόκοι και παλιότερα, την εποχή που δεν είχε τεθεί ζήτημα ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών (αυτό προέκυψε μετά το «κούρεμα»).

Για παράδειγμα, στις αρχές Αυγούστου του 2010, όταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ – αφού είχε μοιράσει στους τραπεζίτες το πακέτο των κρατικών εγγυήσεων που δεν είχε προλάβει να μοιράσει η ΝΔ – αποφάσισε να μοιράσει ένα ακόμη πακέτο εγγυήσεων ύψους 30 δισ. ευρώ, για να παρακάμψει τη γκρίνια των βουλευτών που φώναζαν ότι οι τράπεζες δεν δίνουν δάνεια σε επιχειρήσεις και νοικοκυριά, ο Παπακωνσταντίνου βγήκε στη Βουλή και δήλωσε ότι έστειλε επιστολή στους τραπεζίτες με την οποία τους ενημερώνει ότι θα πάρουν εγγυήσεις από το νέο «πακέτο» των 30 δισ., «εφόσον κάθε πιστωτικό ίδρυμα προετοιμάσει και εφαρμόσει σχέδιο για μεσοπρόθεσμες ανάγκες χρηματοδότησης, το οποίο θα πρέπει να εγκριθεί από την Τράπεζα της Ελλάδος, την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Η χρήση της πρόσθετης αυτής ενίσχυσης θα αποσκοπεί, στην ενίσχυση της ρευστότητας των πιστωτικών ιδρυμάτων και της πραγματικής οικονομίας». Οργάνωσε, μάλιστα, και μια φέστα στην οποία «υπογράφηκε συμφωνία κυρίων» με τους τραπεζίτες, ότι τη ρευστότητα που θα πάρουν θα τη διοχετεύσουν στην αγορά. Οροι και προϋποθέσεις, όμως, δεν μπήκαν. Μόνοι τους θα έκριναν οι τραπεζίτες ποιον και με τι ποσό θα δανείσουν. Ο τότε πρόεδρος της Ένωσης Ελληνικών Τραπεζών Β. Ράπανος δήλωσε ότι οι τραπεζίτες «διαβεβαίωσαν» τους υπουργούς ότι θα διοχετεύσουν τη ρευστότητα που θα αντλήσουν για τη χρηματοδότηση νοικοκυριών και επιχειρήσεων! Συμπλήρωσε, μάλιστα, το εξής αμίμητο: ότι οι τράπεζες δίνουν δάνεια, αλλά λόγω της ύφεσης η ζήτηση είναι πολύ χαμηλή! Δηλαδή, δεν έχουν κλείσει οι τράπεζες τις στρόφιγγες, αλλά επιχειρήσεις και νοικοκυριά σταμάτησαν να ζητούν δάνεια, γι' αυτό υπάρχει τόσο χαμηλή πιστωτική επέκταση!

Το Νοέμβρη της ίδιας χρονιάς πάλι τα ίδια. Νέο πακέτο εγγυήσεων ύψους 25 δισ. ευρώ στις τράπεζες και νέες διαβεβαιώσεις ότι το χρήμα που θ' αντλήσουν από την ΕΚΤ, με επιτόκιο μόλις 1%, θα το ρίξουν στην αγορά. Τη συνέχεια την ξέρουμε όλοι. Ηρθε το PSI+ και από την εποχή των εγγυήσεων περάσαμε στην εποχή της ανακεφαλαιοποίησης. Το μόνο που δεν άλλαξε είναι η «πράσινη» μπουρδολογία για τη διοχέτευση δανείων σε επιχειρήσεις και νοικοκυριά. Μόνο που ο Βενιζέλος, ρέκτης ηχηρών λέξεων, μιλάει τώρα για «σύμφωνο ρευστότητας με τις τράπεζες».

Στην πράξη θα έχουμε μια επανάληψη του φαινομένου των «κλειστών κανουλών». Όχι μόνο γιατί οι τράπεζες δε θα έχουν καμιά διάθεση να ξανοιχτούν σε δάνεια υψηλής επισφάλειας, αλλά και επειδή τα κεφάλαια που θα πάρουν απλά θα μπαλώσουν τις τρύπες που δημιούργησε το «κούρεμα» και θα είναι απαραίτητα για το βραχυχρόνιο δανεισμό του ελληνικού δημοσίου, ο οποίος τα επόμενα χρόνια θα αυξηθεί, λόγω της επιβάρυνσης που θα προκύψει από την περιβόητη επιμήκυνση.

Ακόμη, όμως, και αν δεν υπήρχαν αυξημένες ανάγκες για βραχυχρόνιο δανεισμό του ελληνικού κράτους, που για τις τράπεζες αποτελεί την πιο σίγουρη και κερδοφόρα «επένδυση», και πάλι οι τράπεζες δε θα έριχναν χρήμα στην εσωτερική αγορά, αλλά θ' αναζητούσαν κερδοσκοπικές τοποθετήσεις στο εξωτερικό, για να έχουν σίγουρα κέρδη. Γιατί στο εσωτερικό δεν υπάρχει καμιά τάση για ανάπτυξη, ώστε οι τράπεζες να σπεύσουν να κερδοσκοπήσουν μ' αυτή. Υπάρχει περίπτωση να δανείσεις σήμερα νοικοκυριό και να ελπίζεις ότι το δάνειο θα αποπληρωθεί; Υπάρχει περίπτωση να δανείσεις μικρομεσαία επιχείρηση και να ελπίζεις σε κανονική εξυπηρέτηση του δανείου;

Το πρωτογενές στοιχείο που μπορεί να στηρίξει την όποια ανάπτυξη είναι η ενίσχυση της καταναλωτικής δυνατότητας των νοικοκυριών. Τότε μπορεί να πάρει μπροστά η αγορά, να αυξηθεί η ζήτηση και η αύξηση της ζήτησης να οδηγήσει και σε αύξηση της παραγωγής (και των εισαγωγών, βεβαίως). Τότε θα μπορέσει να παίξει ρόλο και ο τραπεζικός δανεισμός. Αυτό που πρωτίστως λείπει από τον ελληνικό καπιταλισμό δεν είναι ο τραπεζικός δανεισμός, αλλά η καταναλωτική ζήτηση, ως αποτέλεσμα των βάρβαρων αντιλαϊκών πολιτικών που εφαρμόζονται.

Ξεδιάντροπη Τίνα

Ο Νικολόπουλος, που αναζητά αφορμές για δημοσιότητα, κατήγγειλε ότι η Μπιρμπίλη κοστίζει στο ελληνικό δημόσιο 21.000 ευρώ το μήνα ως πρέσβειρα της Ελλάδας στον ΟΟΣΑ και η Τίνα του Γιωργάκη, αντί να το βουλώσει, έβαλε διάφορα παπαγαλάκια της να πουν ότι παίρνει μόνο 7.500 ευρώ και κοστίζει όσο ο Έλληνας πρέσβης στο Παρίσι! Άλλο που δεν ήθελε ο Νικολόπουλος, επανήλθε με στοιχεία για το τεράστιο σπίνι που νοικιάζει το ελληνικό δημόσιο για την κυρία πρέσβειρα (όπως και για τους προκατόχους της, βέβαια) και για το αυτοκίνητο με σοφέρ που της διαθέτει. Αν τα βάλεις όλα μαζί κατέληξε, συν τις διάφορες κρατήσεις, τότε η Μπιρμπίλη παίρνει 7.500 στο χέρι, αλλά κοστίζει 21.000 ευρώ.

Με την αντίδρασή της, μέσω διαρροών, η κυρία απέδειξε ότι το μεγαλύτερο προσόν της είναι η ξεδιάντροπιά και οι δημόσιες σχέσεις. Από το τίποτα βρέθηκε υπουργός ενός πανίσχυρου υπουργείου κι όταν το κλίμα δεν τη σήκωνε άλλο, βρέθηκε πρέσβειρα στον ΟΟΣΑ, με σπιταρώννα στην πιο ακριβοπληρωμένη περιοχή της Ευρώπης και αυτοκίνητο με σοφέρ για να κάβει τις βόλτες της στο Παρίσι, χάρη τα 7.500 ευρώ το μήνα. Ποια είναι τα προσόντα της; Ούτε τα τυπικά προσόντα για να κατέχει αυτή τη θέση δεν διαθέτει. Ενα πτυχίο οικονομικής σχολής, βρε αδερφέ. Το μόνο της προσόν είναι οι προσωπικές σχέσεις με την οικογένεια Παπανδρέου, τις οποίες ανέπτυξε επωφελέστατα για την πάρτη της. Δεν είναι, φυσικά, η μοναδική. Κάποιοι άλλοι, όμως, περνάνε από τη διαδικασία της εκλογής, περνάνε την αγωνία του σταυρού προτίμησης, ενώ η ίδια τα βρήκε όλα έτοιμα.

Επιστροφή στη Μποέδο Λα Πλάτα

✓ Στην τελική ευθεία έχει μπει η διαδικασία ιδιωτικοποίησης του ΟΠΑΠ, μέσα από την πώληση του 33% του Οργανισμού. Την Παρασκευή 9/11 έληξε η ημερομηνία για υποβολή φακέλου από τους υποψήφιους αγοραστές. Κατατέθηκαν οχτώ προτάσεις από εταιρίες και κοινοπραξίες, οι οποίες δόθηκαν στους συμβούλους αποκρατικοποιήσεων για να τις επεξεργαστούν. Το επόμενο βήμα στη διαδικασία είναι η εισήγηση από τους συμβούλους προς το ΔΣ του ΤΑΙΠΕΔ (Ταμείο Ιδιωτικοποίησης Περιουσίας Δημοσίου) για τους υποψηφίους που πληρούν τα κριτήρια συμμετοχής. Οι εταιρίες που κατέθεσαν πρόταση είναι η BC Partners (βρετανικό fund με εξειδίκευση στις συγχωνεύσεις), η Emma Delta Ltd. (εταιρία με μπροστινό τον Μελισσανίδη, στην οποία έχει συμφέροντα και η οικογένεια Βαρδιγιάννη), μια κοινοπραξία γερμανικών, αγγλικών και ισραηλινών συμφερόντων, ο όμιλος Intralot του Κόκκαλη, η Primrose Treasure Limited (θυγατρική της κινεζικής Fosun International, με έδρα το Χονγκ Κονγκ και ειδίκευση στα καταναλωτικά προϊόντα και το internetικό στοίχημα), η Third Point LLC (αμερικανική εταιρία internetικού στοίχηματος), η Pacific Group Capital (αμερικανικό fund με ειδίκευση στις μοχλευμένες εξαγορές και συγχωνεύσεις) και η Triple Five World Group (αμερικανική εταιρία σε όμιλο με καζίνο και χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες).

Όπως γίνεται φανερό, όλος ο καλός ο κόσμος πλάκωσε για να αγοράσει κοινοπραξία έναν κερδοφόρο Οργανισμό που όχι μόνο δεν επιβαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό αλλά βάζει φράγκα στα κρατικά ταμεία, αφού σύμφωνα με το ρεπορτάζ το αντίτιμο της εξαγοράς θα είναι όσο τα κέρδη του ΟΠΑΠ για δυο χρόνια! Εκτός όμως από τη διαδικασία ξεπουλήματος, η διοίκηση του ΟΠΑΠ έχει να διαχειριστεί και την κόντρα με τους πράκτορες, που αντδρούν στη φορολόγηση των κερδών από το πρώτο ευρώ με ποσοστό 10%. Σύμφωνα με τα όσα ισχυρίζονται οι πράκτορες, η απόφαση αυτή θα έχει σαν αποτέλεσμα να μειωθεί ο τζίρος, γιατί οι μικροί παίχτες δε θα ξαναπαίζουν τα μικροκέρδη, λόγω της φορολόγησης, ιδιαίτερα σε παιχνίδια όπως το ΚΙΝΟ, που έχει και το μεγαλύτερο κομμάτι του τζίρου. Είναι φανερό ότι οι μαθητευόμενοι μάγοι του

υπουργείου Οικονομικών, στην προσπάθειά τους να μαζέψουν άμεσα φράγκα, αποφασίζουν πράγματα που από τη μια βάζουν λεφτά στον ειδικό λογαριασμό από τον οποίο θα τα παίρνουν κατευθείαν οι πιστωτές και από την άλλη αδειάζουν το κρατικό ταμείο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι αυτός που τελικά θα βγει κερδισμένος είναι ο καπιταλιστής που θα αγοράσει τον ΟΠΑΠ και θα βγάλει χοντρά κέρδη.

✓ Πριν μερικά χρόνια, οι οπαδοί του Παναθηναϊκού

που δηλώναμε κομμουνιστές έπρεπε να «απολογούμαστε» γιατί υποστηρίζαμε την ομάδα της αστικής τάξης, ενώ οι οπαδοί του Ολυμπιακού μας έλεγαν ότι υποστήριζαν μια λαϊκή ομάδα. Στην εποχή της οικονομικής κρίσης και της ανεργιακής-αντιλαϊκής επίθεσης τα δεδομένα έχουν αλλάξει. Οι οργανωμένοι οπαδοί του Παναθηναϊκού στέλνουν συνεχώς μηνύματα αντίστασης και βρίσκονται σε κόντρα με τους μπάτσους, την ίδια στιγμή που στους οργανωμένους οπαδούς του Ολυμπιακού κουμάντο κάνουν οι νεοναζί και οι μπράβοι. Το τελευταίο «χτύπημα» των πράσινων οπαδών έγινε στις 17 Νοέμβρη. Στο κεντρικό κτήριο του Ενιαίου Φορέα των πράσινων οπαδών κρεμάστηκε το πανό που φαίνεται στη φωτογραφία της στήλης, το οποίο έγραφε «Η χούντα δεν τελείωσε το '73», ενώ τα μεγάφωνα έπαιζαν αντάρτικα και τα γνωστά τραγούδια του Ξυλούρη που έχουν συνδεθεί με την αντίσταση κατά της στρατιωτικοφασιστικής χούντας.

✓ Αν κάποιος έλεγε ότι μια ομάδα κινδυνεύει με υποβιβασμό και οι οργανωμένοι οπαδοί της πλέουν σε πελάγη ευτυχίας, το λιγότερο που θα πάθαινε θα ήταν να τον μεταφέρουν στο Δαφνί για νευ-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

ρολογικές εξετάσεις. Όμως, δε θα έλεγαν το ίδιο και οι οπαδοί της Σαν Λορέντσο. Μπορεί η ομάδα να παλεύει για την παραμονή της στην εθνική κατηγορία του πρωταθλήματος της Αργεντινής, όμως πριν μερικές μέρες η Βουλή της Αργεντινής πήρε μια απόφαση που έκανε τους οπαδούς της χαρούμενους. Η ιστορία ξεκινάει το 1979, επί δικτατορίας Βιδέλα, όταν το δεξί χέρι του δικτάτορα, ο στρατηγός Οσβάλδο Κα-

συνέχισαν να διαμαρτύρονται και να παλεύουν. Για να μην ξεχαστεί το παλιό γήπεδο και η αδικία, ονόμασαν την προσωπική τους στέγη «Νουέβο Γκασόμετρο» και δεν δημιούργησαν δεσμούς με τη συνοικία που τους φιλοξενούσε. Το 2006 το κίνημα υπέρ της επιστροφής πήρε καλύτερη οργάνωση και σε κάθε αγωνιστική οι «Κουέρβος» φώναζαν στις εξεδρες των γηπέδων την ιαχρή «θα επιστρέψουμε, θα επιστρέψουμε».

Τον τελευταίο χρόνο, οι οπαδοί της ομάδας βγήκαν δυναμικά στο προσκήνιο και άρχισαν να επισκέπτονται μαζικά τα κέντρα των αποφάσεων. Στο πρώτο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν περίπου 15.000 οπαδοί, στην επόμενη κινητοποίηση ο αριθμός αυξήθηκε στις 35.000 και τον περασμένο Μάρτιο συγκεντρώθηκαν περισσότερα από 100.000 άτομα στην Πλάσα δε Μάγιο, μια εμβληματική τοποθεσία για τους αγώνες του λαού της Αργεντινής. Η πίεση άρχισε να αποδίδει και η διοίκηση της ομάδας συντονίστηκε με τον αγώνα των οπαδών. Οι Ματίας Λάμενς και Μαρσέλο Τινέλι, που έχουν αναλάβει τη διοίκηση της ομάδας, θεωρούνται από τους δυνατούς καπιταλιστές της Αργεντινής και επειδή δραστηριοποιούνται στο χώρο της σόου μπίζνες έχουν τη δυνατότητα να πιέζουν την κυβέρνηση. Με τον πρόσφατο νόμο της Ιστορικής Αποκατάστασης, που ψηφίστηκε από τη Βουλή, δίνεται η δυνατότητα στη Σαν Λορέντσο να ανακτήσει την έκταση που της είχε κλέψει ο Κατσατόρε, αν πληρώσει αποζημίωση 15.000.000 ευρώ στη γαλλική πολυεθνική εταιρία. Ήδη, οι οργανωμένοι οπαδοί έχουν ξεκινήσει την προσπάθεια για να μαζευτεί το απαιτούμενο ποσό και ελπίζουν ότι μέσα σε έξι μήνες θα το έχουν συγκεντρώσει. Όπως όλα δείχνουν, η ώρα της επιστροφής πλησιάζει και η ομάδα θα επιστρέψει στη λεωφόρο Λα Πλάτα και τη συνοικία Μποέδο, για να συνεχίσει να γράφει την ιστορία της στο ποδόσφαιρο της Αργεντινής.

Κος Πάπιας
papias@eksegers.g

■ ΜΠΕΝΕΝΤΕΚ ΦΛΙΓΚΑΟΥΦ

Δάσος

Η πρώτη ταινία του ούγγρου σκηνοθέτη παρουσιάζει τις ζωές νεαρών αντρών και γυναικών στη Βουδαπέστη μετά την πτώση των «κομμουνιστικών καθεστώτων» στην Ανατολική Ευρώπη. Κοντινά πλάνα, σκληρές μονοπλάνα, ερασιτέχνες ηθοποιοί και αργοί ρυθμοί είναι τα βασικά συστατικά της ταινίας, η οποία σα σύνολο αποτελεί μια βαρετή κι αδιάφορη προσπάθεια.

Η ματιά του σκηνοθέτη έχει καθαρά υπαρξιακό χαρακτήρα καθώς παρακολουθούμε φοβίες που έχουν να κάνουν με υπαρξιακά ζητήματα, όπως η σεξουαλικότητα μιας έφηβης κόρης, η αγάπη προς μια σαδιστική γιαγιά κλπ. Οι ήρωες εμφανίζονται αποπροσανατολισμένοι. Από την ταινία όμως δεν φαίνεται ποια είναι η πηγή του προβλήματός τους. Δηλαδή, αν δεν γνωρίζαμε ότι πρόκειται για τη Βουδαπέστη στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, θα παρακολουθούσαμε την ταινία ως το προσωπικό δράμα κάποιων, το οποίο κιόλας δε μας αφορά καθόλου.

■ ΛΕΟΣ ΚΑΡΑΞ

Holy Motors

Καινούρια ταινία του ιδιόρρυθμου γάλλου σκηνοθέτη, στην οποία παρακολουθούμε για περίπου δύο ώρες έναν ηθοποιό συνεχώς να μεταμορφώνεται και να εναλλάσσει ρόλους πολύ διαφορετικούς μεταξύ τους. Αρκετά ιδιαίτερη ταινία, με πολύ συγκεκριμένη και αυστηρά δομημένη αισθητική (που τη βλέπεις από το μακιγιάζ μέχρι το συνολικό στήσιμο των

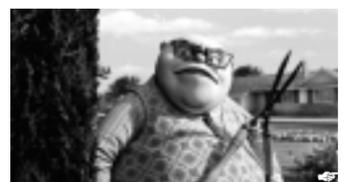
σκηνών ως κάδρα), ένα σενάριο αρκετά ανατρεπτικό και μία δομή εντελώς πρωτότυπη. Ωστόσο, παρακολουθώντας την, αναρωτιέται κανείς αν όλα αυτά έχουν κάποιο υπόβουρο ή αν είναι αισθητικές επιλογές ενός καλλιτέχνη, οι οποίες είναι μεν ικανές να οδηγήσουν το θεατή στο να παράξει κάποιους συνειρμούς για την πραγματικότητα γύρω του, όμως στο σύνολό της η ταινία είναι αρκετά αδύνατη σε σχέση με μια επιθυμητή συμπαγή και ολοκληρωμένη αντιμετώπιση του μύθου που επιλέγει να υπηρετήσει.

■ ΤΙΜ ΜΠΑΡΤΟΝ

Frankenweenie

Animation ταινία του Μπάρτον με τη γνωστή «μαύρη» αισθητική του, έτσι όπως τη γνωρίσαμε στη «Νεκρή νύφη» και το «Χριστουγεννιάτικο εφιάλητη». Και σε αυτήν την ταινία ο Τιμ Μπάρτον τιμά το παράξενο, το αλλόκοτο, το ξένο, όπως επίσης και το ρόλο της επιστήμης στη ζωή, τόσο τη φυσική όσο και την πνευματική.

Η ταινία, ως παιδί του συγκεκριμένου σκηνοθέτη, διακρίνεται και για τη

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ηρθ' ο χειμώνας κι ο κοσμάκης έχει φρίξει – κι όλο κοιτάει καλοριφέρ να μην ανοίξει

Αλ Χουρία αλ Φιλιστίν!

Για να σπρωχτεί η υπόθεση και να γίνει πράξη – θέλει οργάνωση και δύναμη στην τάξη

Θε νάβγω αντάρτης κι ανταριασμένος/ να κόψω της τυράγνιας τα δεσμά

Αυτούς τους δρόμους τους αδιάβατους/ τους αφηφούν τα πληγιασμένα πόδια μας/ αυτά τα βράχια τα πελώρια/ οι γροθιές μας θα συντρίψουν

♦ «Ο Λαϊκός Εθνικισμός στην πολιτική εφαρμογή του αρνείται ξεκάθαρα κι απόλυτα την κυριαρχία μιας τάξης πάνω στην άλλη, δεν επιδιώκει την "πάλη των τάξεων", αλλά την αρμονική συνεργασία των τάξεων για το καλό του Έθνους και του Λαού». (Εφημ. Χρ. Αυγή, 14-11-12). Ομιλούν τα σκυλιά των αφεντικών. Στο ίδιο φύλλο (εννοείται πως) δεν αναφέρεται στο ημερολόγιο η 17η Νοέμβρη 1973 (πόσο χουντικούς να τους πεις). In a very short time they've come clean...

♦ «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδας – Προς τον κύριον Γληνόν – Καλείσθε να εμφανιστείτε προσωπικώς ενώπιον της Ιεράς Συνόδου τη 23 Μαΐου εν. ετ. ημέρα Τετάρτη και ώρα 9 π.μ. ίνα δικασθήτε ως κατηγορούμενος επί διαδόσει αθεϊστικών και προσηλυτισμού εις τας ιδέας ταύτας, περί ης κατηγορίας τρις εκλήθητε, όπως απολογηθήτε ενώπιον του Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας και Λακεδαιμόνος κ. Γερμανού, ενεργούντος ως ανακριτού επί της εν προκειμένω υποθέσεως, εντολή της Ιεράς Συνόδου. – Ο κ. Γληνός δεν παρουσιάστηκε». Πρώτον: ο σκοταδισμός της Εκκλησίας. Δεύτερον: τι να πουν μπροστά στο Γληνό οι διάφοροι Κακριδήδες και Σία...
♦ «Η ανάκαμψη της οικονο-

Η φωτογραφία από το Ριζοσπάστη (4-11-12). «Ενοπλη πολιτοφυλακή». Οποία έκπληξες! Αλλά ξεχάσαμε: στη φανταστική λαϊκή εξουσία του Περισσού δε θα σπάσει ούτε ένα... Kosta Boda...

μίας» - άλλο ένα ανέκδοτο με τη μορφή ανάλυσης (Οικονομική Καθημερινή, 18-11-12).

♦ «Κάθε μέρα πωλούν πάνω από 500 ποδήλατα» -(οι εφημερίδες). Μιας κι έχει γίνει η ζωή μας ποδήλατο... μικρή η απόσταση από τη... χαριτωμένα και την πραγματικότητα.

♦ Ενώ λοιπόν «"το κατώφλι" της φτώχειας για ένα άτομο θεωρείται ετήσιο εισόδημα 6.591 ευρώ», τα 1.670 ευρώ ετήσιο «εισόδημα» τι αποτελούν; Inferno!

♦ Αναγνωρίζει πλέον και η Καθημερινή (18-11-12) «την εγκατάλειψη των ανέργων»

μιας και «έναν στους έξη λαμβάνει επιδομα ανεργίας». Αυτό, φυσικά, δεν την εμποδίζει να στηρίζει την κυβερνητική πολιτική.

♦ Νάτα και τα κονδύλια της Ε.Ε. για τον «Ξένιο Δία». Αλλοίμονο...

♦ Εξαιρετικά επιτυχημένη η αναστροφή-αποχώρηση και η επανάκαμψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ(ς) στην πορεία της 17-11-12...

♦ Και οι Μαυρογαλιούροι του ΣΥΡΙΖΑ τη δουλειά τους.

♦ Ούτε ένα πανώ με υπογραφή ΣΥΡΙΖΑ στην 17-11-12. Πώς κι έτσι;

♦ Νάτος (ανιστόρητος μόνι-

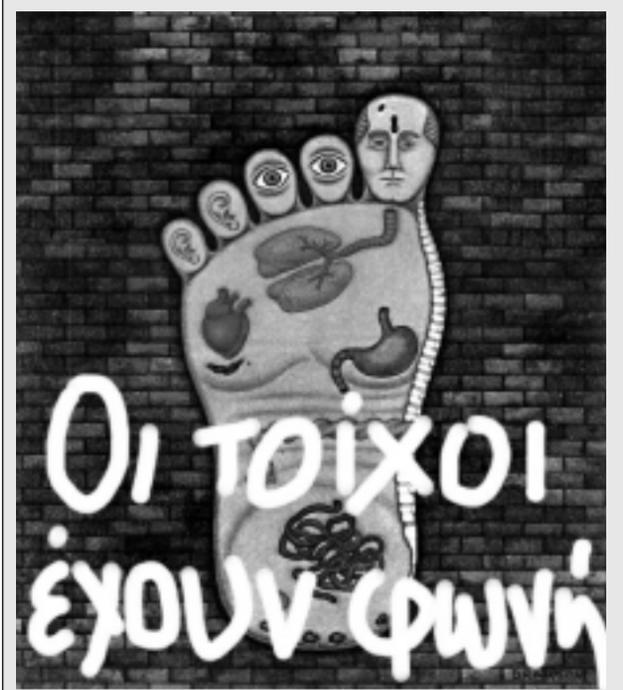

Καίγεται το μ... μας από μέτρα και κρύο και τούτοι δω μας καλούν να βάλουμε το κεφάλι μας στη γη σα στρουθοκάμηλοι (και να σηκώσουμε τον κ...).

μα) ο κ. Π. Μαρτινίθης (Καθημερινή, 18-11-12), να προσπαθεί να στηρίξει τη θεωρία των «δύο άκρων».

♦ «Μόνο εγώ πρέπει να σ' αγαπάω./ Κανένας άλλος, μόνο εγώ να σε χαϊδεύω./ Με της ανάσας μου τη θέρμη θα σου ξαναδώσω τη ζωή./ Στην αγκαλιά μου θα σε ζεστάνω./ Θα σε φιλώ./ Και τα φιλά μου απαλά θα σε ξυπνήσουν». (Ανθολογία Ποίησης των Ινκας, Ροές, 2007).

Βασίλης

♦ Χωρίς εσένα γρανάζι δεν γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς Αριστερά (ανυπόγραφο σύνθημα με μαύρο σπρέι σε τοίχο της Θεσσαλονίκης)

Τι θέλει να πει ο ποιητής; Αν είχε στόχο να χτυπήσει την καθεστωτική Αριστερά, τότε δε θα τσουβάλιαζε τους πάντες στη γενική κι αόριστη έννοια «Αριστερά». Θα εύρισκε κάτι άλλο να γράψει. Ενα κομμάτι του αναρχικού χώρου, όμως, διακατέχεται από ένα αθεράπευτο κόμπλεξ έναντι του μαρξισμού και των πολιτικών φορέων που αναφέρονται σ' αυτό. Κόμπλεξ σε βαθμό εχθρότητας και όχι απλά πολιτικής αντιπαλότητας. Αυτό, όμως, είναι το λιγότερο. Γιατί πίσω από τη λογική αυτού του συνθήματος δεν κρύβεται μόνο το κόμπλεξ ή έστω η πολιτική αντιπαλότητα ανάμεσα σε δυο ρεύματα που έχουν ιστορικές ρίζες στο εργατικό κίνημα. Κρύβεται η αντιπαλότητα ανάμεσα σε δυο στρατηγικές. Πρέπει να οργανωθεί η εργατική τάξη στη βάση ενός προγράμματος επαναστατικής ανατροπής; Πρέπει να οργανωθεί πολιτικά ή αρκεί το αυθόρμητο κίνημα της εργατικής τάξης; Περί αυτού πρόκειται τελικά. Ο μαρξισμός έχει απαντήσει σ' αυτό. Με το λενινισμό αυτή η κατεύθυνση συγκροτήθηκε ακόμη περισσότερο. Η Ιστορία την έχει επιβεβαιώσει ουκ ολίγες φορές. Και η σημερινή συγκυρία στη χώρα μας την επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά. Τι αντιπαράθεται στο πολιτικό σύστημα της αστικής τάξης, με την πολυχρωμία των απόψεων και των κομματικών εκφράσεων, με τα πανίσχυρα μίντια και όλους τους άλλους μηχανισμούς διαμόρφωσης συνειδήσεων, που εξασφαλίζουν διαρκώς εναλλακτικές λύσεις εξουσίας; Ενα μπουλουκι που άγεται και φέρεται και ακολουθεί κάθε φορά εχθρικές σημαίες. Καθήστε μια μέρα σ' ένα πολύβουο λαϊκό καφενείο και στήστε αυτί στις κουβέντες στα γύρω τραπέζια. Είναι ένας καλός εμπειρικός τρόπος για να συνειδητοποιήσετε πόσο απαραίτητη είναι η πολιτική οργάνωση της εργατικής τάξης. Αυτή που ο ανώνυμος συνθηματογράφος περιλαμβάνει στον περιφρονητικό –για τον ίδιο– όρο Αριστερά.

♦ Για την πείνα σου δε φταίνε οι πεινασμένοι (ανυπόγραφο στένσιλ, έξω από κατάστημα μεγάλης αλυσίδας σουπερ-μάρκετ στα Κάτω Πετράλωνα)

Εύστοχο, αλλά τόσο λίγο για να ταρακουνήσει συνειδήσεις. Δυστυχώς, ο συνδυασμός καπιταλιστικής κρίσης και επαναστατικού κενού πολλαπλασιάζει τους πεινασμένους που στοχοποιούν άλλους πεινασμένους, με θολωμένη κρίση, δουλεύοντας ως μακρύ χέρι των ιδίων των δημίων τους.

♦ Τρανς, λεσβίες κι αδερφές κόντρα στους φασίστες και τους ρατσιστές (σύνθημα με λευκό σπρέι και δυσδιάκριτη υπογραφή)

Τι να πεις; Καθένας με τον πόνο του...

♦ Απαθής στην TV, θεατής στη ζωή (ανυπόγραφο σύνθημα με μαύρο σπρέι)

Σαν κάπου να τα μπέρδεψε ο συνθηματογράφος. Μήπως ήθελε να γράψει «θεατής στην TV, απαθής στη ζωή»; 'Η μήπως κάτι παραπάνω ήθελε να πει με την αντιστροφή των όρων; Όπως και να το διατυπώσεις, το σύνθημα αφήνει πολλά κενά. Ακόμα κι αν δεν του καταλογίσουμε ελιτισμό (οι «ψαγμένοι» ενάντια στους «τηλεορασόπληκτους») δεν είναι η TV που παράγει την κοινωνική απάθεια. Έχει τη συμβολή της, αλλά δεν είναι μόνον αυτή.

συγκεκριμένη γραφή της. Δυστυχώς, της λείπει εκείνο το στοιχείο που σαν ταινία θα την έκανε αξιοπρόσεκτη. Αν κρίνουμε και από το πρόσφατο «Dark Shadows», μάλλον ο σκηνοθέτης έχει αρχίσει να κουράζεται...

■ Φεστιβάλ Κινηματογράφου

Αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό

Στις 29 Νοέμβρη είναι η διεθνής μέρα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Με αφορμή αυτό η «New Star» διοργανώνει στον κινηματογράφο «Titania» φεστιβάλ κινηματογράφου αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Το φεστιβάλ αυτό έρχεται και σε μια συγκυρία όπου η Παλαιστινιακή Αντίσταση πέτυχε μια μεγάλη νίκη στη Γάζα.

Ετσι λοιπόν, από την Πέμπτη 29 Νοέμβρη έως την Τετάρτη 5 Δεκέμβρη θα προβληθούν 14 ταινίες για την Παλαιστίνη. Ανάμεσά τους ταινίες βραβευμένες, ταινίες αρκετά προβεβλημένες

σε διάφορα φεστιβάλ, ταινίες λιγότερο γνωστές. Μέσα από την συγκεκριμένη επιλογή ταινιών θίγονται καίρια και σημαντικά ζητήματα, όπως οι σφαγές που κατά καιρούς έχουν γίνει στην Παλαιστίνη, το ζήτημα της επιστροφής στην πατρίδα τους των απανταχού Παλαιστίνιων, το «τείχος της ντροπής» κ.ά.

Ελένη Π.

4μηννη Οικονομική Εξόρμηση

Οκτώβρης 2012
Γενάρης 2013

Αριθμός λογαριασμού
ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
100/87804638

Η εικόνα του νεαρού διοπτροφόρου Παλαιστίνιου που φιλά το Καλάζνικοφ, ενώ γύρω του μαίνονται οι πανηγυρισμοί των κατοίκων της Γάζας, μετά την υπογραφή της εκεχειρίας ανάμεσα στο Ισραήλ και τις οργανώσεις της Παλαιστινιακής Αντίστασης, το βράδυ της περασμένης Τετάρτης, προσφέρει ένα ασφαλές κριτήριο για το ποιος νίκησε σ' αυτόν τον πόλεμο των

λαιστίνιοι προσέφεραν ένα μάθημα σε όλη την ανθρωπότητα. Οι ελεύθεροι πολιορκημένοι της Γάζας, παρά τις πληγές του 2008-9, εκμεταλλεύοντο τις αλλαγές στον αραβικό κόσμο, κατάφεραν να εξοπλιστούν καλύτερα και έδειξαν πως μόνο η έλλειψη οπλισμού δεν τους έχει επιτρέψει να φτάσουν στην τελική νίκη.

Φωτεινός φάρος ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

οκτώ ημερών. Πανηγυρισμοί και γιορτινοί πυροβολισμοί στην πλευρά της Γάζας, παρά τους 164 νεκρούς και τους 1200 τραυματίες, μούγκα στην πλευρά του Ισραήλ. Μούγκα και σιωνιστική χολή ενάντια στην κυβέρνηση Νετανιάχου-Μπαράκ-Λίμπερμαν, εκφρασμένη με άπειρα σχόλια στις διαδικτυακές σελίδες των ισραηλινών εφημερίδων και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Χολή γιατί δεν επεχείρησαν χερσαία εισβολή για να εξοντώσουν τους «τρομοκράτες», αλλά υπέγραψαν μια ταπεινωτική εκεχειρία, με όρους που ενισχύουν τη Χαμάς.

Ιδιο κοντράστ και σε ηγετικό επίπεδο. Σκυθρωποί, σαν να παρευρίσκονταν σε κηδεία προσφιλών τους προσώπων, οι Νετανιάχου-Μπαράκ-Λίμπερμαν, διάβασαν τις δη-

λώσεις που είχαν ετοιμάσει και εξαφανίστηκαν, χωρίς να δεχτούν δημοσιογραφικές ερωτήσεις. Πρόσχαροι οι Μισάλ και Σάλαχ (ηγέτες της Χαμάς και της Τζιχάντ), εμφανίστηκαν από κοινού σε συνέντευξη τύπου στο Κάιρο, μοίρασαν το κείμενο της συμφωνίας στα αραβικά και τα αγγλικά και απάντησαν υπομονετικά σε όλες τις δημοσιογραφικές ερωτήσεις.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Παλαιστινιακή Αντίσταση κατήγαγε μια θριαμβευτική νίκη. Οχι μόνο απέκρουσε μια εισβολή, αλλά επέβαλε και όρους σε μια εκεχειρία που ζητούσε απεγνωσμένα το Ισραήλ και που χρειάστηκε κοτζάμ Χίλαρι Κλίντον να πάει στον Κάιρο για να την εγγυηθεί και προσωπικά. Ο σημαντικότερος όρος της συμφωνίας, τον οποίο έθεσε ως

«κόκκινη γραμμή» η πλευρά της Παλαιστινιακής Αντίστασης, είναι η άρση του αποκλεισμού της Γάζας. Το Ισραήλ ταπεινώθηκε και εξαναγκάστηκε να υπογράψει έναν τέτοιο όρο όχι με τους πουλημένους της Παλαιστινιακής Αρχής, αλλά με τους «τρομοκράτες» των οργανώσεων της Αντίστασης.

Δικαίως ο ηγέτης της Χαμάς Χάλεντ Μισάλ απευθύνθηκε στον Αμπντού Μάζεν (Μαχμούντ Αμπάς), που είμαστε σίγουροι ότι παρακολουθούσε περιδεής από το ανάκτορό του στη Ραμάλα, λέγοντάς του ότι η νίκη της Αντίστασης αποτελεί ένα καλό μάθημα και γι' αυτόν. Χρειαζόμαστε την πολιτική και τη διπλωματία, είπε ο Μισάλ, βάση μας όμως είναι η αντίσταση.

Για μια ακόμη φορά οι Πα-

«Να ξέρουν όλοι, πως ένας λαός με θέληση πιο σκληρή από πέτρα δεν μπορεί να ηττηθεί», δήλωσε ο Αμπντάλα-Ραμαντάν Σάλαχ. Σ' αυτή τη μικρή φράση κρύβεται όλο το μυστικό της πολυχρονης ηρωικής αντίστασης των Παλαιστίνιων. Κρύβεται, όμως, και μια μεγάλη αλήθεια για όλους τους λαούς του κόσμου: ατσάλωσε τη θέληση.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την εξέλιξη των γεγονότων μπορείτε να ανατρέξετε στην ιστοσελίδα της Δικτύωσης Αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση (www.palestineresist.gr), η οποία δημοσίευε καθημερινά πλούσιο υλικό (δηλώσεις, αναλύσεις, φωτογραφίες βίντεο), από το οποίο μπορεί να κατανοήσει κάποιος καλύτερα τα γεγονότα.

Η εκδίκηση

Με μεγάλη έκπληξη διαβάσαμε στο σαββατιάτικο φύλλο των «Νέων» δισέλιδο αφιέρωμα με τίτλο «Στάλινγκραντ - Η πιο μεγάλη μάχη του πολέμου». Το αφιέρωμα έγινε με αφορμή την έκδοση ενός βιβλίου από τον γερμανό ιστορικό Γιόχεν Χέλμπεκ, με τίτλο «Τα πρωτόκολλα του Στάλινγκραντ». Όπως πληροφορούμαστε, ο Χέλμπεκ είχε πρόσβαση σε μερικές χιλιάδες συνεντεύξεις με στρατιώτες και αξιωματικούς του Κόκκινου Στρατού που φυλάσσονταν στη Σοβιετική Ακαδημία Επιστημών, ένα μικρό μέρος από τις οποίες είδε το φως της δημοσιότητας μετά το 1945. Μιλούν, δηλαδή, οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές της μάχης από τη σοβιετική πλευρά και όχι αναθεωρητές ιστορικοί και χολιγουντιανοί σεναριογράφοι, σαν αυτούς που πριν μερικά χρόνια παρουσίασαν τον θρυλικό Βασίλι Ζάιτσεφ σαν έναν πολιτικά αδιάφορο νεαρό, που συνέχισε να πολεμά εκβιαζόμενος από το κόμμα, που έφτιαχνε μ' αυτόν έναν προπαγανδιστικό μύθο. Στο βιβλίο του Χέλμπεκ μιλάει ο ίδιος ο Ζάιτσεφ και μιλά με συγκλονιστικό τρόπο, για τα εγκλήματα των ναζί που είδε μπροστά στα μάτια του. «Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε, το κρατάς μέσα σου», λέει ο Ζάιτσεφ. «Και αισθάνεσαι μόνο μια επιθυμία: να σκοτώσεις όσο πιο πολλούς Γερμανούς μπορείς».

«Από ιστορικής απόψεως -γράφει η εφημερίδα- τα πρωτόκολλα είναι σημαντικά επειδή αμφισβητούν ισχυρισμούς των Ναζί και αργότερα των αντιπάλων της Σοβιετικής Ένωσης στον Ψυχρό Πόλεμο ότι οι στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού πολέμησαν τόσο αποφασιστικά μόνο και μόνο επειδή διαφορετικά θα τους εκτελούσε η σοβιετική μυστική αστυνομία». Στη συνέχεια, ξεμπροστιάζει τα ψεύδη του άγγλου ιστορικού Αντονι Μπίβορ για δήθεν 13.000 στρατιώτες του Κόκκινου Στρατού που εκτελέστηκαν από τους δικούς τους και 50.000 σοβιετικούς πολίτες που πολέμησαν στο πλευρό των Γερμανών. «Σύμφωνα όμως με τα σοβιετικά ντοκουμέντα -γράφει- ως τα μέσα Οκτωβρίου 1942 -τρείς μήνες πριν από τη γερμανική ήττα- είχαν γίνει λιγότερες από 300 εκτελέσεις. Ο Χέλμπεκ επισημαίνει επίσης πως στη σοβιετική πλευρά του Στάλινγκραντ ο αριθμός των μελών του Κομμουνιστικού Κόμματος αυξήθηκε, από τον Αύγουστο ως τον Οκτώβριο του 1942 από 28.500 σε 53.500».

Χρόνια πριν τη ναζιστική εισβολή στη Σοβιετική Ένωση, που άλλαξε τον ρουτ του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ο Στάλιν είχε διατυπώσει, με τη σαφήνεια και τη λακωνικότητα που τον διέκρινε, το αμυντικό δόγμα της Σοβιετικής Δημοκρατίας. Δεν στηριζόταν στη στρατιωτική υπεροπλία ή έστω στην ισοπλία (γιατί αυτό θα έβαζε την ΕΣΣΔ σ' ένα καταστροφικό κυνηγητό των εξοπλισμών, που θα οδηγούσε τη νεαρή σοβιετική οικονομία σε κατάρρευση), αλλά στην ηθικοπολιτική ενότητα των λαών της ΕΣΣΔ και στην ισχύ των μετόπισθεν. Στη διάρκεια του Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου, όπως χαρακτηρίστηκε από σοβιετικής πλευράς, αυτό το δόγμα επιβεβαιώθηκε πλήρως. Η ΕΣΣΔ νίκησε τη ναζιστική Γερμανία.

Πολλές ιμπεριαλιστικές χώρες θα ήθελαν ν' αντιγράψουν αυτό το αμυντικό δόγμα, όμως δεν μπορούσαν. Γιατί η άρνηση του κυνηγητού των εξοπλισμών προσκρούει στη λειτουργία του βασικού οικονομικού νόμου του μονοπωλιακού καπιταλισμού (που περιλαμβάνει τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας και τον πόλεμο), ενώ καμιά ηθικοπολιτική ενότητα δεν μπορεί να υπάρξει σε κοινωνίες που σπαράσσονται από ανταγωνιστικές, αγεφύρωτες ταξικές αντιθέσεις. Γι' αυτό και κατέφυγαν στη συκοφαντία, ότι δήθεν οι σοβιετικοί στρατιώτες λιποτακτούσαν μαζικά και η ηγεσία συγκρατούσε τις λιποταξίες με μαζικές εκτελέσεις. Το βιβλίο-ντοκουμέντο του Χέλμπεκ, σύμφωνα με όσα έγραψαν τα... υπεράνω υποψίας «Νέα», αποκαθιστά την αλήθεια των ιστορικών γεγονότων. Τα υπόλοιπα, οι αναλύσεις, είναι δική μας δουλειά.

Π.Γ.

Γραφτείτε
συνδρομητές
στην «Κόντρα»

Συνδρομές

Ετήσια 85 ευρώ
Εξάμηνη 45 ευρώ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΙΣΤΕΛΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898
<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Διοκτίτης-Εκδότης-Διευθυντής: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 81 - ΑΘΗΝΑ